

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og skatteforvaltningsloven
(Ændringer med henblik på at understøtte overførsel af fordringer til nyt inddrivelsessystem, automatiseret modregning og håndtering af indbetalinger på gæld med retskrafttvivl eller mistanke om datafejl m.v.)

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019 og § 1 i lov nr. 1575 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 814 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 13*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skatteministeren kan herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis ikke de for inddrivelsen nødvendige oplysninger er medsendt.«

2. I § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, ændres »tilbagekaldelse« til: »annullation af overdragelsen«.

3. I § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »hos skyldneren«: », jf. dog stk. 6-11«.

4. I § 4, *stk. 5*, indsættes som 5. *pkt.*:

»Dette stykke anvendes alene ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, *stk. 1*.«

5. I § 4 indsættes efter *stk. 5* som nye stykker:

»*Stk. 6.* *Stk. 5* finder ikke anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan herudover vælge, at *stk. 5* ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af *stk. 5* helt eller delvist skulle anvendes til dækning af en i PSRM registreret fordring, som tidligere har været registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvist dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

Stk. 7. For overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, gælder følgende regler, jf. dog stk. 10:

1) Overskydende beløb placeres i en korrektionspulje, som udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner. Opgørelse af korrektionspuljen sker månedligt eller oftere, idet puljer på under 50 kr. dog kun opgøres én gang om året.

2) Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4. Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

3) Beløb i korrektionspuljen kan anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af denne lov, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse.

4) Overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i stk. 6 og 7.

Stk. 8. Stk. 7 anvendes alene, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket. Er hele fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke dækket, anvendes det overskydende beløb til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter.

Stk. 9. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at renter, der er beregnet i medfør af § 8 b, stk. 1, skal indgå i korrektionspuljen og anvendes i henhold til reglerne i stk. 7.

Stk. 10. Opstår der i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM et overskydende beløb, der hidrører fra en dækning, der blev foretaget på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at overføre det overskydende beløb til den i § 18 j, stk. 1, nævnte korrektionspulje med henblik på modregning efter reglerne herfor.

Stk. 11. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 7, nr. 1, i alle tilfælde anvende skyldners Nemkonto.«

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 12-14.

6. I § 4, stk. 8, der bliver stk. 14, ændres »stk. 1-7« til: »stk. 1-13«, og efter »skyldner« indsættes: »og regler om, at stk. 7 helt eller delvist skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i et eller flere andre af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer end PSRM«.

7. I § 5 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Skatteministeren kan bestemme, hvornår en opskrivning af en fordring anses for at være modtaget med den virkning, at der tilskrives rente efter *stk. 1*, herunder hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en fejlagtig nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen. Der kan i medfør af *1. pkt.* fastsættes regler, der gælder for opskrivning af fordringer i hvert enkelt af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og for opskrivning af fordringer, der er blevet overført fra ét inddrivelsessystem til et andet.«

8. I § 7, *stk. 4, 1. pkt.*, indsættes efter »undlade modregning«: », herunder hvis modregning ikke kan gennemføres automatisk«.

9. § 8 b, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, *stk. 2*, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*.«

10. I § 8 b, *stk. 1*, indsættes som *3.-6. pkt.*:

»Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A forrentes dog tidligst fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, *stk. 1*, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, *stk. 5*. Der tilskrives ikke rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale eller anvende beløbet til modregning.«

11. § 8 b, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Beløb som nævnt i *stk. 1* forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale eller anvende beløbet til modregning. Overskydende beløb som nævnt i § 4, *stk. 6, 1. pkt.*, og § 18 j, *stk. 1*, forrentes dog frem til det tidspunkt, der følger af § 4, *stk. 7*, og § 18 j, *stk. 4*. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 3. Uanset om en udbetaling, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, er undergivet en udbetalingsfrist i medfør af anden lovgivning, kan restanceinddrivelsesmyndigheden undlade at udbetale beløbet, indtil der er taget stilling til, om beløbet kan anvendes til modregning.

Stk. 4. For udbetalingsbeløb, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, *stk. 2*, i lov om offentlige betalinger m.v., kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.«

12. I § 9 a, *stk. 1*, ændres »Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan« til: »I de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, eller gennemføres af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan modregning«.

13. I § 9 a indsættes som *stk. 4-7*:

»*Stk. 4.* I de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, har modregningen virkning fra det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning. Ved gennemførelsen af modregning som nævnt i 1. pkt. underrettes skyldneren så vidt muligt om modregningen, og modregningen er gyldig, selv om underretning ikke sker. Frister for klage over modregning som anført i 1. pkt. løber senest fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet for modregningen.

Stk. 5. Restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning som nævnt i stk. 4, 1. pkt., kan træffes på baggrund af den størrelse, der på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret for fordringen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Stk. 6. I de tilfælde, hvor en skyldner ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, anvendes skyldnerens adresse, der på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, ved restanceinddrivelsesmyndighedens fremsendelse af meddelelser og afgørelser m.v. til skyldneren om modregning som nævnt i stk. 4, 1. pkt.

Stk. 7. Skatteministeren kan med henblik på at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser, herunder om lempelse af disse pligter.«

14. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalder, hvis den fordring, som inddrivelsesrenterne er beregnet af, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, jf. dog 2. pkt. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer bortset fra restanceinddrivelsesmyndighedens dækninger på fordringen.

Stk. 4. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade inddrivelsesrenter, der er påløbet fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalde helt eller delvist, hvis fordringen nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, og det må anses for at være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten, jf. dog 2. pkt. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer.

Stk. 5. Stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden med disse fordringshavere eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, aftaler, at stk. 3 og 4 skal finde tilsvarende anvendelse.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 6.

15. I § 17, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »restanceinddrivelsesmyndighedens administration,«: »og klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

16. I § 18 b indsættes efter »§ 7, stk. 1,«: »eller regler i anden lovgivning«.

17. I § 18 g, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk. 3 eller 4.«

18. Efter § 18 i indsættes før overskriften før § 19:

»§ 18 j. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun én gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

Stk. 2. Forudsætter anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarar, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil. Det samme gælder, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 12, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Skyldneren kan ikke inden for fristen kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Stk. 3. Hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af stk. 2 overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer i DMI,

der på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist.

Stk. 4. Overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, samt indbetalinger, der efter stk. 2, overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4. Overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, forrentes dog fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet. Forrentning efter 1.-3. pkt. sker til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Stk. 5. Overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i stk. 1.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 1 i alle tilfælde anvende skyldners Nemkonto.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

§ 18 k. Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden suspendere inddrivelsen af den nedskrevne fordring og om nødvendigt suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer helt eller delvist, hvis det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at korrigere fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter straks efter modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen.

Stk. 2. Suspension efter stk. 1 ophæves af restanceinddrivelsesmyndigheden, når korrektionen af fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter er foretaget. Ved ophævelsen genindtræder fordringen inklusive inddrivelsesrenter i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringen inklusive inddrivelsesrenter var omfattet af suspensionen efter stk. 1, ophæves ikke.

Stk. 3. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 1, forrentes fortsat efter § 5.

§ 18 l. Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan

restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst. En rentegodtgørelse ydes dog ikke, hvis den fordring, der nedskrives, ikke forrentes under inddrivelsen.

Stk. 2. Skal en nedskrivning efter stk. 1, 1. pkt., foretages med et beløb, der overstiger fordringens aktuelle størrelse i PSRM, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at fastholde dækninger på den nedskrevne fordring og pålægge fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til restanceinddrivelsesmyndigheden eller direkte til skyldneren at tilbagebetale et beløb svarende til differencen mellem nedskrivningsbeløbet og fordringens aktuelle størrelse. Tilbagebetalingen til restanceinddrivelsesmyndigheden kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Beløbet kan af restanceinddrivelsesmyndigheden anvendes til modregning via den i § 4, stk. 7, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales, jf. dog 4. pkt. I det omfang det overskydende beløb i 1. pkt. skyldes en dækning, der er foretaget ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning i en udbetaling fra det offentlige, udbetales beløbet dog til en transporthaver, i det omfang denne ville have modtaget udbetalingen fra det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke havde gennemført modregningen, jf. dog § 4, stk. 7, nr. 4.

Stk. 3. Annullerer fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, overdragelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket helt eller delvist på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis annulationen skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, beslutte, om de afregnede beløb skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, eller om fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal opgøre og til skyldneren udbetale det beløb, der inden fordringens overførsel til PSRM er anvendt af restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning af fordringen og eventuelle renter tilskrevet fordringen under inddrivelse, jf. § 5, stk. 1. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, udbetaler sammen med beløbet efter 1. pkt. en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet fra og med den dag, hvor beløbet blev anvendt til dækning af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og til og med dagen for udbetalingen af beløbet til skyldneren.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen efter stk. 1, 1. pkt.«

§ 2

I skatteforvaltningsloven, jf. lovebekendtgørelse nr. 635 af 13. maj 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1125 af 19. november 2019, § 5 i lov nr. 1061 af 30. juni 2020, § 14 i lov nr. 2187 af 29.

december 2020 og § 5 i lov nr. 2227 af 29. december 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 35 c, stk. 2, nr. 2, indsættes efter »offentlige«: »og om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden«.

Ikrafttræden m.v.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2021.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 5 og 6.

Stk. 3. § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, og § 18 j, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 18, finder ikke anvendelse på overdragelser, hvorom der er givet underretning før bestemmelsernes ikrafttræden.

Stk. 4. § 18 j, stk. 2-7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 18, finder også anvendelse på beløb, der den 1. juli 2021 ikke har kunnet anvendes til dækning af fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, idet fristen på 6 måneder dog regnes fra den 1. juli 2021. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan for disse beløb vælge en frist, der er kortere end 6 måneder, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt.

Stk. 5. Regler fastsat i medfør af § 4, stk. 8, og § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1574 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af henholdsvis § 4, stk. 14, og § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

2. Lovforslagets indhold

2.1. Administration af overskydende beløb

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Den foreslåede ordning

2.2. Forenkling af regler om virkningstidspunkt for og underretning om modregning m.v.

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Den foreslåede ordning

2.3. Regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt i forbindelse med modregning

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Den foreslåede ordning

2.4. Forenkling af reglerne om indhold og fremsendelse af modregningsmeddelelser m.v. med henblik på at understøtte automatisk modregning

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Den foreslåede ordning

2.5. Forrentning og administration af udbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Den foreslåede ordning

2.6. Udvidelse af hjemmel til at undlade modregning

2.6.1. Gældende ret

2.6.2. Den foreslåede ordning

2.7. Fravigelse af dækningsrækkefølge ved modregning under opkrævning

2.7.1. Gældende ret

2.7.2. Den foreslåede ordning

2.8. Afskæring af konneks modregning m.v.

2.8.1. Gældende ret

2.8.2. Den foreslåede ordning

2.9. Restanceinddrivelsesmyndighedens regulering af virkningsdato ved nedskrivning af fordringer under inddrivelse

2.9.1. Gældende ret

2.9.2. Den foreslåede ordning

2.10. Restanceinddrivelsesmyndighedens regulering vedrørende opskrivninger af fordringer under inddrivelse, når opskrivningen skal annullere en fejlagtig nedskrivning

2.10.1. Gældende ret

2.10.2. Den foreslåede ordning

- 2.11. *Bortfald af mindre renter*
 - 2.11.1. *Gældende ret*
 - 2.11.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.12. *Regulering af fordringshavers ansvar for at opføre og udbetale eventuelle tilbagebetalingsløb*
 - 2.12.1. *Gældende ret*
 - 2.12.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.13. *Suspension af inddrivelsen ved nedskrivning af en fordring*
 - 2.13.1. *Gældende ret*
 - 2.13.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.14. *Restanceinddrivelsesmyndighedens behandling af betalinger på gæld, der ikke er inddrivelsesparat, og overskydende beløb fra inddrivelsessystemet DMI*
 - 2.14.1. *Gældende ret*
 - 2.14.2. *Den foreslåede ordning*
- 2.15. *Bemyndigelse vedrørende afvisning eller tilbagesendelse af fordringer i tilfælde, hvor de for inddrivelsen nødvendige oplysninger ikke er medsendt*
 - 2.15.1. *Gældende ret*
 - 2.15.2. *Den foreslåede ordning*
- 3. *Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige*
- 4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.*
- 5. *Administrative konsekvenser for borgerne*
- 6. *Klima- og miljømæssige konsekvenser*
- 7. *Forholdet til EU-retten*
- 8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
- 9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Det er vigtigt for aftalepartierne bag »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af 8. juni 2017 at sikre grundlaget for en sikker og effektiv fremadrettet inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er ikke rimeligt, at andre borgere skal betale for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Der er derfor iværksat en række initiativer, der skal sikre, at inddrivelsen af gæld til det offentlige kommer på fode igen, efter at det daværende SKAT den 8. september 2015 besluttede at stoppe al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige, på baggrund af at en række analyser af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI) og Debitormotor Inddrivelse (DMI) havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter.

Som opfølgning på handlingsplanen »Aftale om et nyt skattevæsen« af 25. september 2015 indgik den daværende regering (Venstre) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor. På baggrund heraf blev der igangsat et omfattende arbejde med bl.a. at udvikle et nyt it-system for inddrivelse, ligesom der blev iværksat et omfattende arbejde med at rydde op i gælden til det offentlige.

Erfaringerne med udviklingen af det suspenderede it-system EFI/DMI har vist, at det er særdeles vanskeligt at tilpasse et nyt it-system til en kompleks og omfattende lovgivning. Herudover har oprydningsarbejdet vist, at der ud over usikkerhed om retskraften ved en del af gældsposterne er en række andre fejl blandt gældsposterne, der bl.a. skyldes systematiske fejlindberetninger fra fordringshavernes side, og som betyder, at gældsposterne ikke kan inddrives eller konverteres (overføres) til det nye gældsinddrivelsessystem, PSRM.

På baggrund heraf indgik den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« fra 8. juni 2017. Aftalepartierne var enige om at iværksætte et oprydningsarbejde med henblik på at løse usikkerhed om retskraften og mistanke om datafejl ved en stor del af gældsposterne under inddrivelse. Disse fejl skyldes bl.a. systematiske fejlindberetninger fra fordringshavernes side, hvor data (f.eks. stiftelses- og forældelsesdatoer) er fejlbehæftede, eller at gældsposter og deres renter er blandet sammen. Fejlene betyder, at gældsposterne ikke kan inddrives eller overføres til PSRM.

I forlængelse af denne aftale blev den første lovpakke på området – Datalovpakke 1 (lov nr. 814 af 9. juni 2020) – gennemført med ikrafttrædelse den 1. juli 2020. Med Datalovpakke 1 blev perioderne med systemmæssig paralleldrift og forældelsesudskydelse forlænget med yderligere 3 år, ligesom der blev gennemført flere lovtiltag, der understøtter arbejdet med oprydning og overførsel af gæld til PSRM ved bl.a. at imødegå udfordringer med gæld, der har forkerte stamdatooplysninger. Samtidig fremgik det af lovforslaget til Datalovpakke 1, at initiativerne ville blive fulgt op af en Datalovpakke 2.

Nærværende lovforslag skal ses i forlængelse heraf og er en udmøntning af dele af »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« fra 8. juni 2017.

Lovforslaget har til formål at løse nogle komplekse oprydningsopgaver og dermed lette overførslen af fordringer fra DMI til PSRM med henblik på mere effektiv inddrivelse. Herudover har lovforslaget til formål at forenkle og lette administrationen af inddrivelsesområdet i forhold til modregning. Endelig foreslås det at fastsætte klarere regler for håndteringen af indbetalinger på ikke-inddrivelsesparat gæld m.v.

Gæld under inddrivelse justeres i stort omfang af fordringshaverne. Hvis gæld under inddrivelse justeres med historisk virkning, kan der være behov for at korrigere de inddrivelsesrenter, der er tilskrevet i perioden, hvor saldoen har været for høj. Er der tidligere blevet indbetalt beløb til dækning af gælden, vil dette beløb desuden skulle omposteres på restgælden, anvendes til dækning af anden gæld eller udbetales, hvis skyldneren ikke har yderligere gæld under inddrivelse. Efter en overførelse af gæld til PSRM vil oplysninger om eventuelle justeringer af gælden, mens gælden blev ind-drevet i DMI (såkaldte »historiske transaktioner«), imidlertid ikke være tilgængelige for de maskinelle processer i PSRM. Det medfører behov for manuel håndtering af væsentligt omfang. For at afhjælpe dette og med henblik på en mere effektiv inddrivelse er det således fundet nødvendigt at gennemføre regler, der skal muliggøre overførsel af gæld fra DMI til PSRM. Aktuelt er der ca. 1,1 mio. fordringer til en samlet kursværdi på 3,8 mia. kr. (nominel værdi på 13,5 mia. kr.), hvor potentialet for overførsel af gæld til PSRM er afhængigt af lovgivningsmæssige tiltag. Det drejer sig om fem forslag (afsnit 2.9-2.13). Blandt andet foreslås det at regulere op- og nedskrivninger, at give mulighed for at lade mindre renter bortfalde, at regulere fordringshaverens ansvar for at opgøre og udbetale eventuelle tilbagebetalingsbeløb og at give mulighed for at suspendere inddrivelsen ved nedskrivninger.

Gældsstyrelsen forestår årligt flere hundredtusinder modregninger, hvilket nødvendiggør en automatiseret proces, hvor modregning sker på et korrekt grundlag. Modregning i overskydende skat m.v. er et vigtigt inddrivesskridt, som hvert år siden suspenderingen af EFI har indbragt et væsentligt inddrivelsesprovenu. I 2020 blev der via modregning opnået et inddrivelsesprovenu på ca. 3 mia. kr. svarende til knap en tredjedel af det samlede inddrivelsesprovenu. Antallet af modregninger og det årlige inddrivelsesprovenu forventes at stige de kommende år, hvilket forstærker nødvendigheden af en automatiseret modregningsproces. De gældende regler er imidlertid komplekse på nogle punkter, hvilket vanskeliggør en automatiseret modregningsløsning hos Gældsstyrelsen. På baggrund heraf indeholder lovforslaget tiltag, der har til formål at etablere et mere enkelt og administrerbart retsgrundlag for automatiseret modregning uden fordyrende manuelle opgaver. Herudover er formålet at sikre et korrekt grundlag for modregningen for at undgå fejl i inddrivelsen. Det drejer sig om otte forslag om modregning (afsnit 2.1-2.8). Blandt andet foreslås det at forenkle reglerne for håndtering af overskydende beløb og at indføre et klart og entydigt virkningstidspunkt for modregning. Herudover foreslås det, at modregning skal kunne ske på baggrund af de registrerede oplysninger, og at reglerne om indhold og fremsendelse af modregningsmeddelelser forenkles. Endvidere foreslås det at indføre klare og ensartede regler om forrentning og tilbageholdelse af

udbetalinger samt at udvide mulighederne for at undlade modregning samt at fravige dækningsrækkefølgen. Endelig foreslås det at afskære skyldnerens mulighed for såkaldt konneks modregning.

Lovforslaget indeholder to øvrige emner, der dels har til formål at understøtte paralleldriftsperioden i DMI, dels at sikre den fremadrettede administration af fordringerne. Det drejer sig om to forslag (afsnit 2.14 og 2.15). Det første af forslagene skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl. Det andet forslag skal give Gældsstyrelsen mulighed for at afvise eller returnere gæld, der overdrages uden tilstrækkelig oplysning om skyldneren.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

I forlængelse af den politiske aftale »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor indgik den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af 8. juni 2017.

Nærværende lovforslag har til formål at udmønte dele af denne aftale.

Af aftalen fremgår bl.a., at aftalepartierne er enige om, at en oprydning er afgørende for at genoprette området og skabe det bedst mulige fundament for fremtidens gældsinddrivelse, og at problemerne med fejlbehæftede gældsposter, der ikke kan inddrives og overføres til PSRM, skal løses. Lovforslaget indeholder som opfølgning herpå følgende forslag:

- Modregning af overskydende beløb via en korrektionspulje.
- Klart og entydigt virkningstidspunkt for modregning m.v.
- Modregning på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens størrelse.
- Forenkling af reglerne for processen for og indholdet af modregningsmeddelelser.
- Ens regler for forrentning af udbetalinger og klar hjemmel til at tilbageholde udbetalinger.
- Udvidelse af mulighederne for at undlade modregning.
- Udvidelse af mulighederne for at fravige dækningsrækkefølgen ved tvivl om retskraft m.v.
- Afskæring af skyldnerens mulighed for konneks modregning.
- Regulering af virkningsdato ved nedskrivning af en fordring.
- Regulering af opskrivinger, der skal annullere en fejlagtig nedskrivning af en fordring.
- Bortfald af mindre rentebeløb.
- Regulering af fordringshavers ansvar for at opgøre og udbetale tilbagebetalingsbeløb.
- Suspension af inddrivelsen ved nedskrivning af en fordring.
- Klare regler for håndtering af betalinger på ikkeinddrivelsesparat gæld.
- Mulighed for at afvise eller returnere fordringer ved utilstrækkelig oplysning om skyldner.

Lovforslaget kommer i forlængelse af en række lovgivningstiltag på inddrivelsesområdet, der er fremsat i forlængelse af det tidligere SKATs suspension af al automatisk inddrivelse af gæld til det

offentlige via EFI i september 2015 og det efterfølgende igangsatte arbejde med genetablering af en effektiv restanceinddrivelse.

Skatteministeriet har siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt it-system, der skal understøtte inddrivelsen.

Det blev besluttet, at PSRM skulle være baseret på et standardsystem, som trinvist ville blive videreudviklet, så det ved udgangen af 2018 ville kunne håndtere de fleste inddrivelsesskridt og skyldnergrupper. Parallelt hermed blev der igangsat et arbejde med at forenkle lovgivningen på området, så systemet ville blive mindre komplekst end EFI/DMI.

Systemet udvikles gradvist og i første omgang med fokus på de funktionaliteter, der blev vurderet som værende de vigtigste for ibrugtagningen af systemet for 1. udgave (release).

Som planlagt blev release 1 taget i brug i april 2017. Der var dermed bygget en platform og – som forventet – udviklet den første, begrænsede funktionalitet for systemet. Samtidig blev Danmarks Radio tilsluttet systemet som den første fordringshaver.

Release 2, der blev taget i brug i november og december 2017, udbyggede it-systemet med nye og centrale funktionaliteter, herunder lønindeholdelse, som er et meget effektivt inddrivelsesskridt. Der kan således sendes varsel og træffes afgørelse om lønindeholdelse/særskilt lønindeholdelse, herunder ske anvendelse af oplysninger fra betalingsevneberegning til beregning af lønindeholdelsesprocenten. Herudover kan systemet nu bl.a. håndtere tilbageløb fra fordringshaver i forbindelse med nedskrivning, tilbagesendelse, tilbagekaldelse og opskrivning af en gældspost. Samtidig kan systemet nu foretage en automatiseret betalingsevneberegning, ligesom der er udviklet en fordringshaverportal, hvormed fordringshavere kan oprette gældsposter og modtage og håndtere gældsposter, der er sendt i høring hos fordringshaver. Den gradvise tilslutning af yderligere fordringshavere efter tilslutningen af Danmarks Radio er samtidig igangsat.

Release 3 af PSRM blev færdiggjort i august 2018, og det indeholder blandt andet fuldt automatiseret lønindeholdelse og funktionalitet til håndtering af selskaber og PEF-skyldnere (personligt ejede virksomheder). Release 3 indeholder derudover første version af den nye modregningskomponent. Den første modregning i overskydende skatter via den nye modregningskomponent blev gennemført i september 2018. Version 2 af modregningsløsningen, der understøtter modregning på tværs af PSRM og DMI, idriftsættes samtidig med resterende funktionaliteter i release 4.

Udviklingen af fjerde og sidste release blev planmæssigt påbegyndt i august 2018, og release 4.1 blev idriftsat i januar 2019. Funktionalitet til håndtering af forældelse, der har været afhængig af lovforenkling på området, er afsluttet ultimo 2019. Release 4 indeholder ud over funktionalitet til håndtering af forældelse også funktionalitet til håndtering af flerhæftere samt yderligere forbedrings- og automatiseringstiltag.

Fordringshaverne er i løbet af 2020 blevet tilsluttet systemet, i takt med at de har fået justeret deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet, der sikrer, at der kan inddrives på fordringerne.

For at undgå utilsigtet forældelse i perioden med ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse blev der i november 2015 gennemført det første lovgivningstiltag om standsning af forældelsen for fordringer under inddrivelse, jf. lov nr. 1253 af 17. november 2015.

I marts 2016 blev det andet lovgivningstiltag gennemført i form af regler, der er nødvendige for etableringen af det nye og fremadrettede it-system og for en hensigtsmæssig behandling af klager på inddrivelsesområdet. Der blev desuden gennemført en række justeringer og præciseringer med henblik på at sikre et klart og entydigt hjemmelsgrundlag, jf. lov nr. 298 af 22. marts 2016.

I januar 2017 blev det tredje lovgivningstiltag gennemført i form af regler om overdragelse af inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale krav til kommunerne, jf. lov nr. 114 af 31. januar 2017.

Det fjerde lovgivningstiltag blev gennemført ved lov nr. 285 af 29. marts 2017. Med loven gennemførtes yderligere tiltag, der navnlig skulle sikre enklere regler på inddrivelsesområdet. Endvidere indeholder loven en række øvrige præciseringer af regelgrundlaget på inddrivelsesområdet.

Det femte lovforslag blev gennemført ved lov nr. 258 af 10. april 2018 og fastsatte regler om forenkling af oprydningsopgaven med genoptagelsessager og ekstraordinær afskrivning.

Det sjette lovforslag blev gennemført ved lov nr. 551 af 29. maj 2018. Med loven gennemførtes yderligere tiltag på inddrivelsesområdet, der navnlig havde sigte på forældelseshåndtering, digitaliser- og administrerbare regler og at gennemføre tiltag, der fulgte af politiske aftaler.

Det syvende lovforslag blev gennemført ved lov nr. 324 af 30. marts 2019. Med loven gennemførtes et sikkert hjemmelsgrundlag for modregningen med fordringer, der er under opkrævning hos fordringshaverne. Endvidere indeholder loven en lovfæstelse af Skattestyrelsens praksis om at udskyde betalingsfristen, hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en banklukkedag.

Det ottende lovforslag blev gennemført ved lov nr. 1110 af 13. november 2019. Med loven gennemførtes yderligere lovgivningstiltag, der skulle sikre enklere og klarere regler på inddrivelsesområdet med henblik på at sikre udviklingen og etableringen af en effektiv it-understøttelse af inddrivelsesopgaven.

Det niende lovforslag, som blev delt under folketingsbehandlingen, blev gennemført ved lov nr. 1574 af 27. december 2019 og lov nr. 1575 af 27. december 2019. Med den første lov gennemførtes regler, der skulle styrke inddrivelsen af gæld over for skyldnere bosat i udlandet og give kommunalt ejede forsyningsvirksomheder mulighed for at vælge privat inddrivelse. Den anden lov indeholder et regelforenklingstiltag om at ophæve fradragsretten for inddrivelsesrenter med henblik på at undgå

forkerte indberetninger samt regler, der sikrer, at genoptagelsessager med muligvis uretmæssig inddrivelse i EFI's driftsperiode kan færdigbehandles.

Det tiende lovforslag blev gennemført ved lov nr. 814 af 9. juni 2020. Med loven gennemførtes bl.a. den første datalovpakke med regler om håndtering af fordringer med dataproblemer. Reglerne har til formål at understøtte oprydningsarbejdet ved at gøre så mange fordringer som muligt klar til overførsel til PSRM med henblik på mere effektiv inddrivelse. Herudover gennemførtes bl.a. regler, der har til formål at undgå utilsigtet forældelse af fordringer under inddrivelse.

Nærværende lovforslag indeholder yderligere lovgivningstiltag, der har til formål at understøtte den automatiserede modregningsproces i Gældsstyrelsens inddrivelsessystemer. Herudover har lovforslaget til formål at fastsætte regler med henblik på at gøre så mange fordringer som muligt klar til overførsel til PSRM med henblik på mere effektiv inddrivelse. Endelig indeholder lovforslaget regler, der skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl, og give mulighed for at afvise eller returnere fordringer uden tilstrækkelige oplysninger om skyldneren.

Det foreslås for det første, at der for PSRM indføres ensartede regler for håndtering af overskydende beløb, der opstår ved modregning. Det foreslås, at sådanne overskydende beløb placeres i en korrektionspulje, som ved udgangen af hver måned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning eller udbetales til skyldner. Der foreslås også ensartede regler om forrentning af beløbene i korrektionspuljen.

For det andet foreslås det at indføre et klart og entydigt virkningstidspunkt for modregning med henblik på at sikre et korrekt grundlag for modregningen og dermed undgå fejl i inddrivelsen. Det foreslås således, at modregning får virkning fra det tidspunkt, hvor Gældsstyrelsen beslutter, at der vil blive gennemført modregning. Baggrunden for forslaget er, at det ikke altid er muligt at fastslå virkningstidspunktet, der efter gældende regler er tidspunktet for modregningsmeddelelsens fremkomst til skyldneren. Uanset om en modregningsmeddelelse sendes med Digital Post eller fysisk post, vil der være usikkerhed om, hvornår skyldneren modtager modregningsmeddelelsen. Ved Digital Post er der ikke sikkerhed for, at modregningsmeddelelser kommer frem samme dag, som den sendes. Usikkerheden herom vil være endnu større, når modregningsmeddelelsen sendes med fysisk post. Dette giver risiko for fejl i inddrivelsen i forhold til korrekt administration af bl.a. forældelses- og dækningsrækkefølgerreglerne, ligesom der er risiko for, at der modregnes med et for stort beløb. For at afbøde de negative konsekvenser for skyldneren foreslås det i forlængelse af forslaget at fastsætte en alternativ regel om, hvornår klagefristen beregnes fra. Herudover foreslås det, at skyldneren så vidt muligt skal underrettes om modregningen, men at modregningen er gyldig, selv om underretning ikke sker. Dette skal sikre, at det er muligt at gennemføre modregning, når skyldneren er fritaget fra Digital Post, og modregningsmeddelelsen ikke kan leveres med fysisk post, f.eks. fordi skyldnerens postkasse er fyldt.

For det tredje foreslås det, at modregning skal kunne foretages på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens størrelse. Herved får Gældsstyrelsen i første omgang mulighed for at se bort fra oplysninger, der afventer manuel gennemgang af en sagsbehandler, og som i hovedparten af tilfældene ikke vil have betydning for den konkrete modregning. Dette skal understøtte den automatiserede modregning og undgå fordyrende manuel sagsbehandling. Herudover undgås det, at modregning ikke kan gennemføres inden udløbet af udbetalingsfristen, og at beløbet derfor i stedet må udbetales til skyldneren. Forslaget ændrer ikke skyldnerens retsstilling, idet Gældsstyrelsen efterfølgende og hurtigst muligt tager stilling til, om oplysningen fører til en ændret modregning eller ophævelse af modregningen.

For det fjerde foreslås det at forenkle reglerne for processen for og indholdet af modregningsmeddelelser med henblik på at understøtte automatisk modregning. Der foreslås bl.a. en mindre udvidelse af den allerede gældende regel om, at modregning kan ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Det bemærkes, at skyldneren allerede inden modregningen vil være blevet orienteret herom, ligesom skyldneren vil kunne klage over modregningen. Herudover foreslås det, at modregningsmeddelelser til skyldnere sker på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister. For at undgå uoverskuelige modregningsmeddelelser, der er vanskelige for skyldneren at læse og forstå, foreslås det, at Gældsstyrelsen ikke skal oplyse om samtlige forhold og transaktioner ved en modregning, f.eks. hvorfor en fordring er dækket før en anden. Det foreslås således, at skatteministeren får mulighed for at fastsætte regler om Gældsstyrelsens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og til at vejlede skyldneren i forbindelse med modregning. Denne regel følges op med mere udførlig vejledning på Gældsstyrelsens hjemmeside. Endelig foreslås det, at der skal gælde ens regler for klager over modregninger, der gennemføres af Gældsstyrelsen.

For det femte foreslås det, at reglerne om forrentning af udbetalinger forenkles, så alle for sene udbetalinger forrentes efter ens regler. Det vil indebære, at alle sent foretagne udbetalinger forrentes fra samme tidspunkt, og at det sker med rentesatsen efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2 (svarende til inddrivelsesrenten). Herudover foreslås det at give Gældsstyrelsen mulighed for – mod forrentning – at tilbageholde udbetalinger efter en udbetalingsfrist, når vurderingen af modregningsadgang kræver en manuel gennemgang, og dette ikke kan nås inden udløbet af udbetalingsfristen.

For det sjette foreslås det at udvide den gældende bemyndigelse om muligheden for at undlade modregning til også at omfatte tilfælde, hvor modregningen ikke kan gennemføres automatisk, herunder når omkostningerne forbundet med manuel sagsbehandling ikke står mål med provenuet.

For det syvende foreslås det at udvide den gældende bemyndigelse om, at Gældsstyrelsen kan fravige dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor der er tvivl om en gældsposts retskraft og/eller mistanke om datafejl. Udvidelsen sker med henblik på etablering af et fremadrettet sikkert, enkelt og administrerbart regelgrundlag til brug for Gældsstyrelsens håndtering af gældsposter, der er registreret til modregning eller er sendt til inddrivelse. Udvidelsen vil især få betydning for dækningsregler i

kildeskatteloven, når modregning gennemføres med en skyldners gældsposter under opkrævning, typisk i forbindelse med udbetaling af overskydende personskat.

For det ottende foreslås det at afskære en skyldners muligheder for at anmode om modregning med bestemte gældsposter. Ændringen vil fremadrettet understøtte en sikker administration af de automatiserede modregningsprocesser, da der herved undgås manuel sagsbehandling af komplicerede sager, hvor en allerede gennemført modregning skal ophæves som følge af skyldnerens krav på modregning med bestemte gældsposter, herunder især i sager på skatteområdet.

For det niende foreslås det at indføre regler, der skal regulere virkningsdatoen ved nedskrivning af fordringer i PSRM, hvor nedskrivningen skal have virkning på et tidspunkt, mens fordringen var under inddrivelse i DMI. De foreslåede regler skal alene gælde, hvis fordringen har været genstand for beløbsmæssige ændringer inden overførslen til PSRM. Der vil ved en sådan nedskrivning være behov for at genberegne renter og ompostere tidligere dækninger på renter og hovedkrav, hvilket vil skulle ske manuelt, fordi oplysninger om beløbsmæssige ændringer, mens fordringen var under inddrivelse i DMI, ikke medfølger ved overførslen til PSRM. For at undgå en sådan kompliceret manuel sagsbehandling foreslås det, at Gældsstyrelsen skal kunne vælge at flytte virkningsdagen for nedskrivningen til dags dato, mod at der gives skyldneren en rentegodtgørelse.

For det tiende foreslås det at give skatteministeren mulighed for at fastsætte regler om håndtering af opskrivinger, der skal annullere en fejlagtig nedskrivning af en fordring. Reglerne skal både kunne regulere modtagelsestidspunktet og den afledte rentemæssige virkning heraf.

For det ellefte foreslås det, at Gældsstyrelsen får mulighed for at lade mindre rentebeløb, der er overført fra DMI, bortfalde, når der modtages en korrektion, der skal have virkning tilbage til en dato, hvor fordringen lå i DMI. Baggrunden for forslaget er, at mange af de fordringer, der i dag ligger i DMI, har været genstand for korrektioner som følge af dækninger eller op- og nedskrivinger, efter fordringen er oversendt til inddrivelse i DMI. Efter overførslen til PSRM vil det ikke længere være muligt maskinelt at genberegne inddrivelsesrenterne og omfordele dækninger korrekt mellem fordringshaverne, fordi oplysningerne om korrektionerne ikke er tilgængelige i PSRM. Grundet det store antal korrektioner, der indebærer nedskrivinger med virkning tilbage i tid, vil en manuel håndtering af korrektionerne være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger, hvorfor en stor andel af fordringerne i DMI i dag tilbageholdes fra overførsel til PSRM.

For det tolvte foreslås det, at Gældsstyrelsen får mulighed for at pålægge fordringshaveren at opgøre et eventuelt tilbagebetalingsbeløb til skyldneren, hvis en fordring i PSRM oprindeligt er modtaget til inddrivelse i DMI, og fordringshaveren efterfølgende helt eller delvist tilbagekalder fordringen. Forslaget har til formål at understøtte Gældsstyrelsens administration af fordringshaverens tilbagekaldelse af fordringer i PSRM, hvis det ikke er muligt eller forbundet med uforholdsmæssige ressourcer at afgøre, om der er sket betalinger på fordringen, mens den var under inddrivelse i DMI.

For det trettende foreslås det, at Gældsstyrelsen får mulighed for foreløbigt at kunne suspendere inddrivelsen af en fordring i PSRM, hvis en nedskrivning medfører behov for at korrigere fordringens størrelse, og dette ikke er muligt, fordi nedskrivningen vedrører en periode, hvor fordringen var under inddrivelse i DMI. Baggrunden for forslaget er, at der er behov for manuel håndtering af fordringer, der nedskrives med virkning på et tidspunkt, før fordringen blev overført til PSRM. Der vil i disse situationer skulle foretages en manuel genberegning af inddrivelsesrenter samt eventuelt foretages en ompostering af beløb mellem rente og hovedkrav, hvilket medfører risiko for uberettiget inddrivelse af gælden. Der er derfor behov for at kunne suspendere inddrivelsen foreløbigt i disse tilfælde.

For det fjortende foreslås det at indføre regler, der skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl. Er det ikke inden for en frist på 6 måneder muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af sådanne gældsposter i DMI, overføres indbetalingen til en korrektionspulje. Ved månedens udgang gennemføres modregning med senere modtagne fordringer i DMI og eventuelt også fordringer i PSRM. Er en sådan modregning ikke mulig, udbetales beløbet herefter til skyldneren. Samtidig foreslås det, at der skal ydes skyldneren en rentegodtgørelse af beløb, der overføres til korrektionspuljen. Renten skal beregnes fra og med betalingsdagen til og med den dag, hvor Gældsstyrelsen beslutter at gennemføre modregning eller udbetaler beløbet. Denne rentegodtgørelse vil dermed modsvare de inddrivelsesrenter, der ville være undgået ved en dækning af fordringen med virkning fra betalingsdagen. Når Gældsstyrelsen ikke kan placere indbetalinger på gæld, kan der opstå såkaldt fordringshavermora, hvorved forstås, at forrentning af en eller flere gældsposter må standses. Det foreslås derfor, at der fra den dag, hvor Gældsstyrelsen beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke sker forrentning af den ikkeinddrivelsesparate fordring. Med henblik på at undgå, at der spekulativt foretages indbetalinger af små beløb med henblik på at opnå, at store fordringer ikke forrentes, er der dog fastsat en beløbsgrænse på 1.000 kr. for indbetalingsbeløbet.

For det femtende foreslås det, at skatteministeren kan fastsætte regler, der giver Gældsstyrelsen mulighed for at afvise eller returnere fordringer, der overdrages til inddrivelse med utilstrækkelige oplysninger om skyldneren. Sådanne regler gælder i vidt omfang allerede for PSRM. Dette sker med henblik på at undgå, at Gældsstyrelsen skal anvende unødige ressourcer til afklaring af spørgsmål om skyldnerens identitet m.v., når fordringer er overdraget til inddrivelse i DMI.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Administration af overskydende beløb

2.1.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får

virkning fra erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning.

En udbetaling fra det offentlige kan anvendes til modregning, hvis vedkommende har gæld til det offentlige. Lovgivningen for bestemte udbetalingstyper kan dog indeholde begrænsninger i modregningsadgangen. Eksempelvis følger det af § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, at udbetalinger vedrørende børne- og ungeydelse alene kan modregnes med restancer vedrørende manglende betaling for dag- og klubtilbud efter dagtilbudsloven og de tidligere §§ 29 og 35 i lov om social service samt skolefritidsordning, jf. § 50, stk. 2, i lov om folkeskolen.

Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, reguleres dækningsrækkefølgen af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning.

Dækker en udbetaling kun delvist fordringer omfattet af § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, dækkes fordringerne ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., efter dækningsrækkefølgen i § 4.

Efter § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, jf. dog stk. 7. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. stk. 2, 1. pkt., idet krav på rente dog dækkes forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

Herudover indeholder § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bestemmelse, der regulerer dækningsrækkefølgen, når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse. Det følger heraf, at der først sker dækning af de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet, jf. stk. 3, 1. pkt. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III, jf. 2. pkt. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

Efter § 10 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i

færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Et overskydende beløb fra særskilt lønindeholdelse vil derfor efter § 4, stk. 3, alene kunne anvendes til at dække fordringer, der vil kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse.

Tidspunktet for fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres af reglerne i stk. 4. Det følger heraf, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. stk. 4, 1. pkt. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt. Henvisningen i 2. pkt. til, at der er tale om renter, der er beregnet, mens hovedfordringen »aktuelt« er under inddrivelse, har til formål at understrege, at dækningens tilbagevirkende kraft til betalingstidspunktet ikke har rentemæssig betydning for renter, som restanceinddrivelsesmyndigheden eller fordringshaver for perioden efter betalingstidspunktet har beregnet, mens hovedfordringen tidligere var under inddrivelse. Sådanne renter, der er påløbet i opkrævningsfasen, eller som er påløbet frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden kan beregne rente af fordringen, kan således dækkes med betalingen, selv om betalingstidspunktet ligger tidligere end dette tidspunkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætter således, at der i de nævnte tilfælde vil blive dækket i nutid – dvs. på anvendelsestidspunktet og med fordringens eller fordringernes aktuelle størrelse – men med tilbagevirkende kraft til »betalingstidspunktet« (dvs. en historisk virkningsdato svarende til tidspunktet, hvor skyldneren mistede rådighed over beløbet), idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

Bestemmelsen i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen på det tidspunkt, hvor betalingen anvendes til dækning, alene dækker fordringer, for hvilke der på dette tidspunkt er en skyldig hovedstol eller renter under inddrivelse. Fordringerne indgår som anført ovenfor i dækningsrækkefølgen med deres aktuelle saldo på anvendelsestidspunktet. Dette gælder, selv om fordringerne på betalingstidspunktet for den betaling, der skal anvendes til dækning, havde en større saldo. Forskellen på en fordrings saldo på henholdsvis betalingstidspunktet og anvendelsestidspunktet kan f.eks. skyldes, at fordringen i mellemtiden kan være delvist dækket ved en eller flere andre frivillige indbetalinger eller inddrevne beløb. Sådanne mellemkommende dækninger fastholdes, selv om betalings-tidspunktet for disse dækninger ligger senere end betalingstidspunktet for den indbetaling, som aktuelt skal anvendes til dækning.

Fordringer, der på anvendelsestidspunktet, jf. § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er fuldt indfrieede eller ophørt af andre grunde, indgår ikke i den dækningsrækkefølge, der fastlægges på anvendelsestidspunktet, selv om den enkelte fordring ikke på betalingstidspunktet var fuldt indfriet. At fordringen på anvendelsestidspunktet er fuldt indfriet eller ophørt, kan skyldes, at fordringen efter betalingstidspunktet, men før anvendelsestidspunktet, er dækket fuldt ud med en eller flere andre frivillige indbetalinger eller inddrevne beløb, eller at fordringen kan være korrigeret af fordringshaver som følge af en indbetaling eller modregning i fordringshavers regi. Endelig kan fordringen være ophørt af andre årsager, herunder ved afskrivning, eftergivelse eller på baggrund af forældelse.

Bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om såkaldt gendækning. Herved forstås anvendelsen af overskydende beløb, hvorved f.eks. forstås beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager fra en fordringshaver i tilfælde, hvor fordringshavers fordring helt eller delvist blev dækket uretmæssigt. Det vil bl.a. kunne være tilfælde, hvor en modregning helt eller delvist er blevet ophævet, fordi det efterfølgende viser sig, at modfordringen ikke bestod eller alene bestod med et mindre beløb end det, der indgik i modregningen. En modregning får som nævnt ovenfor retsvirkning fra modregningserklæringens fremkomst til skyldner. Det overskydende beløb vil i et sådant tilfælde udgøre en del af udbetalingsfordringen, f.eks. overskydende skat. Af bestemmelsen fremgår i 1. pkt., at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Henvisningen i § 4, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til stk. 1-4 indebærer bl.a., at når et overskydende beløb anvendes til gendækning, skal dækningsrækkefølgen fastlægges på det tidspunkt, hvor det overskydende beløb anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens virkningstidspunktet for gendækningen derimod er betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse. Det fremgår af forarbejderne, at når der sker gendækning med virkning fra betalingstidspunktet, skal der i visse tilfælde ske en korrektion af inddrivelsesrenter, der er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden fra den 1. dag i måneden efter den måned, hvor hovedfordringen blev modtaget, jf. lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 61. Som nævnt ovenfor vil mellemkommende dækninger derimod skulle fastholdes, selv om betalingstidspunktet for disse dækninger ligger senere end betalingstidspunktet for den indbetaling, som aktuelt skal anvendes til dækning, jf. lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 59. Det forhold, at gendækningen får rentemæssig virkning fra betalingstidspunktet,

kan dog indebære en korrektion/omposteret af de tidligere dækninger på fordringen.

I § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-7, herunder regler om anvendelsen af disse ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og regler om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner. Bemyndigelsen er udmøntet i bl.a. § 7, stk. 4 og 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 7, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene anvendes på et overskydende beløb, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket. Er hele fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke dækket, anvendes det overskydende beløb til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter. Resterer der herefter et overskydende beløb, anvendes dette til dækning i overensstemmelse med § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Såfremt det overskydende beløb som nævnt i 2. pkt. hidrører fra modregning og vedrører hovedfordringen eller en inddrivelsesrente, der ikke har været tilbagesendt til eller tilbagekaldt af fordringshaver i medfør af bekendtgørelsens § 8, stk. 3, dækkes krav på inddrivelsesrente forud for hovedfordringen, mens opkrævningsrente og inddrivelsesrente, der har været tilbagesendt til fordringshaver i medfør af § 8, stk. 3, dækkes efter hovedfordringen.

Det fremgår af § 7, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at opstår et overskydende beløb ved en nedskrivning af en opskrevet fordring, og findes der opskrivningsfordringer til den fordring, som nedskrives, anvendes det overskydende beløb først til dækning af en eventuel resterende del af den opskrevne fordring inklusive renter. Dernæst dækkes den opskrevne fordrings opskrivningsfordringer og disses renter. Dækningen efter 2. pkt. anvendes dog ikke, såfremt det overskydende beløb hidrører fra en indsats, bortset fra modregning, som den nedskrevne fordring er eller har været omfattet af, og som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af det overskydende beløb ikke omfatter den eller de opskrivningsfordringer, som kan dækkes helt eller delvist.

2.1.2. Den foreslåede ordning

Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse og modregning af gæld til det offentlige på vegne af mere end 500 fordringshavere. Der gennemføres i den forbindelse årligt flere hundrede tusinde modregninger ved restanceinddrivelsesmyndigheden, og modregningsløsningen er derfor forudsat systemunderstøttet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregning til dækning af de fordringer, der er oversendt til inddrivelse, eller som er indberettet til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister med henblik på modregning under opkrævning. I den aktuelle paralleldriftsperiode gennemfører restanceinddrivelsesmyndigheden modregning via både det gamle inddrivelsessystem DMI og

den nye modregningskomponent »M«.

Reglerne i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om anvendelse af overskydende beløb til gendækning har vist sig at være vanskelige at it-understøtte. Dette kan overordnet tilskrives flere forhold, jf. nedenfor. Administrationen af overskydende beløb, der stammer fra en tidligere modregning, er derfor en manuel og ressourcetung opgave hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

For det første medfører gendækning en række udfordringer i modregningskomponenten »M«. Dækning med overskydende beløb skal som beskrevet ske med virkning fra betalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og dækning skal dermed ske med historisk virkning. Da en sådan dækning med historisk virkning ikke kan understøttes maskinelt i »M«, da det bl.a. medfører behov for korrektion af inddrivelsesrenter samt eventuelt ompostering af eventuelle tidligere dækninger på fordringen, skal sådanne modregninger i »M« med historisk virkningsdato behandles manuelt af en sagsbehandler.

Den manuelle opgave til administration af overskydende beløb, der stammer fra en modregning i »M«, er kompliceret og ressourcekrævende. Sagsbehandleren skal således indledningsvist ved hjælp af et regneark opgøre fordringens saldo med tillæg af inddrivelsesrenter for derefter at beregne, hvilke beløb der skal dækkes med historisk virkning. Derefter skal sagsbehandleren foretage en manuel placering af indbetalingen.

Sagsbehandlere skal i den forbindelse foretage en genberegning af inddrivelsesrenten under hensyn til de løbende saldoændringer. Er der sket såkaldte »krydsende handlinger«, dvs. at der er sket anden dækning af fordringen i perioden mellem virknings- og anvendelsesdato, vil den tidligere dækning typisk skulle omposteres mellem rente og hovedstol som konsekvens heraf.

Sagsbehandleren skal desuden tage højde for en række forhold, herunder om beløbet stammer fra en indbetaling, modregning eller anden indsats, og – hvis beløbet stammer fra modregning – om udbetalingen er transporteret, underlagt særlige modregningsbegrænsninger, særlige renteregler m.v.

For det andet skyldes kompleksiteten ved gendækning med overskydende beløb, der stammer fra en tidligere modregningsindsats, at det overskydende beløb normalt anses for at bevare sin oprindelige »natur«. Dette indebærer, at det overskydende beløb anses som en delmængde af den oprindelige udbetaling, hvorfra det overskydende beløb hidrører. Fornyet gendækning forudsætter derfor, at sagsbehandleren undersøger en række forhold.

For det første skal sagsbehandleren undersøge, hvilken form for modregning udbetalingen oprindeligt indgik i. Korrekt administration således forudsætter kendskab til, om udbetalingen tidligere blev modregnet med fordringer under opkrævning eller fordringer, der var modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse. Behovet for kendskab til »modregningstypen« skyldes, at reglerne om gendækning i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kun finder

anvendelse på overskydende beløb, som stammer fra en inddrivelsesindsats (dvs. beløb, som oprindeligt er modregnet med fordringer til inddrivelse). Beløb fra anden modregning skal behandles efter reglerne i § 47, nr. 2, 10. og 11. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om udbetalinger, som tidligere er modregnet med fordringer under opkrævning.

For det andet skal sagsbehandleren undersøge, hvilken udbetalingstype det overskydende beløb oprindeligt er modtaget i. Et overskydende beløb anses normalt for at bevare sin oprindelige natur og reguleres dermed fortsat af det regelsæt, der var gældende for den oprindelige udbetaling. Hvis der ikke tages højde for udbetalingstypen, risikerer restanceinddrivelsesmyndigheden at modregne i udbetalinger med begrænset modregningsadgang (f.eks. børne- og ungeydelse, der alene kan anvendes til modregning med daginstitutionsrestancer m.v.). Ligeledes har udbetalingstypen for nuværende relevans for vurderingen af, hvilke renteregler der gælder for udbetalingstypen, idet f.eks. overskydende skat forrentes i henhold til reglerne herom i kildeskatteloven, hvilket dog ved dette lovforslags § 1, nr. 9, foreslås ændret, så der indføres en harmoniseret rente for udbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Se i den forbindelse også afsnit 2.5.

For det tredje skal sagsbehandleren undersøge, om der er registreret transporter eller udlæg i den oprindelige udbetaling. Adgangen til modregning i et overskydende beløb kan være begrænset i medfør af § 28 i lov om gældsbreve. Der skal således tages højde for, om en transport i udbetalingen er meddelt restanceinddrivelsesmyndigheden før stiftelsesdatoen for modfordringen (gældsposten), der ønskes modregnet, samt om modfordringen er forfalden til betaling senest samtidig med udbetalingen. Hvis der er registreret en transport eller et udlæg i udbetalingen, kan dette derudover være afgørende for, om restanceinddrivelsesmyndigheden kan udbetale til skyldneren eller tredje- mand med frigørende virkning, jf. § 29 i lov om gældsbreve.

Administrationen af overskydende beløb, der tidligere er anvendt til modregning i modregningskomponenten »M«, udgør som nævnt i dag en manuel og ressourcetung opgave hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden har oplyst, at der alene i første halvår af 2020 blev booket mere end 2.500 manuelle opgaver i modregningskomponenten »M« til administration af overskydende beløb.

Ressourcebehovet forventes at stige markant, i takt med at omfanget af fordringer i PSRM stiger, herunder ved tilslutning (onboarding) og overførsel af gældsposter til PSRM. Ressourcebehovet er endvidere afhængigt af såvel inddrivelsesaktiviteten som af fordringshaveradfærd.

Den tid, som en sagsbehandler skal bruge på at håndtere et overskydende beløb til gendækning og/eller udbetaling, varierer. Der bruges således mellem 4 arbejdstimer og 2 arbejdsdage på at løse én manuel opgave angående modregning med overskydende beløb med historisk virkningsdato i »M«. Tidsforbruget er bl.a. afhængigt af størrelsen på det overskydende beløb og gældsbilledet for den pågældende skyldner på tidspunktet for anvendelsen af beløbet. Det store ressourcebehov skyldes bl.a., at sagsbehandleren for hver opgave skal forholde sig til dækningsrækkefølgen i PSRM og

fremfinde data på de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen skal dækkes eller modregnes i, for derved at kunne indsætte dem korrekt i skemaet til brug for restanceoversigten. Det samme beløb kan desuden »genopstå« flere gange som et overskydende beløb, og det vil for hver gang være vanskeligere for sagsbehandleren at identificere beløbets oprindelse, hvilket øger tidsforbruget og kompleksiteten af opgaven. Endelig vil tidligere dækninger på fordringen (»krydsende handlinger«) udgøre en særlig kompleksitet.

Aktuelt har ca. hver fjerde fordring i DMI »historiske transaktioner«, svarende til 20-25 pct. af det samlede antal fordringer i DMI. Disse er for nuværende tilbageholdt fra overførsel til PSRM, indtil der er fundet løsninger for at imødegå de konstaterede udfordringer efter en overførsel.

For at understøtte en sikker administration af disse fordringer i PSRM er der ved nærværende lovforslag i § 1, nr. 18, foreslået en række ændringer, der har til formål at imødegå udfordringer med en korrekt genberegning af renter og løft af dækninger, hvis en fordring efter sin overførsel til PSRM bliver op- eller nedskrevet eller får sin overdragelse annulleret af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Der kan dog fortsat opstå udfordringer i forbindelse med administration af overskydende beløb, der enten skal anvendes til dækning med virkning fra en dato, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller hvis en fordring, der er blevet dækket inden overførslen, senere nedskrives eller får sin overdragelse annulleret med den virkning, at der herved skal opstå et overskydende beløb til udbetaling eller dækning af andre af skyldnerens fordringer.

Efter at fordringer, der i DMI har transaktioner (op-/nedskrivninger eller dækninger), er overført til PSRM, kan der således opstå udfordringer med administration af overskydende beløb i to scenarier.

For det første kan der opstå en situation, hvor et overskydende beløb efter dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, skal anvendes til dækning af en fordring i PSRM, der er blevet overført fra et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. En fordring, der efter modtagelsen til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet overført fra DMI til PSRM, vil i mange tilfælde være modtaget før nyere gæld, der er modtaget til inddrivelse direkte i PSRM. Sådanne overførte fordringer vil derfor ofte have bedre prioritet i dækningsrækkefølgen, jf. § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, end den nyere gæld.

Hvis et overskydende beløb skal anvendes til dækning af en fordring, der er overført til PSRM, og dækningen i henhold til § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal ske med virkning forud for overførselsdatoen, kan der som følge heraf opstå udfordringer, hvis den pågældende fordring forud for overførslen har været genstand for beløbsmæssige ændringer, idet oplysning om fordringens transaktionshistorik i DMI ikke vil være tilgængelig for de automatiske processer i PSRM. Udfordringerne herved skal ses i sammenhæng med, at inddrivelsesrenter beregnes af den til enhver tid værende saldo under inddrivelse, og at en korrekt genberegning af inddrivelsesrenter

dermed forudsætter, at der tages højde for løbende ændringer af saldoen. Er fordringen dækket i DMI i perioden mellem virknings- og anvendelsesdatoen for det overskydende beløb i PSRM, skal der desuden tages højde herfor.

Da transaktionshistorikken fra DMI ikke vil være registreret i PSRM, vil der imidlertid ikke i PSRM maskinelt kunne sikres en korrekt genberegning af inddrivelsesrenter, hvis dækning af en fordring skal ske med virkning før overførslen af en fordring, der havde transaktioner i DMI. Uden kendskab til fordringens transaktionshistorik må det derfor afgøres manuelt, om der har været ændringer i fordringens saldo i DMI, og i givet fald må sagsbehandleren opgøre renten korrekt for hele perioden. Opgaven kompliceres yderligere, hvis der i den mellemliggende periode har været dækket på fordringen, idet sådanne dækninger da skal korrigeres/omposteres inden for fordringen.

For det andet kan der opstå udfordringer med administration af overskydende beløb, der stammer fra en fordring, der er blevet overført til PSRM ved overførsel. Da transaktionshistorikken ikke medtages, når fordringer overføres til PSRM, kan der således opstå udfordringer, når et overskydende beløb opstår som følge af eksempelvis nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en overført fordring, der var dækket i DMI. Den manglende transaktionshistorik fra DMI indebærer, at de tidligere dækninger, der måtte være foretaget i dette system, ikke automatisk vil blive løftet, hvorfor det derfor må håndteres ved manuelle opgaver. Desuden vil den manglende transaktionshistorik fra DMI medføre, at det ikke vil fremgå i PSRM, om det overskydende beløb stammer fra en indbetaling, et beløb anvendt til modregning (eventuelt via korrektionspuljen) eller andet. Da beløbet som udgangspunkt bevarer sin oprindelige natur, kan dette have betydning for valg af renteregler samt for transporter og eventuelle begrænsninger for modregning. Endelig vil den manglende transaktionshistorik fra DMI medføre, at det vil forudsætte en manuel proces at anvende det overskydende beløb korrekt til ompostering inden for fordringen og/eller gendækning.

Regulering vedrørende transaktioner er en forudsætning for overførslen af ca. 20-25 pct. af fordringerne i DMI, idet det præcise antal og værdien heraf svinger i takt med ændringerne i fordringsmassen. Den nuværende risiko for korrektioner med historisk virkningsdato udgør derfor en betydelig udfordring for overførslen af fordringer fra DMI. Aktuelt er alle fordringer med transaktioner i DMI tilbageholdt fra overførsel, da der i tilfælde af en senere korrektion kan opstå udfordringer med at genberegne renter og løfte dækninger korrekt. En overførsel af op mod 25 pct. af fordringsmassen i DMI er således afhængig af, at der findes løsninger, der dels begrænser risikoen for senere korrektioner til fordringer under inddrivelse og dels kan understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens sagsbehandling i disse tilfælde og imødegå de udfordringer, som vil være forbundet med administrationen heraf efter en overførsel for så vidt angår genberegning af renter, løft af dækninger m.v.

For at imødegå udfordringerne ved overskydende beløb i PSRM, der enten 1) stammer fra en tidligere modregningsindsats i modregningskomponenten »M« eller 2) opstår som følge af nedskrivning af en overført fordring med dækninger, eller 3) som skal anvendes til dækning af en overført fordring med transaktioner i DMI, eller 4) som ikke kan håndteres automatisk som følge af »krydsende handlinger«, er der behov for flere lovtiltag, der hver for sig og tilsammen vil lette

restanceinddrivelsesmyndighedens administration og muliggøre en automatiseret modregning af sådanne beløb.

Hvis disse lovtiltag gennemføres, vil der i »M« kunne etableres en korrektionspulje, der kan anvendes til automatisk modregning af overskydende beløb i PSRM i de tilfælde, hvor disse ikke i dag kan håndteres automatisk, jf. ovenfor om situationerne 1-4.

Det foreslås derfor, at der med stk. 6-11 indsættes seks nye stykker efter § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. De gældende bestemmelser i stk. 6-8 vil herefter blive rykket til stk. 12-14.

Det foreslås, at det i en ny bestemmelse, § 4, stk. 6, 1. pkt., skal bestemmes, at stk. 5 ikke skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal herudover ifølge 2. pkt. kunne vælge, at stk. 5 ikke skal finde anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af stk. 5 helt eller delvist skulle anvendes til dækning af en i PSRM registreret fordring, som tidligere har været registreret i et af restanceinddrivelsesmyndighedens andre inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvist dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

Det foreslås, at det i en ny bestemmelse, § 4, stk. 7, skal bestemmes, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, skal gælde de regler, der fremgår af nr. 1-4, idet der dog skal gælde den undtagelse, der fremgår af den foreslåede bestemmelse i stk. 10, jf. nedenfor. Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor afgørelsen om modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, og hvor det overskydende beløb kan opstå i PSRM og dermed ikke i alle tilfælde modtages fra fordringshaver.

Det foreslås i § 4, stk. 7, nr. 1, 1. pkt., at overskydende beløb skal placeres i en korrektionspulje, som udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner. Det foreslås i 2. pkt., at opgørelse af puljen skal ske månedligt eller oftere, idet der dog kun skal ske opgørelse årligt, hvis korrektionspuljen på det ordinære opgørelsestidspunkt indeholder overskydende beløb for mindre end 50 kr.

Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne undgå for hver korrektion at skulle fremsende modregningsafgørelser og vil i stedet kunne sende én samlet modregningsafgørelse til skyldneren, som udgangspunkt ved udgangen af måneden.

Det foreslås videre i § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., at ved opgørelse af puljen skal beløb i puljen forrentes

i medfør af den foreslåede § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen. Det foreslås i 2. pkt., at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, dog skal forrentes fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4. Det foreslås i 3. pkt., at overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Det foreslås i 4. pkt., at renten ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det er tanken, at beløb i korrektionspuljen straks efter opgørelsen skal udbetales eller anvendes til (fornyet) modregning. Ved genindsendelse til modregningssystemet behandles beløbet som en af beløbets oprindelige natur frigjort udbetaling, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., jf. dog nedenfor om krav på udbetalinger, der er overdraget til tredjemand, og om beløb, for hvilke der gælder særlige modregningsbegrænsninger. For det tilfælde, at modregning eller udbetaling undtagelsesvist ikke sker straks efter opgørelsen eller senest 5 bankdage efter modtagelsen, skal det genindsendte beløb dermed forrentes i henhold til de foreslåede § 8 b, stk. 1 og 2, dvs. som udgangspunkt fra den 1. i måneden efter modtagelsen i modregningssystemet. I det omfang et genindsendt beløb igen opstår som et overskydende beløb i korrektionspuljen, skal det atter forrentes efter § 8 b, stk. 1, dog således at det nye modtagelsestidspunkt i modregningssystemet lægges til grund for beregning af renter. Overskydende beløb, der stammer fra krav på udbetalinger, som er overdraget til tredjemand, eller for hvilke der gælder særlige modregningsbegrænsninger, forventes at kunne håndteres i modregningssystemet som deres oprindelige udbetalingstype med henblik på modregning og i den forbindelse at kunne forrentes i henhold til de eventuelle særregler, der gælder for denne udbetalingstype, jf. de foreslåede bestemmelser i § 8 b, stk. 1, 5. og 6. pkt.

Det foreslås, at skatteministeren i medfør af den gældende bemyndigelse i § 4, stk. 8, der bliver stk. 14, også skal kunne fastsætte regler om anvendelsen af de foreslåede nye bestemmelser i stk. 6-11. Det er således tanken, at der skal kunne fastsættes regler om, at der alene skal ydes rente af udbetalinger i korrektionspuljen i de tilfælde hvor den samlede pulje af udbetalinger overstiger et vist beløb, for derved at reducere antallet af renteberegninger. Såfremt udbetalinger i PSRM udlignes ved modregning i en korrektionspulje ved udgangen af hver kalendermåned, forventes renten af udbetalinger på maksimalt f.eks. 5.000 kr. at udgøre mindre end 33 kr. (beregnet ud fra 31 rentedage), hvilket vurderes ikke at medføre et væsentligt økonomisk tab for skyldneren. Der er tillige tanken, at der skal kunne fastsættes regler om, at renter af en udbetaling, som er blevet anvendt til modregning sammen med udbetalingen, kan anses for anvendt forholdsmæssigt til dækning af de fordringer, der blev dækket ved denne modregning, hvis udbetalingen senere genopstår som et overskydende beløb, og der i den forbindelse skal beregnes rente af det overskydende beløb i medfør af den foreslåede § 4, stk. 7, nr. 2.

Det foreslås i § 4, stk. 7, nr. 3, at beløb i korrektionspuljen skal kunne anvendes til modregning med

alle typer af fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse.

På nær de foreslåede undtagelser vil det overskydende beløb således ifølge forslaget skulle anses som en ny udbetalingstype, der således er frigjort fra den type af udbetaling, som det overskydende beløb stammer fra. En modregning i det overskydende beløb vil derfor kunne gennemføres uden hensyn til eventuelle renteregler i det regelsæt, der var gældende for den oprindelige udbetaling (f.eks. kildeskattelovens § 62 om overskydende skat). Ligeledes vil modregningen kunne ske uden hensyn til eventuelle modregningsbegrænsninger, der måtte gælde for den oprindelige udbetaling, idet der som nævnt foreslås en undtagelse for bl.a. børne- og ungeydelse.

Det foreslås i § 4, stk. 7, nr. 4, at overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige ikke skal omfatte overskydende beløb som nævnt i de foreslåede stk. 6 og 7.

Eventuelle registrerede transporter og udlæg i den oprindelige udbetalingsfordring vil med forslaget derfor ikke skulle iagttages, hverken ved modregning i det overskydende beløb eller ved udbetaling heraf, hvis der ikke er yderligere gæld at modregne med. Det foreslås dog i lovforslagets § 4, stk. 3, at den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, ikke skal finde anvendelse på overdragelser, hvorom der er givet underretning før bestemmelsens ikrafttræden.

Det foreslås i § 4, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at stk. 7 alene skal anvendes, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket. I 2. pkt. foreslås, at hvis hele fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke er blevet dækket, skal det overskydende beløb anvendes til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter.

Det foreslås, at det i en ny bestemmelse, § 4, stk. 9, skal bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at renter, der er beregnet i medfør af § 8 b, stk. 1, skal indgå i korrektionspuljen og anvendes i henhold til reglerne i det foreslåede stk. 7. Herved vil bl.a. renter af udbetalinger, som er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, i stedet for at blive udbetalt eller anvendt til modregning sammen med den udbetaling, som renten er beregnet af, kunne overføres til korrektionspuljen og dermed behandles sammen med andre – ofte mindre – beløb.

Det foreslås, at det i en ny bestemmelse, § 4, stk. 10, skal bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne vælge, at overskydende beløb, der hidrører fra en dækning, der blev foretaget på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, i stedet for at blive placeret i en korrektionspulje efter reglerne i stk. 7 skal placeres i en korrektionspulje som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 18 j, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 18, med henblik på modregning efter reglerne herfor.

Med den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 10, skal der tages højde for, at DMI på et tidspunkt kan

være lukket, hvorfor muligheden for først at modregne i dette system foreslås at være fakultativ. Det vil desuden forudsætte systemudvikling at videreføre beløbet automatisk til modregning i modregningskomponenten »M«, hvorfor udbetaling efter modregning i DMI også foreslås at skulle være fakultativ.

Det foreslås i § 4, stk. 11, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 7, nr. 1, i alle tilfælde skal kunne anvende skyldners Nemkonto.

Sker der hel eller delvis udbetaling af beløb i korrektionspuljen, skal udbetaling derfor kunne ske til borgerens eller virksomhedens Nemkonto, uanset om borgeren eller virksomheden i medfør af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 766 af 5. juli 2006 om Nemkontoordningen har anvist en specifik konto for en eller flere af de oprindelige typer af udbetaling, som indgår i det opgjorte beløb.

2.2. Forenkling af regler om virkningstidspunkt for og underretning om modregning m.v.

2.2.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. En modregningserklæring er et påbud, der har virkning fra det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til skyldneren.

Beslutninger om at foretage modregning ligger ikke i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheders beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder. Det er dog konsekvent blevet lagt til grund, at Skatteforvaltningens beslutninger om at foretage modregning skal betragtes som afgørelser i forvaltningslovens forstand, og at de forvaltningsretlige regler om partsrettigheder, f.eks. klageadgang, derfor finder anvendelse i disse sager. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt andre myndigheders beslutninger om at gennemføre modregning har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Det forvaltningsretlige udgangspunkt er – svarende til de almindelige regler om modregning, jf. ovenfor – at en afgørelse skal meddeles skyldneren for at få virkning, og at afgørelsen har virkning fra det tidspunkt, hvor afgørelsen kommer frem til skyldneren. Skatteforvaltningens afgørelser om at gennemføre modregning kan påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og § 1, stk. 2, i bekendtgørelse om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Det er dog fogedretten, der tager stilling til indsigelser mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Klagefristen regnes i begge tilfælde fra tidspunktet for skyldnerens modtagelse af modregningsafgørelsen, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3.

Dækker en udbetaling fra det offentlige, når denne anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, der er foreskrevet i lovens § 7, stk. 1, nr. 1-3. Efter nr. 1 dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning.

Modregnes udbetalingsbeløbet med en fordring under opkrævning, for hvilken den udbetalende myndighed også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, gennemføres modregningen af fordringshaveren, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret. I de tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes afgørelsen om modregning dog i praksis af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen. Hvis udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden. I andre tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved at fastlægge dækningsrækkefølgen og indledningsvist at anvende udbetalingsbeløbet med henblik på dækning af disse fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden orienterer i den forbindelse skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og oplyser, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningserklæring om. Det er fordringshaveren for de enkelte fordringer, der herefter selv gennemfører modregningen og sender modregningserklæringen til skyldneren.

Anvendes udbetalingsbeløbet til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning, jf. lovens § 8 b, stk. 2. Bestemmelsen finder alene anvendelse i de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden »beslutter«, at der vil blive gennemført modregning, dvs. i de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, og ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer modregningen.

Hvis udbetalingsbeløbet kun delvist dækker fordringen, afbrydes forældelsen for den resterende del af fordringen, når skyldneren har modtaget restanceinddrivelsesmyndighedens underretning om afgørelsen om modregning, jf. forældelseslovens § 18, stk. 4.

2.2.2. Den foreslåede ordning

Som nævnt i afsnit 2.2.1 følger det af gældende regler, at modregning skal meddeles skyldneren for at få virkning, og at modregningen har virkning fra det tidspunkt, hvor meddelelsen om modregning kommer frem til skyldneren. Dette har i praksis vist sig at give anledning til udfordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

For det første indebærer de gældende regler, at det i visse tilfælde slet ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at anvende udbetalinger fra det offentlige til modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, og at beløbene – hovedsageligt overskydende skatter – som følge heraf udbetales til skyldnere, der ellers har modregningsegnet gæld til det offentlige. Dette skyldes, at det ikke altid er muligt at underrette skyldneren om modregningen, hvilket som nævnt i afsnit 2.2.1 er en betingelse for at kunne gennemføre modregningen. Modregningsmeddelelsen vil som oftest blive sendt med Digital Post. Hvis skyldneren ikke er blevet tilsluttet eller er blevet fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, vil modregningsmeddelelsen derimod blive forsøgt sendt med fysisk post. I sådanne tilfælde, hvor modregningsmeddelelsen skal sendes med fysisk post, vil det ikke være muligt at underrette skyldneren om modregningen, hvis skyldnerens adresse samtidig er ukendt, eller hvis det fysiske brev med modregningsmeddelelsen kommer retur fra en oplyst adresse (f.eks. fordi skyldnerens postkasse er fyldt). Dette indebærer mulighed for, at en skyldner kan undgå modregning ved f.eks. at blive fritaget fra Digital Post, samtidig med at vedkommende holder sin adresse skjult.

Foruden i visse tilfælde at afskære det offentlige fra at gennemføre modregning medfører ovennævnte udfordringer behov for anvendelse af manuelle ressourcer. I de tilfælde, hvor skyldnerens adresse er ukendt, vil der således være behov for, at en sagsbehandler manuelt undersøger, om der for skyldneren kan findes en adresse, som modregningsmeddelelsen kan sendes til. I de tilfælde, hvor et fysisk brev med modregningsmeddelelsen kommer retur, vil der derudover være behov for, at en sagsbehandler manuelt håndterer, at modregningen alligevel ikke har kunnet gennemføres. I perioden fra januar 2020 til september 2020 blev der dannet ca. 6.000 opgaver vedrørende fysiske breve om modregning, der ikke kunne meddeles skyldneren, og i samme periode modtog restanceinddrivelsesmyndigheden ca. 1.000 fysiske breve om modregning retur med posten, hvilket krævede manuel sagsbehandling.

Hvis det ikke er muligt for sagsbehandleren at finde en (alternativ) adresse på skyldneren, kan sagsbehandleren som alternativ til at udbetale beløbet overveje, om der skal foretages udlæg i udbetalingsbeløbet. Gennemførelsen af udlægsforretninger forudsætter – i modsætning til modregning – alene, at skyldneren »så vidt muligt« underrettes herom, jf. retsplejeloven § 493, stk. 1, 1. pkt., hvilken betingelse vil være opfyldt, når det er konstateret, at skyldneren ikke kan underrettes om modregningen. Anvendelsen af udlæg som alternativ til modregning er dog behæftet med en række ulemper. Eksempelvis foregår modregning automatisk i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, mens udlæg i offentlige udbetalinger kræver manuel sagsbehandling hos restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, hvorfor det i praksis kun er udbetalinger over en vis beløbsmæssig størrelse, der overvejes anvendt til inddrivelse via udlæg.

For det andet indebærer gældende regler, at virkningstidspunktet for modregning er knyttet til det tidspunkt, hvor modregningsmeddelelsen kommer frem til skyldneren, hvilket imidlertid ikke kan fastlægges med sikkerhed. Dette gælder, når modregningsmeddelelsen sendes med fysisk post, men også i den størstedel af sagerne, hvor modregningsmeddelelsen sendes ved Digital Post. Oftest vil Digital Post nå frem til skyldneren umiddelbart efter afsendelse fra myndigheden, men der kan også ved Digital Post være en usikkerhed forbundet med at fastslå den præcise dato for brevets fremkomst. Det skyldes, at der også i de tilfælde, hvor modregningsmeddelelsen sendes via Digital Post, kan forløbe nogle dage, før brevet vil være tilgængeligt i skyldnerens digitale postkasse. Restanceinddrivelsesmyndigheden modtager i den forbindelse ikke en kvittering eller lignende orientering om datoen for meddelelsens fremkomst, og fremkomsttidspunktet vil dermed ikke fremgå i inddrivelsessystemet.

Manglende kendskab til det præcise tidspunkt for modregningsmeddelelsens fremkomst medfører bl.a. udfordringer i forhold til restanceinddrivelsesmyndighedens fastlæggelse af rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. §§ 4 og 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet rækkefølgen skal fastlægges på virkningstidspunktet. Herudover indebærer usikkerheden om virkningstidspunktet udfordringer i forhold til klagefristen for afgørelser om modregning, da klagefristen beregnes fra tidspunktet for skyldnerens modtagelse af modregningsafgørelsen, jf. f.eks. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endelig indebærer usikkerheden om virkningstidspunktet udfordringer i forhold til restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at påse, at skyldnerens gæld til det offentlige er retskraftig på virkningstidspunktet for modregningen. For at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager modregning med fordringer, der er forældede på tidspunktet for modregningsmeddelelsens fremkomst til skyldneren, afstår restanceinddrivelsesmyndigheden i dag fra at modregne med fordringer, der snart forældes, i de tilfælde, hvor modregningsmeddelelsen sendes med fysisk post, eller hvor modregningsmeddelelsen sendes af fordringshaveren. Dette forsigtighedsprincip indebærer, at der i visse tilfælde undlades modregning med fordringer, der var retskraftige på virkningstidspunktet for modregningen.

For skyldnere vil en forskydning mellem den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at modregne, og den dag, hvor meddelelsen herom kommer frem, ikke have betydning for forrentning. Det følger således allerede i dag af § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at forrentning af både udbetalingsbeløbet og de beløb, der modregnes med, alene foretages til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

Derimod giver vanskelighederne med at fastslå fremkomsttidspunktet for modregningsmeddelelsen fortsat anledning til flere yderligere udfordringer. Med flere hundredtusinder årlige modregninger er der således behov for med sikkerhed at kunne fastlægge en entydig dato, hvor modregningen har virkning, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden dermed uden risiko for fejl kan fastslå de forhold, der har betydning for modregningen. Tvivl om modregningens virkningstidspunkt kan bl.a. betyde, at en fordring med urette dækkes før en anden og senere modtaget fordring med bedre prioritet. Det kan f.eks. ske, hvis skattegæld med urette dækkes før en bøde, der modtages efter myndighedens beslutning om modregning, men inden modregningsmeddelelsens fremkomst, uden at dette tidspunkt

med sikkerhed kan fastslås. Virkningstidspunktet kan således have betydning for fastlæggelsen af, hvilken eller hvilke fordringer der som følge af reglerne om dækningsrækkefølge skal indgå i modregningen, og som dermed skal omfattes af den modregningsmeddelelse, der sendes til skyldneren.

Herudover kan virkningstidspunktet have betydning for størrelsen af den gæld, der gennemføres modregning for. Hvis en fordring eksempelvis nedskrives med virkning på et tidspunkt efter modregningsmeddelelsens afsendelse, men inden dens fremkomst, kan en tvivl om det præcise fremkomsttidspunkt betyde, at der i værste fald modregnes med et for stort beløb.

Derudover kan kendskab til fremkomsttidspunktet have betydning for fastlæggelsen af, om gælden er retskraftig på virkningstidspunktet for modregning. Hvis der på tidspunktet for skyldners modtagelse af modregningsmeddelelsen kan være indtrådt forældelse af en fordring, der på tidspunktet for afsendelsen af brevet var retskraftig, vil dette ikke kunne afgøres med sikkerhed af restanceinddrivelsesmyndigheden uden kendskab til det præcise fremkomsttidspunkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden må derfor ud fra et forsigtighedsprincip undlade med fordringer, der er tæt på at forælde. Endvidere kan det have betydning for iagttagelse af principperne i gældsbrevslovens §§ 28 og 29, f.eks. hvis der efter modregningsmeddelelsens afsendelse, men inden dens fremkomst, modtages meddelelse om overdragelse (transport) af den udbetaling, der er anvendt til modregningen. Uden kendskab til det præcise fremkomsttidspunkt for modregningen, vil betydningen heraf ikke med sikkerhed kunne afgøres af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det betyder f.eks., at der er risiko for, at skyldnerens overdragelse (transport) til en virksomhed af den udbetaling, der er anvendt til modregningen, ikke kan respekteres, og at virksomheden derfor ikke får udbetalt det beløb, som virksomheden har krav på. Endelig kan det have betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering af, om en klage over modregningen er modtaget rettidigt eller efter udløbet af klagefristen. Det manglende kendskab til det præcise virkningstidspunkt for modregningen indebærer således risiko for, at modregningen sker på et forkert grundlag, og at der efter omstændighederne må ske en berigtigelse heraf efter, at modregningen er gennemført, samt risiko for, at en klage over modregningen afvises på et forkert grundlag.

Ovennævnte udfordringer gør sig både gældende for modregning som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, og modregning som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 3, hvor modregningen faciliteres af restanceinddrivelsesmyndigheden, der også orienterer skyldneren om beslutningen om at gennemføre modregningen, men hvor fordringshaveren efterfølgende gennemfører modregningen og sender en modregningsmeddelelse til skyldneren. I sidstnævnte tilfælde vil det ikke have betydning for modregningens virkning, om restanceinddrivelsesmyndighedens fysiske brev med orienteringen om modregningsbeslutningen kommer retur, men hvis fordringshaverens fysiske brev med modregningsmeddelelsen ikke kan meddeles skyldneren, vil fordringshaveren skulle orientere restanceinddrivelsesmyndigheden om, at modregningen ikke kan gennemføres, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden manuelt vil skulle håndtere dette.

Samlet indebærer ovennævnte udfordringer både provenutab og en markant administrativ byrde for

restanceinddrivelsesmyndigheden og risiko for fejl, når der modregnes over for borgere og virksomheder.

For at imødegå disse udfordringer er der derfor behov for tiltag, der kan sikre, at manglende mulighed for at sende modregningsmeddelelsen til skyldneren ikke forhindrer gennemførelse af modregning med skyldnerens gæld under opkrævning eller inddrivelse, og at restanceinddrivelsesmyndighedens administration af modregning kan foretages ud fra et entydigt og kendt virkningstidspunkt for modregningen.

På baggrund heraf foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse, § 9 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der i 1. pkt. fastsætter, at i de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, har modregningen virkning fra det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

Den foreslåede bestemmelse vil efter ordlyden skulle finde anvendelse »i de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden«. Bestemmelsen vil således skulle finde anvendelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen vil endvidere skulle finde anvendelse ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer modregningen ved at anvende udbetalingsbeløbet til dækning af fordringer fra den relevante fordringshaver, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden orienterer skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og oplyser, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsmeddelelse om. Bestemmelsen vil endelig skulle finde anvendelse, når udbetalingsbeløbet, for hvilket Skatteforvaltningen er udbetalende myndighed, modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde af intern modregning træffer modregningsafgørelsen efter delegation fra Skatteforvaltningen. Derimod vil bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor intern modregning efter § 7, stk. 1, nr. 1, foretages af andre fordringshavere end Skatteforvaltningen.

For de modregninger, der vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse, vil virkningstidspunktet blive »det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.« Beslutningsdagen vil i praksis være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen herom, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 2) eller opretter meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor fordringshaveren – så vidt muligt – efterfølgende sender modregningsmeddelelsen til skyldneren, jf. § 7, stk. 1, nr. 3). Det vil således være datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, der vil være virkningstidspunktet for modregningen, uanset hvornår afgørelsen eller meddelelsen

afsendes af restanceinddrivelsesmyndigheden og kommer frem til skyldneren, og uanset hvornår modregningsmeddelelsen fra fordringshaveren kommer frem til skyldneren.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan administrere ud fra et entydigt og kendt virkningstidspunkt for modregningen. Det vil således ifølge forslaget skulle være tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om, at der vil blive gennemført modregning, der skal være afgørende i forhold til fastlæggelsen af rækkefølgen for dækning af fordringer og i forhold til vurderingen af fordringernes retskraft. Det vil også følge af den foreslåede bestemmelse, at forrentningen af udbetalingsbeløbet og de fordringer, der modregnes med, ophører på virkningstidspunktet for modregningen. Herved bliver den gældende bestemmelse i § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overflødig, hvorfor denne bestemmelse foreslås ophævet. Udfordringerne med fastlæggelsen af klagefristen for afgørelser om modregning foreslås håndteret særskilt i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., jf. nedenfor.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse, § 9 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at ved gennemførelsen af modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. underrettes skyldneren så vidt muligt om modregningen, og at modregningen er gyldig, selv om underretning ikke sker.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal finde anvendelse i samme modregningstilfælde som den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. Med den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil sådanne modregninger være gyldige, selv om skyldneren ikke underrettes om modregningen. En lignende mulighed for at inddrive en fordring, selv om skyldneren ikke kan underrettes om inddrivelsesskridtet, findes allerede i dag for lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse, der efter gældende regler kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldneren ikke er registreret med en adresse i Det Centrale Personregister og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Samme mulighed eksisterer endvidere i forhold til udlægsforretninger, der kan gennemføres, selv om det ikke har været muligt at underrette skyldneren herom, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, 1. pkt.

Med de bestemmelser, der foreslås i § 9 a, stk. 4, 1. og 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil virkningstidspunktet for modregning, der gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, være beslutningstidspunktet, uanset om skyldneren underrettes om modregningen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende, f.eks. i forbindelse med manuel sagsbehandling af en henvendelse fra samme skyldner, konstaterer, at restanceinddrivelsesmyndigheden har gennemført modregning uden underretning af skyldneren, og at hindringen for at underrette skyldneren om modregningen ikke længere er til stede, vil restanceinddrivelsesmyndigheden på dette tidspunkt efter omstændighederne forsøge at underrette skyldneren om modregningen. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derimod ikke løbende skulle undersøge adreseforhold m.v. hos skyldnere, der ikke er blevet underrettet om en modregning, med henblik på at

fastslå, hvornår det kan være muligt at underrette skyldneren om modregningen.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at en afgørelse om modregning er truffet, bliver opmærksom på, at faktiske eller retlige forhold af betydning for afgørelsen har ændret sig væsentligt, eller hvis skyldneren med henvisning til sådanne forhold selv anmoder om genoptagelse, vil restanceinddrivelsesmyndigheden i almindelighed skulle genoptage sagen om modregning.

Det foreslås herudover, at der indsættes en ny bestemmelse, § 9 a, stk. 4, 3. pkt., der fastsætter, at frister for klage over modregning som anført i den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. senest løber fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet for modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås klagefristen ikke beregnet fra virkningstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i 1. pkt., idet skyldneren ellers ikke ville være bekendt med, at klagefristen er begyndt at løbe, når modregning gennemføres uden underretning af skyldneren, jf. den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. Med den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. foreslås der således ikke ændret på, at det som udgangspunkt er reglerne for den pågældende klagefrist, der regulerer, hvornår fristen skal begynde at løbe, dvs. typisk fra tidspunktet for skyldnerens modtagelse af modregningsafgørelsen, jf. f.eks. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3. Da der imidlertid af hensyn til restanceinddrivelsesmyndighedens administration er behov for at fastsætte et tidspunkt, som klagefristen senest skal beregnes fra, foreslås det med den foreslåede bestemmelse i 3. pkt., at klagefristen dog senest skal løbe fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. I de tilfælde, hvor klagefristen følger af § 17, vil dette betyde, at der fra og med 1-årsdagen for virkningstidspunktet vil løbe en klagefrist på 3 måneder, dog med mulighed for at se bort fra en fristoverskridelse ved særlige omstændigheder, jf. nedenfor. Som nævnt ovenfor vil restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor modregning er gennemført uden underretning, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende konstaterer, at hindringen for at underrette skyldneren om modregningen ikke længere er til stede, skulle forsøge at underrette skyldneren om modregningen med henblik på bl.a. at gøre skyldneren opmærksom på klagefristen.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås at skulle finde anvendelse i samme modregningssituationer som de foreslåede bestemmelser i 1. og 2. pkt. og vil derfor kunne have betydning for beregningen af klagefrister efter §§ 17 og 18 (hvis der foretages modregning med fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden) og for beregningen af eventuelle klagefrister, der følger af anden lovgivning (hvis der foretages modregning med fordringer under opkrævning).

I de tilfælde, hvor 1-årsfristen i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige måtte føre til, at fristen for at klage over en gennemført modregning er udløbet på det tidspunkt, hvor skyldneren bliver bekendt med modregningen og måtte ønske at indgive en klage, vil der afhængigt af situationen (fordringstype m.v.) ofte i lovgivningen være mulighed for, at sådanne klager kan tillades indgivet på trods af fristoverskridelsen, hvis der foreligger

særlige omstændigheder eller lignende, jf. f.eks. § 17, stk. 1, 3. pkt., og § 18 stk. 4, 2. pkt. Særlige omstændigheder, der kan tale for en fravigelse af fristerne i § 17, stk. 1, 3. pkt., og § 18 stk. 4, 2. pkt., kan eksempelvis være en hospitalsindlæggelse, som har hindret skyldneren i rettidigt at anmode om og modtage afgørelsen fra restanceinddrivelsesmyndigheden. I sådanne og andre tilfælde, hvor det vil være urimeligt at afvise en klage, vil der kunne bortses fra den manglende overholdelse af fristen for modtagelse af afgørelsen.

2.3. Regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt i forbindelse med modregning

2.3.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får som følge af erklæringens påbudsvirkning virkning fra erklæringens fremkomst.

De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Når restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregning, er der tale om en afgørelse, der vil kunne påklages efter de sædvanlige regler, dvs. til Landsskatteretten, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til indsigelser mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber, jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af lovens § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge lovens § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge lovens § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og

uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge lovens § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at hen- vise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. lovens § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden. Ved modregning med renter, der opkræves af Skatteforvaltningen, lægger re- stanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modta- gelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand, jf. lovens § 9 a, stk. 3. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter, især renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, ikke i alle tilfælde kan relateres til det ho- vedkrav, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 i lov om gældsbreve afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares. Renterne anses således for stiftet samtidig med hovedkravet.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Offici- almaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer således, at myndighe- den har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

2.3.2. Den foreslåede ordning

Officialmaksimen betyder, at den myndighed, der træffer afgørelse i en sag, er ansvarlig for, at der tilvejebringes de oplysninger, som er nødvendige for at træffe en rigtig afgørelse. Er der tvivl om væsentlige oplysninger, skal tvivlen søges afklaret. Er oplysninger omstridte, bør myndigheden i øvrigt i afgørelsens begrundelse oplyse, at sagens faktiske omstændigheder er omtvistede, angive de modstridende oplysninger og anføre, hvilke oplysninger myndigheden har lagt til grund for afgørel- sen. En sag skal dermed undersøges så langt, som det er nødvendigt for at træffe en korrekt afgø- relse.

I forbindelse med offentlige myndigheders udvikling og anvendelse af it-systemer er det derfor helt centralt, at systemet understøtter iagttagelse af officialmaksimen. Automatiseres sagsbehandling helt eller delvist, vil myndigheden skulle sikre, at grundlaget for at træffe en afgørelse er opfyldt, herunder at sagen er tilstrækkeligt oplyst. Automatiserede afgørelser forudsætter således, at en myn- dighed på forhånd kan afgrænse, hvilke oplysninger der vil være relevante for alle typer af fremti- dige sager. Ved anvendelse af automatiserede systemer består der således en latent risiko for, at sy- stemet i praksis ikke tager højde for tilfælde med atypiske fakta eller tilfælde, hvor retsgrundlaget forpligter myndigheden til at tage hensyn til forhold, der enten normalt ikke opstår eller normalt ikke er relevante.

Det nye inddrivelsessystem, PSRM, er et dynamisk system, hvor der konstant sker en opdatering af registrerede oplysninger. Restanceinddrivelsesmyndigheden modtager dagligt et stort antal indbetalinger, henvendelser fra skyldnere og anmodninger om nedskrivninger/tilbagekaldelser fra fordringshavere. For så vidt angår indbetalinger og anmodninger fra fordringshavere, vil disse som det klare udgangspunkt blive håndteret automatisk og derved straks afspejle sig i inddrivelsessystemet. For så vidt angår henvendelser fra borgerne, samt enkelte indbetalinger og anmodninger fra fordringshavere, vil disse imidlertid skulle behandles af en sagsbehandler. Restanceinddrivelsesmyndigheden behandler alle henvendelser og øvrige oplysninger hurtigst muligt, men det kan ikke undgås, at der som følge af den påkrævede manuelle sagsbehandling i en række tilfælde vil opstå et vist tidsrum mellem registreringen i systemet af den modtagne henvendelse, indbetaling eller anmodning og det tidspunkt, hvor inddrivelsessystemet afspejler udfaldet af sagsbehandlingen.

Dette indebærer, at oplysninger om gældsposterne og øvrige registreringer om en skyldner ikke nødvendigvis vil være opdaterede og retvisende i en vis periode, efter at de ikkebehandlede oplysninger er kommet restanceinddrivelsesmyndigheden i hænde. Da restanceinddrivelsesmyndigheden som offentlig myndighed er forpligtet til at tage højde for alle relevante oplysninger af betydning for sagen, når der træffes afgørelser om bl.a. modregning, må oplysninger, der endnu ikke er behandlet, og som potentielt kan have betydning for modregning, behandles, inden der træffes afgørelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden modtager f.eks. årligt ca. 600.000 henvendelser fra skyldnere, og da restanceinddrivelsesmyndigheden samtidigt årligt gennemfører mange hundredtusinder modregninger, vil der i en række sager skulle gennemføres modregning på et tidspunkt, hvor der foreligger en ikkebehandlet henvendelse fra den pågældende skyldner. Der vil i sådanne tilfælde ikke kunne gennemføres en automatiseret modregning, da henvendelsen potentielt kan indeholde oplysninger, der har betydning for modregningen. Den automatiserede modregningsproces vil derfor skulle standses, og en sagsbehandler vil skulle gennemgå henvendelsen fra skyldneren, inden modregningen kan gennemføres.

Som nævnt behandler restanceinddrivelsesmyndigheden alle henvendelser og øvrige oplysninger hurtigst muligt. Det betyder, at hvis der er foretaget en modregning, og det viser sig, at der er oplysninger, der på modregningstidspunktet ikke var behandlet, vil restanceinddrivelsesmyndigheden hurtigst muligt – og normalt inden for 10 hverdage efter modregningen – behandle disse oplysninger med henblik på at vurdere, om oplysningen havde betydning for modregningen, og om modregningen som følge heraf skal korrigeres.

For samtlige af ovennævnte forhold gør sig gældende, at de kun undtagelsesvist har betydning for modregningen. Eksempelvis vil henvendelser fra skyldnere ofte ikke vedrøre netop de fordringer, der skulle modregnes med. Hertil kommer, at indsigelser over fordringers eksistens og størrelse som udgangspunkt ikke har opsættende virkning for inddrivelsen af fordringen. Det følger modsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter

restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om en fordrings eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at fordringen ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Tilsvarende vil anmodninger fra fordringshaver om korrektion/tilbagekaldelse ofte ikke vedrøre de fordringer, der skulle dækkes ved den forestående modregning, og udgør endvidere som oftest meget små beløb, som ikke vil have indflydelse på, om der skulle gennemføres modregning.

Ovenstående indebærer, at modregningssystemet som følge af officialmaksimen og ud fra et forsigtighedsprincip må standse et antal gange som følge af usikkerhed vedrørende ikkebehandlede oplysninger i systemet, på trods af at det kun helt undtagelsesvist vil have konkret betydning for skyldneren, om behandlingen af oplysningen foretages før eller efter modregningen.

I modregningsløsningen i PSRM er den automatiske modregning i 2020 standset ca. 2.000 gange som følge af ikkebehandlede oplysninger. Dette skal ses i sammenhæng med, at modregning i PSRM endnu kun udgør en mindre del af modregningerne, der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden i overskydende skatter. Dette tal må imidlertid forventes at stige markant, i takt med at flere fordringshavere bliver tilsluttet PSRM, og at fordringshavernes fordringer overføres fra DMI til PSRM, hvorved driftsvolumen i PSRM vil stige markant. Der foreligger ikke tilsvarende tal for oplysninger, der er modtaget vedrørende fordringer i DMI.

Et eksempel på ikkebehandlede oplysninger, der potentielt kan have betydning for en modregning, er ikkeanvendte beløb, f.eks. i form af indbetalinger, inddrevne beløb, beløb fra lønindeholdelse eller på anden vis opståede overskydende beløb i forbindelse med inddrivelse, som endnu ikke er anvendt til dækning af skyldners fordringer eller er udbetalt. Er der registreret et sådant ikkeanvendt beløb på en skyldner, vil restanceinddrivelsesmyndigheden inden gennemførelsen af modregningen være forpligtet til at afdække, om det pågældende beløb skulle gå til dækning af en eller flere af de fordringer, der ifølge dækningsrækkefølgen skulle anvendes til modregning, og i givet fald anvende beløbet til at dække disse fordringer. Dette skyldes, at det ikkeanvendte beløb potentielt vil kunne dække de fordringer, for hvilke der ellers vil blive gennemført modregning, og at modregningen dermed helt eller delvist vil kunne udgøre et unødvendigt inddrivelseskridt.

I forhold til indbetalinger og beløb, der på anden måde opstår i forbindelse med inddrivelse, vil restanceinddrivelsesmyndighedens systemer ikke altid understøtte automatiseret anvendelse af sådanne beløb til dækning af skyldners gæld, navnlig som følge af begrænsninger i den automatiserede dækningsfunktionalitet. Det betyder, at der i nogle tilfælde i en periode kan henstå mindre beløb vedrørende skyldners gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden, mens anvendelse af disse beløb afventer en manuel sagsbehandling. Sådanne overskydende beløb vil kun sjældent have betydning for, om modregning bør gennemføres, idet beløbene ofte vil være så små, at modregningen under alle omstændigheder ville skulle finde sted efter anvendelse af beløbet til dækning. I forhold til lønindeholdelse, hvor skyldnerens arbejdsgiver indsender indberetninger til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil de indberettede beløb ikke blive anvendt til dækning af skyldners gæld i de første 3 dage efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse, idet der kan forekomme reguleringer af

beløbet fra arbejdsgiveren. I denne 3-dages periode vil der således på skyldner være registreret et ikkeanvendt beløb, der har en dispositionsdato, der ligger før dags dato, og som dermed potentielt skulle gå til dækning af en eller flere af de fordringer, der ifølge dækningsrækkefølgen skulle anvendes til modregning.

Et andet eksempel på ikkebehandlede oplysninger, der potentielt kan have betydning for en modregning, er anmodninger om korrektioner, som restanceinddrivelsesmyndigheden løbende modtager fra fordringshavere, på fordringer, der er registreret til inddrivelse eller opkrævning i restanceinddrivelsesmyndighedens systemer. Sådanne korrektioner kan skyldes nedskrivning, annullation af overdragelser, afskrivning m.v. af fordringer, der eksempelvis foretages som følge af indbetalinger til fordringshaver og fejl i opgørelsen af fordringen. Korrektionerne gennemføres som det klare udgangspunkt automatisk i inddrivelsessystemerne, men i de tilfælde, hvor der på en af de fordringer, korrektionen vedrører, er sket en transaktion efter virkningstidspunktet for korrektionen, skal korrektionen behandles manuelt. I perioden mellem registrering af anmodningen og gennemførelsen af sagsbehandlingen vil oplysningerne om skyldners gæld ikke med sikkerhed være retvisende, da gælden muligvis består med et mindre beløb, eksempelvis fordi en overdragelse af en fordring skal annulleres, eller fordi fordringen skal nedskrives med virkning tilbage i tid.

Et tredje eksempel på ikkebehandlede oplysninger kan være tilfælde, hvor der måtte være tvivl om rækkevidden af en skyldners valg om at lade sig repræsentere. Det kan i sådanne tilfælde give anledning til udfordringer for den automatiserede modregningsproces, når der er tvivl om rækkevidden af en skyldners valg om at lade sig repræsentere. Udfordringerne herved har baggrund i, at en skyldners indsendelse af oplysninger om et repræsentationsforhold vil blive registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, men at det ofte ikke på baggrund af den blotte registrering vil være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at fastslå, hvilke sager repræsentationsforholdet gør sig gældende for. I sådanne sager vil spørgsmålet derfor ofte skulle afgøres manuelt med henblik på at vurdere, om repræsentationsforholdet omfatter modregningen, og dermed om modregningsbrevet skal sendes til parten og/eller repræsentanten.

Ud over de ovennævnte typetilfælde kan der i restanceinddrivelsesmyndighedens systemer være øvrige forhold, som har givet anledning til nødvendig manuel sagsbehandling, som endnu ikke er udført, og som potentielt kan have betydning for en forestående modregning. Det kan eksempelvis være en håndtering af en dækningsløs indbetaling, et påkravsgebyr eller en retsafgift, som eventuelt skal fjernes, fordi et brev til skyldner ikke er kommet frem, eller en henvendelse fra skyldneren, f.eks. en klage, som netop er modtaget, men endnu ikke læst af en sagsbehandler og knyttet til skyldnerens sag.

Som nævnt ovenfor er restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer på en række områder indrettet sådan, at ikkebehandlede oplysninger, der potentielt kan have betydning for en modregning, ud fra et forsigtighedsprincip standser den ellers automatiske modregning, hvis oplysningerne systemmæssigt kan knyttes til skyldneren. Officialmaksimen medfører endvidere, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt vil være forpligtet til at kontrollere, om der findes

ikkebehandlede oplysninger i det system, hvorfra der modregnes, og tillige i myndighedens øvrige it-systemer. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden eksempelvis skal gennemføre modregning i PSRM, vil myndigheden således skulle kontrollere, om der findes oplysninger af betydning for modregning i både PSRM og de gamle inddrivelsessystemer, DMI og SAP38. Modregningen kan dermed først gennemføres, når de ikkebehandlede oplysninger er blevet behandlet, eller når en sagsbehandler har konstateret, at oplysningerne ikke har betydning for den forestående modregning. Vurderer sagsbehandleren, at der ikke kan foretages modregning, vil sagsbehandleren skulle sørge for en udbetaling af de pågældende beløb til skyldneren.

De mange manuelle opgaver, der udspringer af restanceinddrivelsesmyndighedens forpligtelser i medfør af officialmaksimen, medfører en begrænsning i automatiseringsgraden af restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsløsning. Endvidere betyder det, at udbetaling af beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, ofte vil skulle afvente behandling af oplysninger, der i hovedparten af tilfældene ikke vil have betydning for den konkrete modregning, og at krav på udbetalinger, der ikke kan behandles inden for rimelig tid, i visse tilfælde må føre til udbetaling til skyldner trods en eventuel modregningsadgang.

I flere af de beskrevne typetilfælde vil de ikkebehandlede oplysninger som nævnt kun i et meget begrænset antal sager have konkret betydning for, hvorvidt modregningen skulle foretages i praksis. Dette vil f.eks. være tilfældet, når en henvendelse fra borgeren angår klage over en fordring, som ikke vil blive dækket ved modregningen, eller når en anmodning fra fordringshaver om korrektion eller annullation af overdragelse angår en fordring, som ikke vil blive dækket ved modregningen.

For at imødegå de konstaterede udfordringer forbundet med restanceinddrivelsesmyndighedens iagttagelse af officialmaksimen i forbindelse med gennemførelse af modregning er der behov for et tiltag, der lemper myndighedens undersøgelsespligt i forbindelse med modregning.

På baggrund heraf foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med en beslutning om, at der vil blive gennemført modregning, skal have mulighed for at træffe beslutningen på baggrund af den størrelse, der på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret for fordringen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Den foreslåede bestemmelse skal indebære en lempelse af restanceinddrivelsesmyndighedens forpligtelser efter officialmaksimen og dermed muliggøre en større grad af automatisering af modregning og samtidig føre til en kortere behandlingstid i modregningssagerne.

Det foreslås således, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for at træffe beslutning om gennemførelse af modregning udelukkende på baggrund af den størrelse, som de enkelte fordringer på beslutningstidspunktet er registreret med i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Det betyder, at oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden er i besiddelse af, men som endnu ikke er afspejlet i de i inddrivelsessystemet registrerede oplysninger om gælden, ikke i første omgang tillægges betydning ved restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om

modregning. Tilsvarende gælder ikkebehandlede oplysninger, der blandt andet omfatter ikkeanvendte beløb, ikkebehandlede henvendelser, afventende korrektioner fra fordringshaver og lignende.

Med den foreslåede bestemmelse vil der alene skulle ske en regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt og dermed ikke en ændring af skyldneres materielle retsstilling i relation til modregningen. I det omfang at det efter gennemførelsen af modregningen viser sig, at beslutningen om modregningen blev truffet på et forkert grundlag, som følge af at der i forbindelse med beslutningen ikke blev taget højde for relevante ikkebehandlede oplysninger, der var til stede på beslutningstidspunktet, vil der skulle ske en berigtigelse af forholdet, ved at modregningen ophæves helt eller delvist, når dette er nødvendigt, f.eks. hvis modregningen har dækket en fordring, for hvilken fordringshaveren på modregningstidspunktet havde iværksat en annulation af overdragelsen. Berigtigelsen i forbindelse med sagsbehandlingen vil således ske på samme måde, som når der umiddelbart efter modregningen modtages en henvendelse, indbetaling eller anmodning, som klarlægger, at en fordring på tidspunktet for modregningen ikke bestod med den størrelse, der blev lagt til grund i forbindelse med modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse vil en eventuel henvendelse fra skyldneren, der endnu ikke er behandlet på tidspunktet for gennemførelsen af modregningen, først blive behandlet efter gennemførelsen af modregningen. Hvis henvendelsen er en klage, i hvilken skyldner gives medhold, og en fordring viser sig ikke at bestå i samme omfang som forudsat ved modregningen, vil dette blive berigtiget i forbindelse med sagsbehandlingen af klagen. Berigtigelsen vil ske på samme måde, som hvis klagen var modtaget efter modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse vil restanceinddrivelsesmyndigheden endvidere i forbindelse med modregning kunne se bort fra en anmodning om repræsentation, i det omfang den ikke er afspejlet i de registrerede oplysninger om fordringen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter modregningen bliver opmærksom på, at der foreligger et repræsentationsforhold, vil der skulle tages stilling til, om modregningsmeddelelsen som følge af repræsentationsforholdet skal sendes til repræsentanten.

Med den foreslåede bestemmelse vil et beløb, der relaterer sig til skyldnerens gæld, og som endnu ikke er anvendt på tidspunktet for gennemførelsen af modregningen, blive anvendt til dækning af eventuel restgæld efter gennemført modregning. Er skyldner blevet gældfri ved modregning, vil beløbet blive udbetalt til skyldner. Anvendelsen af de ikkeanvendte beløb efter gennemførelsen af modregning vil skulle håndteres på samme måde som beløb, der modtages efter modregningen med en virkningsdato, der ligger før modregningen.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på tidspunktet for modregningen havde modtaget en anmodning fra en fordringshaver om en korrektion af en eller flere af de fordringer, der er registreret for skyldneren, men endnu ikke havde behandlet denne, vil modregningen med den foreslåede bestemmelse blive gennemført uden at tage højde for den eventuelle korrektion. Viser det sig i forbindelse

med behandlingen af anmodningen om korrektion, at fordringer omfattet af modregningen ikke bestod i samme omfang, som det blev lagt til grund ved beslutningen om modregning, vil modregningen i nødvendigt omfang blive berigtiget. Denne berigtigelse vil ske på samme måde, som når der efter gennemførelse af en modregning modtages en anmodning om en korrektion fra fordringshaveren med virkning før modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil øvrige forhold, som giver anledning til manuel sagsbehandling, der endnu ikke er foretaget på tidspunktet for gennemførelse af modregningen, og som kan være relevante i forhold til modregningen, først blive behandlet efter modregningen og dermed ikke indgå i grundlaget for modregningen. Hvis det efter modregningen skulle vise sig i den efterfølgende manuelle sagsbehandling, at fordringer omfattet af modregningen ikke bestod i samme omfang, som det blev lagt til grund for modregningen, eller hvis beslutningen om modregningen i øvrigt er truffet på forkert grundlag, vil der ske en berigtigelse heraf ved eksempelvis hel eller delvis ophævelse af modregningen. Er der tale om en dækningsløs indbetaling, vil restanceinddrivelsesmyndigheden potentielt lide et provenutab, som følge af at modregningen ikke afventede den manuelle sagsbehandling heraf, hvis udbetalingsfordringen, hvori der blev modregnet, oversteg skyldners gæld, og at der derfor skete udbetaling af et restbeløb.

Forslaget vil omfatte alle modregninger, der gennemføres på baggrund af restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning, dvs. restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning på vegne af Skatteforvaltningen som opkrævningsmyndighed i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning i medfør af lovens § 7, stk. 1, nr. 2, og restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning i medfør af lovens § 7, stk. 1, nr. 3.

2.4. Forenkling af reglerne om indhold og fremsendelse af modregningsmeddelelser m.v. med henblik på at understøtte automatisk modregning

2.4.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. En modregningserklæring er et påbud, der har virkning fra det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til skyldneren.

Beslutninger om at foretage modregning ligger ikke i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheders beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder. Det er dog konsekvent blevet lagt til grund, at

Skatteforvaltningens beslutninger om at foretage modregning skal betragtes som afgørelser i forvaltningslovens forstand, og at de forvaltningsretlige regler om partsrettigheder – jf. nedenfor om partshøring, begrundelsespligt, vejledning og klageadgang – derfor finder anvendelse i disse sager. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt andre myndigheders beslutninger om at gennemføre modregning har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Om partshøring følger det af forvaltningslovens § 19, stk. 1, 1. og 2. pkt., at hvis en part ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, der er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, må myndigheden ikke træffe afgørelse i sagen, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Dette gælder dog ikke i en række tilfælde, herunder hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag, jf. stk. 2, nr. 1. På baggrund heraf er det konsekvent blevet lagt til grund, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt ikke har pligt til at foretage partshøring i sager om modregning. Dette skal bl.a. ses i sammenhæng med, at en skyldner ikke ved at bestride den modfordring, hvormed der påtænkes modregnet, kan kræve modregningen udsat, indtil der er taget stilling til skyldners indsigelse. Det følger modsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Det klare udgangspunkt er således, at en indsigelse mod en modfordring ikke vil have opsættende virkning på restanceinddrivelsesmyndighedens ret til at gennemføre modregningen.

Der kan i lovgivningen være fastsat særlige regler om partshøring, herunder i form af undtagelser fra pligten til partshøring på specifikke områder. Eksempelvis er det i færdselslovens § 121, stk. 2, 1. pkt., bestemt, at afgørelser om at pålægge standsnings- og parkeringsafgifter ikke er omfattet af forvaltningslovens § 19. Disse afgørelser træffes enten af politiet eller kommunerne. Undtagelsen blev indført ved lov nr. 341 af 16. maj 2001. Af det bagvedliggende lovforslag, L 174, Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5131, fremgår, at den indførte undtagelsesbestemmelse havde til formål at muliggøre en fortsættelse af den hidtidige praksis, da en partshøring bl.a. ville medføre et øget ressourceforbrug og et stort administrativt besvær som følge af en nødvendig omlægning af kommunernes og politiets systemer vedrørende opkrævningen af standsnings- og parkeringsafgifter.

En pligt til partshøring kan i øvrigt – ud over de beskrevne regler i forvaltningsloven – også følge af uskrevne retsgrundsætninger om partshøring.

Herudover kan der opstå tvivl om, hvorvidt der skal foretages en vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, inden der gennemføres modregning. Det skyldes en grundsætning om, at der i almindelighed ikke uden lovhjemmel kan ske modregning i en fordring, hvis der heller ikke ville kunne foretages udlæg i fordringen, idet modregning, der ikke er aftalt, har samme karakter af tvangsfuldbyrkelse som udlæg. Det antages dog, at dette modregningsforbud ikke gælder i de tilfælde, hvor

der ikke kan foretages udlæg som følge af reglerne om det såkaldte transbeneficium i retsplejelovens § 509, stk. 1, hvorefter der ikke kan foretages udlæg i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levelfod for skyldneren og dennes husstand, jf. dog stk. 2 om en vis adgang til udlæg i bl.a. andele i andelsboligforeninger. Torsten Iversen: Obligationsret, 3. del (3. udgave, 2018), anfører således på side 276 f., at grundsætningen om, at en fordring (hovedfordringen), der er fritaget fra udlæg, ikke kan fyldestgøres ved modregning, er undergivet visse undtagelser, fordi det ikke er praktisk muligt at respektere bestemmelsen i retsplejelovens § 509 om transbeneficet, da modregning sker uden medvirken af nogen myndighed. Betragtningen er således den, at modregning ikke sker på samme måde som tvangsfuldbyrdelse gennem udlæg, hvor fogedretten skal sikre en overholdelse af retsplejelovens § 509, hvilket kan ske ved at stille spørgsmål til skyldneren under udlægsforretningen. En udlægsforretning er som udgangspunkt en inkluderende tvangsfuldbyrdelsesform, idet skyldner så vidt muligt skal underrettes om tid og sted for forretningen, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, hvorimod modregning traditionelt har været betragtet som en singulær tvangsfuldbyrdelsesform, fordi modregning til sin gennemførelse alene kræver en modregningserklæring fra modregneren.

Med henblik på at undgå tvivl om, hvorvidt restanceinddrivelsesmyndigheden skulle være forpligtet til at foretage partshøring af skyldneren og en vurdering af dennes økonomiske forhold, inden der gennemføres modregning, er der i § 9 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en bestemmelse, der fastsætter, at der ikke er pligt hertil, når modregningen gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse i de tilfælde, hvor modregning »gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver«, hvilket bl.a. omfatter de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2. Derimod finder bestemmelsen ikke anvendelse i andre tilfælde, hvor der gennemføres modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, selv om sådan modregning faciliteres af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Hvis skyldneren er tilsluttet Digital Post, jf. lov om Digital Post fra offentlige afsendere, vil restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt skulle sende meddelelser og afgørelser m.v. om modregning til skyldneren ved brug af Digital Post. Hvis skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5, vil meddelelser og afgørelser m.v. i stedet skulle sendes med fysisk post til skyldneren. I den forbindelse vil skyldnerens adresse registreret i Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister blive lagt til grund, medmindre skyldneren har oplyst en anden adresse til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Om pligt til at begrunde afgørelser følger det af forvaltningslovens § 22, at en afgørelse, når den meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, og, i det omfang afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, en angivelse af de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1.

Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2. For afgørelser om modregning er restanceinddrivelsesmyndigheden dog i begrundelsen for afgørelsen alene forpligtet til at henvise til, at fordringen, der modregnes med, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af forarbejderne til § 9 a, stk. 2, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 226 som fremsat, side 25, at bestemmelsen alene regulerer begrundelsespligten i forhold den tidsmæssige betingelse for iværksættelse af modregning, og at bestemmelsen, der indebærer en justering og præcisering af begrundelsespligten i henhold til forvaltningsloven i forhold til de pågældende faktuelle oplysninger, ikke ændrer på, at begrundelsen fortsat skal indeholde en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som modregningen omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere fordringen og dermed vil kunne forholde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldneren ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage. Bestemmelsen indebærer således, at oplysningen om sidste rettidige betalingsdag udgår af begrundelsen for restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om modregning, hvilket skal ses i sammenhæng med, at oplysningen herom er uvæsentlig i forhold til muligheden for at træffe en afgørelse om modregning, fordi sidste rettidige betalingsdato skal være udløbet, før fordringen overhovedet kan komme under inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Begrundelsespligten efter forvaltningslovens § 24, stk. 2, indebærer bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning efter omstændighederne vil skulle oplyse om, hvilke faktiske omstændigheder der er tillagt væsentlig betydning for en eventuel fravigelse af rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, jf. § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Om vejledning følger det af forvaltningslovens § 7, stk. 1, at en forvaltningsmyndighed i fornødent omfang skal yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde. Herudover følger det af almindelige retsgrundsætninger og god forvaltningsskik, at en forvaltningsmyndighed i forbindelse med en afgørelse har pligt til at yde vejledning, når dette fremstår som naturligt og relevant, f.eks. om forhold af betydning for skyldneren i forbindelse med en afgørelse, selv om disse forhold ikke er en del af begrundelsen.

Reglerne om begrundelses- og vejledningspligt indebærer bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning efter omstændighederne kan være forpligtet til at oplyse skyldneren om muligheden for, at der kan ske ompostering mellem renter og hovedstol, hvis der efterfølgende sker dækning af fordringer med historisk virkningsdato, jf. § 4, stk. 4 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at der kan være udækkede renter, på trods af at hovedkravet er blevet

dækket ved modregningen, f.eks. fordi renten ikke har kunnet dækkes som følge af tvivl om retskraft eller kendskab til eller mistanke om datafejl.

Om klagevejledning følger det af forvaltningslovens § 25, stk. 1, at afgørelser, som kan påklages til anden forvaltningsmyndighed, når de meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en vejledning om klageadgang med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel tidsfrist, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Det kan desuden være hensigtsmæssigt at vejlede om andre oplysninger, der er egnede til at fremme behandlingen af klagesagen. Det vil eksempelvis være nærliggende at oplyse, om bestemte dokumenter eller oplysninger bør ledsage klagen.

Klagereglerne, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal vejlede om i forbindelse med en afgørelse om modregning, afhænger af modregningssituationen.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregning med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor klageadgangen reguleres af lovens § 17, jf. dog § 18 om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber. Det følger af § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 2. pkt. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. 3. pkt. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden genoptage sagen, jf. 4. pkt. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen, jf. 5. pkt. Det følger af 6. pkt., at skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, ikke finder anvendelse. Der skal ikke betales gebyr ved klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2.

Hvis der derimod er tale om modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden – efter delegation fra Skatteforvaltningen – modregner udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, finder reglerne i § 17 ikke anvendelse. I sådanne tilfælde følger det i stedet af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, at klager over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, skal indgives til skatteankeforvaltningen, medmindre skatteministeren har bestemt andet efter § 14, stk.

2. En sådan klage skal være skriftlig og begrundet, og den afgørelse, der påklages, skal følge med klagen, jf. § 35 a, stk. 3, 1. pkt. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klagen, jf. 2. pkt. Klagen skal være modtaget i skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 3. pkt. Der skal i forbindelse med klagen betales et gebyr på et grundbeløb på 1.100 kr. (2021-niveau), der reguleres efter personskattelovens § 20, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1.

Ovennævnte regler om partshøring og begrundelse antages at udgøre »garantiforskrifter«, der er kendetegnet ved at have til formål at garantere lovligheden og rigtigheden af en afgørelse, hvorfor manglende overholdelse af forskrifterne som udgangspunkt vil kunne føre til, at afgørelsen i sagen er ugyldig. Derimod anses reglerne om vejledning, herunder vejledning om klageadgang, jf. forvaltningslovens § 25, for at udgøre »ordensforskrifter«, der er kendetegnet ved at have et orienterende eller vejledende formål, der dog ikke vurderes at være af så væsentlig betydning, at manglende overholdelse som udgangspunkt bør afføde retsvirkninger. Forvaltningsmyndigheders manglende overholdelse af vejledningsforpligtelser medfører derfor som udgangspunkt ikke, at afgørelsen i sagen er ugyldig, men tilsidesættelse heraf kan efter omstændighederne medføre andre konsekvenser.

2.4.2. Den foreslåede ordning

Modregning i overskydende skat m.v. er et vigtigt inddrivelseskridt, som hvert år siden suspensionen af EFI har indbragt et væsentligt inddrivelsesprovenu. I 2020 er der således gennem modregning opnået et inddrivelsesprovenu på ca. 3 mia. kr. svarende til knap en tredjedel af det samlede inddrivelsesprovenu. Da restanceinddrivelsesmyndigheden årligt gennemfører mange hundredtusinder modregninger, er det nødvendigt med en automatiseret proces.

I forbindelse med udviklingen af det nye inddrivelsessystem, PSRM, er der konstateret udfordringer med at systemunderstøtte automatisk modregning. Det skyldes bl.a., at de gældende regler om partshøring, afsendelse af modregningsmeddelelser med fysisk post, begrundelse og klage m.v., jf. afsnit 2.1.1 komplicerer den automatiserede modregning.

Eksempelvis kan der i visse tilfælde opstå tvivl om, hvorvidt der skal foretages partshøring og en vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, før der gennemføres modregning som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Som nævnt i afsnit 2.1.1 er tvivlen om, i hvilket omfang restanceinddrivelsesmyndigheden er forpligtet hertil forud for modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, fjernet ved indsættelsen af § 9 a, stk. 1. Denne regel omfatter dog ikke de tilfælde, hvor der gennemføres modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, selv om sådan modregning faciliteres af restanceinddrivelsesmyndigheden. I sådanne tilfælde foretages modregningen – herunder etablering af dækningsrækkefølgen, placering af dækninger på de pågældende fordringer og orientering af skyldneren om modregningen – således i praksis af restanceinddrivelsesmyndigheden via den automatiserede modregningsproces, under forudsætning af at fordringshaveren efterfølgende gennemfører modregningen. Restanceinddrivelsesmyndigheden har imidlertid ikke viden om, hvorvidt fordringshaveren – i forbindelse med gennemførelsen af modregningen – iagttager en

eventuel pligt til partshøring og vurdering af skyldners økonomiske forhold. Dette medfører risiko for, at afgørelsen om modregning truffet af fordringshaveren efterfølgende viser sig at være ugyldig, og at der som følge heraf skal ske korrektioner i forhold til den modregning, der allerede er teknisk gennemført i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, hvilket fjerner den effektivitet, som den automatiserede modregningsproces har til formål at sikre.

Herudover giver det anledning til udfordringer for den automatiserede modregningsproces, når skyldnere, der ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, har oplyst en midlertidig eller alternativ adresse, der ikke er registreret i Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister. Baggrunden for udfordringerne er bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke – ved siden af de oplysninger, der modtages fra Det Centrale Personregister og Det Centrale Virksomhedsregister – opretholder og ajourfører et særskilt adresseregister for skyldneres midlertidige og alternative adresser. Meddelelser til restanceinddrivelsesmyndigheden om en midlertidig eller alternativ adresse vil derfor medføre, at den automatiske modregningsproces ikke kan gennemføres, før en sagsbehandler har taget stilling til, hvilken adresse modregningsmeddelelsen skal sendes til.

Endvidere medfører reglerne om begrundelse og vejledning udfordringer for den automatiserede modregningsproces. Baggrunden herfor er, at de almindelige regler om begrundelse og vejledning ikke tager tilstrækkelig højde for de ofte komplicerede regler, der er nødvendige for at understøtte den automatiserede modregningsproces, herunder særligt i perioden med systemmæssig parallel-drift, hvor reglerne kan variere for inddrivelsen i de to systemer. Henvisningen til disse regler og til de faktiske omstændigheder, der er tillagt betydning ved reglernes anvendelse, vil typisk ikke kunne bidrage til skyldnerens forståelse af modregningsafgørelsen og vil ofte være svære at angive på en formidlingsvenlig måde. Hertil kommer, at det er vanskeligt at systemunderstøtte, at henvisningen til de faktiske omstændigheder kun kommer med i de relevante modregningsafgørelser.

Endelig medfører reglerne om vejledning om klageadgang, jf. forvaltningslovens § 25, udfordringer for den automatiserede modregningsproces. Baggrunden herfor er, at der skal vejledes om forskellige klageregler, afhængigt af om modregningen gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden for fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller om der er tale om modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden – efter delegation fra Skatteforvaltningen – modregner udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I førstnævnte tilfælde reguleres klageadgangen således i § 17 – jf. dog § 18 om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler – hvilket bl.a. indebærer, at klagen ikke forudsætter betaling af et gebyr og skal indgives til restanceinddrivelsesmyndigheden. I sidstnævnte tilfælde reguleres klageadgangen i skatteforvaltningslovens § 35 a, hvilket bl.a. indebærer, at klagen som udgangspunkt skal indgives til skatteankesforvaltningen og forudsætter betaling af et gebyr. Forskellen i klagereglerne og dermed også klagevejledningen vedrørende afgørelser om modregning, der i begge tilfælde træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, medfører unødvendig kompleksitet og

er forvirrende for borgeren.

Med henblik på at imødegå ovenstående udfordringer for at understøtte den automatiske modregning i inddrivelsessystemerne foreslås det derfor, at der gennemføres en række justeringer af ovennævnte regler i forbindelse med modregning.

For det første foreslås det, at anvendelsesområdet for bestemmelsen i § 9 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvides, så modregning kan ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, eller gennemføres af Skatteforvaltningen som fordringshaver.

Med forslaget udvides anvendelsesområdet for § 9 a, stk. 1, der på nuværende tidspunkt alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor modregning »gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver«, hvilket bl.a. omfatter de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2. Med forslaget vil § 9 a, stk. 1, således også skulle finde anvendelse i andre tilfælde, hvor der gennemføres modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3.

Forslaget vil indebære, at fordringshavere udtrykkeligt undtages fra en eventuel pligt til i forbindelse med modregning, der gennemføres af fordringshaveren på baggrund af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skulle gennemføre partshøring af skyldneren efter forvaltningslovens § 19, regler i særlovgivningen eller efter de uskrevne regler om partshøring, ligesom sådan modregning vil kunne gennemføres uden forudgående vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, f.eks. efter de principper, som udtrykkes i retsplejelovens § 509, med henblik på at vurdere modregningens betydning for skyldneren.

Allerede i dag er der fastsat regler, der indebærer, at bestemte typer af udbetalinger som følge af deres forsørgelsesmæssige sigte m.v. ikke kan gøres til genstand for modregning, hvilket sikrer, at der som udgangspunkt ikke sker modregning i midler, der skal dække nødvendige leveomkostninger. Eksempelvis følger det af § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, at udbetalinger vedrørende børne- og ungeydelse alene kan modregnes med restancer vedrørende manglende betaling for dag- og klubtilbud efter dagtilbudsloven og de tidligere §§ 29 og 35 i lov om social service samt skolefritidsordning, jf. § 50, stk. 2, i lov om folkeskolen. Det antages, at størstedelen af de sager, hvor partshøring kunne være relevant med henblik på at få afklaret skyldnerens økonomiske forhold, inden modregning gennemføres, befinder sig i disse kategorier. I disse sager foretages imidlertid som nævnt slet ikke modregning. Forslaget har ikke til formål at ændre på dette.

Der er i forbindelse med den foreslåede bestemmelse bl.a. lagt vægt på, at skyldneren ved

modregning som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – foruden en modregningsmeddelelse fra fordringshaveren – vil modtage et orienteringsbrev fra restanceinddrivelsesmyndigheden om, at der er truffet beslutning om, at der af fordringshaveren vil skulle gennemføres modregning. Skyldneren vil således have mulighed for at henvende sig med eventuelle indsigelser mod modregningen, inden modregningen gennemføres af fordringshaveren. Endvidere er der lagt vægt på, at en skyldners eventuelle indsigelser mod modregningen, der ville kunne have været fremsat i forbindelse med en partshøring, vil kunne fremsættes i forbindelse med en klage over modregningen. Herudover er der lagt vægt på, at beslutninger om at foretage modregning ikke ligger i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheds beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder.

For det andet foreslås det, at der indsættes en bestemmelse som § 9 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at i de tilfælde, hvor en skyldner ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, anvendes skyldnerens adresse, der på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, ved restanceinddrivelsesmyndighedens fremsendelse af meddelelser og afgørelser m.v. til skyldneren om modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i stk. 4, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at understøtte den automatiske modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer og vil indebære, at en skyldner, der ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, vil skulle registrere en eventuel midlertidig adresse i Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister, hvis fysisk post ønskes sendt hertil. Det vil herefter ikke være tilstrækkeligt blot at oplyse denne postadresse til restanceinddrivelsesmyndigheden på anden vis. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal således, i det omfang det ikke er muligt at anvende Digital Post, kunne sende meddelelser og afgørelser m.v. om modregning – herunder om udbetaling eller overførsel til rettig-hedshavere – til den adresse, som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning eller udbetaling er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister.

Restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI, registrerer i forbindelse med behandlingen af en offentlig udbetaling skyldnerens adresse i inddrivelsessystemet på baggrund af data om skyldnernes adresseforhold i Skatteforvaltningens Centrale Skatteyderregister (CSR-P) og Skatteforvaltningens registreringssystem for virksomheder (Erhvervssystemet), mens restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, løbende opdateres med data fra CSR-P og Erhvervssystemet. CSR-P og Erhvervssystemet trækker løbende data fra Det Centrale Personregister og Det Centrale Virksomhedsregister. Uanset at data dermed løbende kan være under opdatering, og uanset at skyldners adresse kan være ændret i perioden mellem registreringen i inddrivelsessystemet og afsendelsen af brevet om modregning, vil restanceinddrivelsesmyndigheden efter

den foreslåede bestemmelse altid kunne anvende den adresse, som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, når der sendes fysiske breve til skyldnere om modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det tredje foreslås det – med henblik på at kunne tilpasse reglerne om begrundelsespligt og vejledning, så de tager hensyn til de særlige forhold på inddrivelsesområdet – at skatteministeren får mulighed for med henblik på at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer at kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser, herunder om lempelse af disse pligter.

Med forslaget vil skatteministeren alene kunne fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser – jf. forvaltningslovens §§ 7 eller 24, almindelige retsgrundsætninger og principper om god forvaltningsskik – når dette har til formål at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Det vil i forbindelse med fastsættelsen af reglerne skulle sikres, at fordelene for den automatiske modregning, der opnås ved at fastsætte reglerne, står i rimeligt forhold til lempelserne af de pågældende pligter, som de fastsatte regler måtte medføre.

Det forventes, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse bl.a. vil blive fastsat regler, der lempet restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at oplyse om faktiske omstændigheder, der er tillagt betydning ved fravigelser af rækkefølgen for dækning af fordringer. En sådan fravigelse af rækkefølgen kan f.eks. ske, når beløb først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, jf. § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endvidere vil en sådan fravigelse af rækkefølgen kunne ske, når modregning ikke kan gennemføres automatisk og derfor undlades i medfør af regler, der forventes fastsat med baggrund i den udvidelse af bemyndigelsen i § 7, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 8. Reglerne, der forventes fastsat om lempelse af restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at oplyse om faktiske omstændigheder, vil ikke ændre på, at skyldnere fortsat vil have mulighed for at kontakte restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at få oplyst, hvilke fordringer der er registreret til at være under inddrivelse, og for hvilke fordringer der måtte være tvivl om retskraften.

Det forventes herudover, at der vil blive fastsat regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning ikke skal have pligt til at redegøre for mulighederne for, at der kan ske ompostering af renter og hovedstol, hvis der efterfølgende sker dækning af fordringer med historisk virkningsdato, jf. § 4, stk. 4 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at der kan være udækkede renter vedrørende hovedkravet, på trods af at hovedkravet er blevet dækket ved modregningen, f.eks. fordi renten ikke har kunnet dækkes som følge af tvivl om retskraft eller kendskab til eller mistanke om datafejl.

For det fjerde foreslås det, at klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, skal behandles efter samme regler som klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v.

Det foreslås således, at anvendelsesområdet for § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvides til også at omfatte klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås tilsvarende, at anvendelsesområdet for bestemmelsen i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2, udvides til også at omfatte afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden.

De to forslag om ændring af klagereglerne vil samlet betyde, at der vil gælde samme regler for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser, der træffes efter delegation fra Skatteforvaltningen, om at anvende et udbetalingsbeløb til modregning med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som gælder for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning med fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, jf. nr. 2. Forslagene vil dermed sikre, at skyldnere alene vil skulle forholde sig til én klagevejledning og én klageproces, uanset hvilken af de fordringer, der er dækket ved en modregning foretaget på baggrund af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, klagen vedrører. Forslagene vil samtidig medføre, at skyldneren som udgangspunkt opnår en bedre retsstilling ved klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, bl.a. fordi skyldneren vil kunne indgive klagen direkte til restanceinddrivelsesmyndigheden, som vil kunne give skyldneren helt eller delvist medhold efter reglerne i § 17, stk. 1, 4. og 5. pkt., og fordi skyldneren ikke vil skulle betale et gebyr ved klagen.

2.5. Forrentning og administration af udbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden

2.5.1. Gældende ret

Hvis et beløb skal udbetales af en offentlig myndighed til en fysisk eller juridisk person, der har gæld til det offentlige, kan Skatteforvaltningen – dvs. i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden – anmode om, at udbetalingsbeløbet overføres til Skatteforvaltningen med henblik på hel eller delvis modregning i udbetalingsbeløbet. Hvis Skatteforvaltningen gør dette, udbetales beløbet ikke fra den udbetalende myndighed til betalingsmodtageren, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. Ved overførslen af udbetalingen til Skatteforvaltningen efter stk. 2 anses betaling at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, jf. stk. 3.

Det følger af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i medfør

af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på, tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Efter § 8, b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. Efter stk. 2 – der regulerer de tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet anvendes til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse – foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet efter stk. 1 og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

Rentesatsen og den præcise renteperiode for udbetalingsbeløbet reguleres dermed ikke i lovens § 8 b og må således findes i det regelsæt, der danner grundlag for den enkelte udbetaling. Endvidere regulerer bestemmelsen ikke renteperioden i de tilfælde, hvor modregning ikke gennemføres, og restanceinddrivelsesmyndigheden udbetaler beløbet.

Visse udbetalinger er undergivet en frist for, hvornår udbetaling skal ske. Dette gør sig f.eks. gældende for udbetalinger i medfør af kildeskattelovens § 55, hvorefter udbetaling skal ske, straks efter at borgeren har begæret tilbagebetaling af allerede indbetalt foreløbig skat, og Skatteforvaltningen har vurderet, hvor meget der skal tilbagebetales. Der er ikke i lovgivningen taget eksplicit stilling til, om sådanne frister skal iagttages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter oversendelse fra den udbetalende myndighed med henblik på modregning. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil imidlertid ikke altid kunne nå at foretage den fornødne sagsbehandling af udbetalingerne inden udløb af sådanne frister, herunder særligt når sagsbehandlingen ikke kan ske automatisk og dermed kræver manuel vurdering af en sagsbehandler.

2.5.2. Den foreslåede ordning

I dag afhænger forrentningen af udbetalinger, der oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, af, hvilken type af udbetaling der er tale om. Hvorvidt restanceinddrivelsesmyndigheden skal forrente en udbetaling og i givet fald med hvilken rentesats og for hvilken periode, afhænger således af det regelsæt, der danner grundlag for udbetalingen. Der er efter gældende ret udbetalinger fra det offentlige, der ikke forrentes, udbetalinger, der forrentes i medfør af renteloven, og udbetalinger, der forrentes i medfør af regler i anden lovgivning, f.eks. kildeskatteloven. Renten tilskrives som hovedregel fra forfaldstidspunktet, hvilket i visse tilfælde vil være, inden udbetalingen oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden, og i andre tilfælde efter den er oversendt.

Den forskellige forrentning af udbetalinger fra det offentlige kan i vidt omfang tilskrives, dels at rentereglerne i dag er spredt i ressortministeriernes lovgivning, dels at inddrivelsen inden samlingen

af gældsinddrivelsen i Skatteministeriet fra den 1. november 2005 har været varetaget af flere forskellige myndigheder.

For så vidt angår overskydende skatter og restskatter er der i kildeskatteloven foretaget en renteharmonisering, således at krav på rente af restskatter svarer til renten af overskydende skatter. De differentierede renteregler for udbetalinger, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, harmonerer ikke med kildeskattelovens grundidé om, at krav på rente af tilgodehavender som udgangspunkt skal svare til krav på rente af gælden. Der brydes derfor med dette princip i kildeskatteloven, når restskatter oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, hvor de forrentes i medfør af reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og dermed med en højere rentesats, hvorimod overskydende skatter fortsat forrentes efter kildeskattelovens regler efter oversendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden.

De forskellige rentesatser og -perioder for udbetalinger fra det offentlige og uklarhed om hjemmel til at beregne rente af alle udbetalinger komplicerer endvidere renteberegningen hos restanceinddrivelsesmyndigheden og gør det vanskeligt at automatisere renteberegningen.

Endvidere tages der ikke i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eksplicit stilling til, om restanceinddrivelsesmyndigheden kan tilbageholde udbetalinger, der efter de enkelte regelsæt indeholder udbetalingsfrister.

Med henblik på at opnå et enkelt regelsæt, der afspejler, at inddrivelsen varetages af én myndighed, og af hensyn til udviklingen af inddrivelsessystemet foreslås det, at reglerne for forrentning af udbetalinger, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., harmoniseres.

Forslaget indebærer, at udbetalinger, der oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, som tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet, frem til det tidspunkt hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at anvende udbetalingen til modregning eller at udbetale beløbet helt eller delvist. Anvendes udbetalingen til modregning, beregnes der således renter af udbetalingen frem til virkningstidspunktet for modregningen, jf. § 9 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens »modtagelse« af udbetalingsbeløbet vil i praksis ofte blive registreret til at være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager meddelelse fra fordringshaveren m.v. om, at udbetalingsbeløbet overføres.

Det foreslås dog, at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at anvende udbetalingen til modregning eller at udbetale beløbet. Dette har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden altid har en vis tid til sagsbehandling af udbetalinger, der oversendes med henblik på modregning, inden der skal

beregnes renter. Derudover foreslås det, at overskydende skat, der udbetales i medfør af kildeskattelovens § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 3 og 4, tidligst skal forrentes fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører, svarende til den renteperiode, som følger af de nævnte bestemmelser i kildeskatteloven. Dette er for at undgå, at en stor del af disse udbetalinger vil skulle forrentes i forbindelse med den årlige udbetaling af overskydende skat i marts/april måned, hvor der skal behandles et meget stort antal udbetalinger. Yderligere foreslås det, at overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, om en korrektionspulje, dog skal forrentes frem til det tidspunkt, der følger af de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Rentens begyndelsestidspunkt for sådanne overskydende beløb foreslås reguleret af stk. 1 og 3 i den foreslåede bestemmelse. Er der tidligere beregnet rente af beløbet, skal krav på rente dermed tilskrives fra og med dagen efter perioden for den senest beregnede rente. Endelig foreslås det, at kompensationsbeløb, der udbetales i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, skal forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5, da denne bestemmelse fastslår, at rente af kompensationsbeløb tilskrives fra den 1. januar i året efter modtagelsen af beløbet hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og da der ikke ønskes ændret ved denne retstilstand ved dette lovforslag.

Renten vil i medfør af forslaget skulle fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 procentpoint. Den fastsatte referencesats er den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. Forrentningen af udbetalinger fra det offentlige, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, foreslås således at blive harmoniseret og i vidt omfang blive ensrettet med de regler om forrentning, der gælder for krav, der er oversendt til inddrivelse.

Visse typer af udbetalinger fra det offentlige forrentes i dag med en lavere rentesats end den, der gælder efter renteloven. Det gør sig f.eks. gældende for overskydende skat, som ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 3, forrentes med en rente svarende til krav på rente i opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned. For sådanne udbetalinger indebærer forslaget en højere forrentning, end tilfældet er i dag. For andre udbetalinger findes der regler, hvorefter udbetalingen ikke forrentes. Dette gør sig f.eks. gældende for udbetalinger i medfør af kildeskattelovens § 55, der dog ikke tager stilling til administration hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når beløbet ikke udbetales direkte til skyldneren. Endelig er der for visse udbetalinger ikke fastsat nærmere regler om forrentning af udbetalingen, herunder når beløb er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden. Der er visse udbetalinger, hvor der ikke er regler om forrentning. Det gælder f.eks. reglerne om udbetalinger af børne- og ungeydelse.

Forslaget indebærer endvidere, at der vil ske en harmonisering af indberetningspligten, således at renten, der beregnes af udbetalinger, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Harmoniseringen af krav på rente fra det tidspunkt, hvor udbetalingen modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil ikke gribe ind i forrentningen af udbetalinger, der administreres hos den udbetalende myndighed. Udbetalingerne vil således forrentes efter de respektive renteregler i de

regelsæt, der danner grundlag for de enkelte udbetalinger, indtil den 1. i måneden efter modtagelsen af udbetalingen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilsvarende vil de gældende indberetningsregler i lovgivningen fortsat finde anvendelse i relation til renter, der tilskrives hos udbetalende myndighed.

Forslaget indebærer endelig, at restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset om udbetalingen i henhold til anden lovgivning er undergivet en bestemt udbetalingsfrist, vil kunne undlade at udbetale beløbet – eller anvende beløbet til modregning – indtil der er taget stilling til, om beløbet vil kunne anvendes til modregning. Udbetalinger, der tilbageholdes af restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på stillingtagen til modregning, vil skulle forrentes i medfør af de foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 2. Forslaget har til formål at sikre, at der etableres en hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan se bort fra eventuelle udbetalingsfrister i de regelsæt, der danner grundlag for udbetalingen, og dermed sikre, at der altid er tid til den fornødne sagsbehandling af udbetalinger, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning. De nye renteregler vil blive tillagt virkning for alle udbetalinger, der er eller bliver overført til restanceinddrivelsesmyndigheden.

2.6. Udvidelse af hjemmel til at undlade modregning

2.6.1. Gældende ret

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får som følge af erklæringens påbudsvirkning virkning fra erklæringens fremkomst.

De almindelige modregningsbetingelser hviler på retssædvane og forudsætter, at der består gensidighed, dvs. at modregneren har et krav mod hovedmanden, der tilsvarende har et krav mod modregneren. Derudover kræves, at fordringerne er afviklingsmodne, dvs. at modfordringen skal være forfalden til betaling, mens frigørelsestiden for hovedfordringen skal være indtrådt. Har hovedmanden fået indrømmet løbedage til betalingen, kan modregneren først gennemføre modregning på sidste rettidige betalingsdag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Modregning kan således tidligst gennemføres på den sidste dag, der vil indebære rettidig betaling. Modfordringen og hovedfordringen skal også være udjævnelige, dvs. af samme art, f.eks. pengekrav. Modfordringen skal desuden være retskraftig, dvs. ikke ophørt ved forældelse, præklusion m.v. Når restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, er modregningserklæringen en afgørelse, der vil kunne påklages til Landsskatteretten, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til indsigelser mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikkselskaber jf. § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For forfaldne fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, indtræder fordringshaveren i retten til udbetalinger fra staten for et beløb, der svarer til den skyldige betaling, jf. § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder ved modtagelsen af fordringer til inddrivelse i kreditorbeføjelserne, jf. lovens § 3, stk. 1, og vil derfor i medfør af § 8, stk. 1, kunne modregne fordringen i skyldners fordring mod staten (udbetalingsfordring). En tilladelse til afdragsvis betaling eller henstand med betalingen afskærer ifølge § 9, stk. 1, ikke det offentliges adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ifølge § 9 a, stk. 1, ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold. Restanceinddrivelsesmyndigheden er ifølge § 9 a, stk. 2, i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Reglen skal ses i sammenhæng med, at alene fordringer, hvis betalingsfrist er overskredet, kan sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., hvorfor modfordringen således vil være forfalden. Ved modregning med renter, der opkræves af Skatteforvaltningen, lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand, jf. § 9 a, stk. 3. Reglen, der skal ses i sammenhæng med § 28 i lov om gældsbreve om modregning ved transporter, skyldes, at de nævnte renter, især renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, ikke i alle tilfælde kan relateres til det hovedkrav, de vedrører, og dermed kan det for modregningen i medfør af § 28 i lov om gældsbreve afgørende stiftelsestidspunkt for renterne ikke afklares. Renterne anses således for stiftet samtidig med hovedkravet.

Det følger af § 12, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis udlæg for skattebeløb forgæves er forsøgt hos den skattepligtige selv, kan udlæg ske i ejendele, der tilhører den med denne samlevende ægtefælle, eller om nødvendigt i ejendele, der tilhører børn, og som er medregnet ved den skattepligtiges skatteansættelse. Efter 2. pkt. gælder dette ikke ved udlæg hos en indeholdelsespligtig for skattebeløb, som denne har været pligtig at indeholde. Tilsvarende gælder ægtefællens hæftelsesansvar ved modregning, jf. stk. 2.

Lovens § 7 regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning af fordringer under inddrivelse (nr. 2) er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., dækningsrækkefølgen efter § 4, hvorefter bøder dækkes først, dernæst dækkes underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig dækkes andre fordringer under inddrivelse, idet renter i alle tilfælde dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er

modtaget først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. For en opkrævningsrente lægges det ved modtagelsen over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyste hovedkrav til grund ved anvendelsen af § 4, stk. 2, 2. pkt., jf. 3. pkt., mens 4. pkt. bestemmer, at dækningsreglen i 1. pkt. anvendes, hvor en sådan oplysning om hovedkravet ikke er givet. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringer i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder flere bestemmelser, der giver hjemmel til at undlade modregning eller til at fastsætte nærmere regler herom.

Efter lovens § 7, stk. 4, 1. pkt., kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaveren til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.

Det fremgår af bemærkningerne til § 7, stk. 4, 1. pkt., jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 162 som fremsat, side 12, at bemyndigelsen er begrænset til at muliggøre fastsættelse af regler om at kunne undlade modregning, hvor særlige grunde taler derfor. Det fremgår endvidere, at »særlige grunde« til at undlade modregning vil kunne foreligge, hvis udbetalingsfordringen som følge af sin beskedne størrelse og en måske kort udbetalingsfrist ikke kan retfærdiggøre en fravigelse af den automatiserede modregning, som understøttes af it-systemet for inddrivelse, til fordel for en manuel modregningsbehandling, der vil være tidskrævende og derfor medføre et i forhold til udbetalingsfordringens størrelse uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Det fremgår herudover, at det også vil kunne begrunde en undladelse af modregning, at modfordringen har en beskedne størrelse i forhold til det ressourceforbrug, som en manuel håndtering af modregningen vil kræve. Det fremgår endelig, at det er tanken, at der administrativt skal kunne fastsættes en beløbsgrænse for, i hvilke tilfælde en modfordring som følge af sin størrelse ikke skal søges modregnet, hvor modregningen vil kræve en manuel håndtering.

Efter lovens § 8 a, stk. 3, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl i fordringen beslutte, at der helt eller delvis ikke skal ske modregning i en udbetaling, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsesernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Det følger af lovens § 18 b, at skatteministeren for perioden til og med den 31. december 2024 kan fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer. Bemyndigelsen er udmøntet i § 47, nr. 2, og § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det følger af bekendtgørelsens § 47, at bestemmelsen alene finder anvendelse i paralleldriftsperioden. Det følger af nr. 2, 1. pkt., at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesindsats over for en skyldner, herunder afdragsordning, lønindeholdelse, udlæg, modregning eller erindringsskrivelse, kan foretages i hvert system for sig og omfatte fordringer, der alene er registreret i det enkelte system og lovligt kan inddrives. Det følger af nr. 2, 2. pkt., at hvis en inddrivelsesindsats omfatter fordringer i flere systemer, gælder dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af bekendtgørelsens § 47, nr. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden dog ved anvendelse af et beløb, der modtages i forbindelse med inddrivelsen, eller som opstår, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, kan anvende beløbet til dækning af fordringer først i ét system, uanset at beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfattede fordringer i flere systemer. Hvis et overskydende beløb opstår i det nye inddrivelsessystem PSRM og stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfatter fordringer i flere systemer, anvendes det overskydende beløb først til dækning af fordringer i PSRM i medfør af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af § 47, nr. 2, 4. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis et overskydende beløb opstår i PSRM og stammer fra en inddrivelsesindsats, der omfatter fordringer i flere systemer, anvendes det overskydende beløb først til dækning af fordringer i PSRM i medfør af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af bekendtgørelsens § 47, nr. 2, 5. pkt., at hvis der efter gendækning i medfør af 4. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Efter nr. 2, 6. pkt., kan modregning foretages via et andet system end det system, hvor fordringerne er registreret. Det følger af nr. 2, 7. pkt., at hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i PSRM og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i PSRM, kan beløbet efter dækning eller eventuel gendækning i PSRM, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i det gamle inddrivelsessystem DMI, hvis det efter gældende regler er muligt. Det følger af bekendtgørelsens § 47, nr. 2, 8. pkt., at hvis et beløb omfattet af 3. pkt. er modtaget eller opstår i DMI og stammer fra en frivillig indbetaling eller en inddrivelsesindsats, som alene omfatter fordringer i DMI, kan beløbet anvendes til modregning i DMI via den i bekendtgørelsens § 49, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales. Det følger af § 47, nr. 2, 9. pkt., at hvis der efter modregning i medfør af 8. pkt. er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Det følger af nr. 2, 10. pkt., at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden modtager et overskydende beløb fra fordringshaver, fordi fordringshaver ved modregning, jf. § 7, stk. 1 nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, kan beløbet udbetales eller anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til modregning. Det følger af bekendtgørelsens § 47, nr. 2, 11. pkt., at var den fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, registreret i DMI, kan modregning ske først med fordringer i DMI i medfør af bekendtgørelsens § 49, nr. 1, og herefter udbetales det overskydende beløb, eller det anvendes til modregning med fordringer i PSRM.

Rækkefølgen for dækninger af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for vurderinger af retskraft og datafejl hos fordringer, jf. henholdsvis § 50, stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan fraviges, så det overskydende beløb først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 5, 1. pkt. Det følger af bekendtgørelsens § 50, stk. 5, 2. pkt., at hvis der herefter er et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Efter bekendtgørelsens § 50, stk. 5, 3. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelsernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Det er forudsat i forarbejderne til lov nr. 324 af 30. marts 2019, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 162 som fremsat, side 15, at modregning, som foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden, skal ske automatisk og ligeledes skal have de nødvendige lovmæssige rammer for automatisk modregning.

Der findes imidlertid en række situationer, hvor modregningsprocessen endnu ikke er automatiseret, eller hvor modregning ikke kan systemunderstøttes. Modregning vil derfor i disse situationer forudsætte manuel håndtering, hvilket medfører et øget ressourceforbrug og øget manuel administration. Yderligere vil der også opstå situationer, hvor modregning ikke kan ske inden for rimelig sagsbehandlingstid, hvorfor der er behov for en regulering, der kan imødekomme disse udfordringer. Samtidig har restanceinddrivelsesmyndigheden en forpligtelse til at anvende alle inddrivelsesredskaber, der er til rådighed, herunder anvende de mest effektive midler for at søge gæld til det offentlige ind-drevet bedst muligt.

Som nævnt i afsnit 2.6.1 er den gældende bemyndigelse i § 7, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ifølge forarbejderne begrænset til at kunne anvendes i bestemte situationer. Skatteforvaltningen har identificeret navnlig fire typetilfælde, hvor der er eller vil kunne opstå et behov for at undlade modregning, og hvor der ikke er en klar lov-bemyndigelse, der gør det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i disse situationer kan undlade hel eller delvis modregning. Det første typetilfælde omhandler den situation, hvor udbetalingen eller gælden er af begrænset størrelse, og hvor ressourceforbruget ved manuel sagsbehandling ikke står mål med provenuet, f.eks. hvor der vil skulle ske modregning i renter af udbetalingen eller andre mindre udbetalinger såsom overskydende beløb. Det andet typetilfælde omhandler den situation, hvor manuel sagsbehandling ikke vil kunne ske inden for rimelig tid. Det tredje typetilfælde omhandler de situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden skønner, at det vil

være mest hensigtsmæssigt ikke at gennemføre modregning af hensyn til driften, f.eks. når sagen indeholder stor kompleksitet. Skatteforvaltningen har oplyst, at denne situation er opstået ca. 11.600 gange i 2020. Det fjerde typetilfælde omhandler den situation, hvor der består en lovhjemlet adgang til modregning over for en anden hæfter, hvilket ikke systemunderstøttes i Skatteforvaltningens it-systemer. Alle ovennævnte typetilfælde vedrører sager, hvor modregningen ikke kan gennemføres automatisk. Da den nye modregningsløsning endnu ikke understøtter modregning i alle udbetalings typer, og da endnu ikke alle fordringshavere og fordringstyper er tilsluttet i PSRM, er det dog ikke muligt præcist at fastslå alle tilfælde, hvor modregningen ikke vil kunne ske automatisk, og hvor gennemførelsen af modregning således vil kræve manuel sagsbehandling. Der er derfor behov for, at der kan fastsættes regler om undladelse af modregning i alle tilfælde, hvor modregningen ikke kan gennemføres automatisk, og ikke kun i de nævnte typetilfælde.

Det foreslås derfor, at den gældende bemyndigelse i § 7, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvides, således at skatteministeren vil kunne fastsætte regler om undladelse af modregning i alle tilfælde, hvor modregning ikke vil kunne gennemføres automatisk i et eller flere af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, herunder at bemyndigelsen skal gøre det muligt at fastsætte bagatelgrænser for udbetalinger, der anvendes til modregning. Der skal i den forbindelse tillige kunne fastsættes en bagatelgrænse for tilfælde, hvor modregning kan gennemføres automatisk, men hvor beløbet, der kan modregnes automatisk, er af så begrænset størrelse, at gennemførelse af modregning og afsendelse af modregningsbrev ikke vurderes at være hensigtsmæssig og/eller proportionel. Muligheden for at undlade modregning, hvor modregning ikke kan gennemføres automatisk, skal kunne anvendes til helt af afstå fra at modregne i en udbetaling, til at undlade at modregne med en eller flere fordringer, som ikke kan modregnes uden involvering af en sagsbehandler, og til at undlade at gøre brug af en særlig modregningsadgang.

Det foreslås dog, at det fortsat skal være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at gennemføre modregning, selv om modregningen ikke kan ske automatisk. Selv om tilfældet falder ind under et af de typetilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt undlader modregning, skal modregning bl.a. kunne ske, hvis der eksempelvis er tale om store beløb, mistanke om omgåelse, eller hvor der i forbindelse med anden sagsbehandling af skyldners sag konstateres en modregningsadgang. Skatteministeren skal tillige løbende kunne ændre fastsatte bagatel-/beløbsgrænser, således at disse afspejler den til enhver tid værende ressourcesituation, herunder eksempelvis kunne ændre i perioder, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager et stort antal udbetalinger, f.eks. i forbindelse med hovedkørslen af overskydende skatter i marts/april. Bemyndigelsen foreslås også udvidet, således at skatteministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om at kunne undlade modregning, hvis modregning ikke vil kunne gennemføres automatisk i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Der kan tillige være behov for at undlade modregning i de situationer, hvor der i dag består en lovhjemlet adgang til at gennemføre modregning over for en anden hæfter, jf. bl.a. § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I disse situationer, hvor modregning ikke kan systemunderstøttes i restanceinddrivelsesmyndighedens it-systemer, vil det som udgangspunkt forudsætte

betydelige manuelle ressourcer, hvis en sådan hæftelsesadgang vil skulle vurderes og anvendes manuelt.

2.7. Fravigelse af dækningsrækkefølge ved modregning under opkrævning

2.7.1. Gældende ret

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder reglerne om dækningsrækkefølge, når restanceinddrivelsesmyndigheden forestår modregning af fordringer under inddrivelse og faciliterer modregning med fordringer under opkrævning. Dækningsrækkefølgen følger i disse tilfælde af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet § 4 tillige anvendes, når der ikke ved modregning med fordringer under inddrivelse vil kunne opnås fuld dækning af alle disse.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden dækker fordringer under inddrivelse, gælder ifølge § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ud af alle de fordringer, der er under inddrivelse, dækkes først eventuelle bøder, dernæst eventuelle underholdsbidrag, idet de private dækkes før de offentlige, og til sidst dækkes alle andre fordringer under inddrivelse.

Er der ikke fuld dækning til alle fordringer inden for en af de nævnte kategorier, gælder det i henhold til § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringerne inden for samme kategori dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, dvs. efter det såkaldte FIFO-princip (first-in-first-out). Renter dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt.

Hvis beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, dækkes ifølge lovens § 4, stk. 3, 1. pkt., først de fordringer, der er omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af lovens bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af § 4, stk. 3.

Hensynene bag dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, er ifølge forarbejderne til bestemmelsen dels et hensyn til skyldner, således at mere byrdefulde krav, f.eks. bøder, dækkes først, dels et hensyn til fordringshaverne, der skal kende deres prioritetsstilling i dækningsrækkefølgen, jf. lovforslag nr. L 209 om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6753.

Lovens § 7 fastsætter dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor modregning gennemføres i en kommende udbetaling fra det offentlige til en skyldner. Efter § 7, stk. 1, nr. 1, kan den udbetalende myndigheds egne fordringer under opkrævning dækkes forud for andre fordringer, hvis den udbetalende myndighed har truffet afgørelse om modregning, såkaldt »intern modregning«. Dernæst dækkes efter § 7, stk. 1, nr. 2, fordringer, som er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og

endelig dækkes efter § 7, stk. 1, nr. 3, andre fordringer, som er under opkrævning. Det er en forudsætning, at sidstnævnte fordringer er registreret til modregning i restanceinddrivelses-myndighedens fordringsregister i DMI.

Efter § 7, stk. 2, skal fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dvs. fordringer, som er under inddrivelse, i tilfælde, hvor en udbetaling fra det offentlige ikke kan dække alle skyldners fordringer under inddrivelse, dækkes efter dækningsrækkefølgen i § 4, som er beskrevet ovenfor. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer under opkrævning (i forhold til de fordringer, der omfattes af stk. 1, nr. 1, om intern modregning), dækkes fordringerne omfattet af § 7, stk. 1, nr. 3, i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelses-myndighedens fordringsregister, således, at den fordring, der først registreres, dækkes først (FIFO-princippet).

Hensynene bag dækningsrækkefølgen i lovens § 7 er ifølge forarbejderne hertil blandt andet et hensyn til etablering af automatisk modregning. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 144 om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 4728 f., var formålet med § 7 at sikre »objektive kriterier for rækkefølgen for dækning af krav ved modregning af hensyn til muligheden for at systemunderstøtte procedurerne for modregning.«

Efter lovens § 7, stk. 1, nr. 1, sikres det således, at den udbetalende myndighed først kan gennemføre modregning for egne krav under opkrævning (dvs. intern modregning), hvorefter et eventuelt yderligere beløb anvendes til dækning af anden gæld til det offentlige, som i restanceinddrivelses-myndighedens systemer måtte være registreret for den pågældende skyldner med henblik på inddrivelse og/eller modregning under opkrævning. Bestemmelsen i § 7, stk. 1, nr. 1, må ses i sammenhæng med lovens § 2, stk. 12, hvorefter den udbetalende myndighed med henblik på intern modregning kan tilbagekalde sine fordringer fra inddrivelse. Denne bestemmelse kan også føres tilbage til lovforslag nr. L 144, jf. ovenfor.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden dækker fordringer under inddrivelse, herunder når dækning sker via en modregning i henhold til § 7, stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne indbyrdes i den rækkefølge, der fremgår af § 4. Ifølge denne bestemmelses stk. 1 gælder som nævnt ovenfor, at ud af alle de fordringer, der er under inddrivelse, dækkes først eventuelle bøder, dernæst eventuelle underholdsbidrag, idet de private dog dækkes før de offentlige, og til sidst dækkes alle andre fordringer under inddrivelse.

I medfør af § 7, stk. 4, kan skatteministeren fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i visse tilfælde kan undlade modregning, hvilket ifølge forarbejderne, jf. lovforslag nr. L 162, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 11 f., har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens administration i tilfælde, hvor automatisk modregning ikke kan systemunderstøttes. Bemyndigelsen er udnyttet i § 48 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I lovens § 18 b er skatteministeren bemyndiget til for perioden til og med den 31. december 2024 (paralleldriftsperioden) at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren bemyndiget til for den samme periode at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, er retskraftige og ikke ramt af datafejl. Bemyndigelserne i §§ 18 b og 18 c er udnyttet i kapitel 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020 med særlige regler for paralleldriftsperioden og i kapitel 15 med bestemmelser om restanceinddrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft og datafejl vedrørende fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt om fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger.

I medfør af § 50, stk. 4 og 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020 kan restanceinddrivelsesmyndigheden således fravige dækningsrækkefølgen i §§ 4 og 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så henholdsvis indbetalinger og beløb, der anvendes til modregning, først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Disse regler er begrundet i den nuværende situation, hvor der for et betydeligt antal fordringer i DMI, er tvivl om retskraft og/eller mistanke om datafejl, hvilket medfører, at disse fordringer aktuelt ikke er inddrivelsesparate, medmindre der foretages en forudgående afklaring.

Bestemmelsen i § 50, stk. 5, gælder også ved modregning med fordringer under opkrævning i henhold til § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet restanceinddrivelsesmyndigheden også inden for disse kategorier først kan dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan desuden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Dette følger af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er en fordring suspenderet fra inddrivelsen, vil dækningsrækkefølgen dermed også fraviges. I modsætning til § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020 finder bestemmelsen dog alene anvendelse for fordringer under inddrivelse.

Ved modregning af fordringer under opkrævning kan der i opkrævningslovgivningen være fastsat dækningsregler, der angiver, at visse fordringer skal dækkes før andre. Kildeskatteloven indeholder

i den forbindelse dækningsregler vedrørende personskatter, idet det blandt andet fremgår af § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 4, at »eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter modregnes inden tilbagebetaling af overskydende skat m.v.«

Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer på vegne af Skatteforvaltningen efter delegation beslutning om modregning i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 (intern modregning), i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og faciliterer i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3, anden modregning under opkrævning.

Derudover er der i PSRM, udviklet en funktionalitet, der gør det muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at forestå modregning på vegne af Skatteforvaltningen for fordringer, der er oversendt til inddrivelse fra opkrævningssystemet for personskatter, herunder B-skat og restskat. De pågældende fordringer kaldes i disse tilfælde tilbage til opkrævning og kan herefter modregnes forud for anden gæld i forbindelse med udbetaling af en overskydende skat. Dette sker i henhold til § 2, stk. 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der giver fordringshavere mulighed for helt eller delvist at tilbagekalde fordringer fra inddrivelse med henblik på »intern modregning«.

Det sikres dermed, at der ved modregning i forbindelse med udbetaling af en overskydende skat sker fortrinsvis dækning af ubetalte personskattekrav i medfør af kildeskattelovens § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 4.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Restanceinddrivelsesmyndigheden forestår inddrivelse af restancer på vegne af mere end 500 fordringshavere på tværs af det offentlige, herunder for Skatteforvaltningen. I den forbindelse forestår restanceinddrivelsesmyndigheden aktuelt alene i DMI inddrivelse af ca. 27 mio. fordringer.

Dertil kommer fordringer, der hos restanceinddrivelsesmyndigheden er registreret til modregning, idet restanceinddrivelsesmyndigheden ud over inddrivelsesopgaven også faciliterer modregning af gæld til det offentlige, når der sker udbetalinger fra offentlige myndigheder, f.eks. af overskydende skat, sådan som det er forudsat ved lov nr. 346 af 18. april 2007.

I den aktuelle paralleldriftsperiode med anvendelse af to forskellige inddrivelsessystemer, DMI og PSRM, gennemfører restanceinddrivelsesmyndigheden både modregning via DMI, og via en særlig modregningskomponent tilknyttet PSRM. DMI indeholder det register, hvori fordringer under opkrævning kan registreres til modregning af fordringshaverne.

Med henblik på fremadrettet at sikre et administrerbart regelgrundlag til brug for restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af modregning med fordringer under opkrævning foreslås det, at det skal gøres muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at kunne fravige og/eller se bort fra dækningsregler fastsat i anden lovgivning end lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i tilfælde, hvor der er fordringer med retskrafttvivl eller mistanke om datafejl. Dette vil især få betydning for dækningsreglerne i kildeskattelovens § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 4, vedrørende restskatter, når modregning gennemføres med fordringer under opkrævning, typisk i forbindelse med udbetaling af

overskydende personskat.

Det foreslås derfor, at der i bemyndigelsesbestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes den tilføjelse, at den modregning, der ifølge den gældende affattelse af § 18 b forudsættes at skulle ske i medfør af § 7, stk. 1, også skal inkludere en modregning, der forudsættes at skulle ske ifølge regler i anden lovgivning, således at det specifikt fremgår, at skatteministerens også skal kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige dækningsregler i opkrævningslovgivningen, når der skal foretages modregning med fordringer under opkrævning.

Det betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil have mulighed for at fravige dækningsregler i anden lovgivning, når der sker modregning med fordringer under opkrævning i tilfælde af tvivl om disse fordringers retskraft eller ved mistanke om datafejl. Dermed sikres det, at der fremover, f.eks. i forbindelse med udbetaling af overskydende skat, ikke er tvivl om, at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at overspringe andre fordringer på ubetalte personskatter vedrørende samme skyldner, hvis der er tvivl om disse fordringers retskraft eller mistanke om datafejl.

Det er hensigten, at den udvidede bemyndigelse efterfølgende vil skulle udnyttes med en tilføjelse i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020, således at det her specifikt vil fremgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil have mulighed for at fravige dækningsregler i anden lovgivning, når der sker modregning med fordringer under opkrævning. Dermed sikres det, at der fremover, f.eks. i forbindelse med udbetaling af overskydende skat, ikke er tvivl om, at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at se bort fra eventuelle andre fordringer på f.eks. ubetalte personskatter vedrørende samme skyldner, hvis der er tvivl om disse fordringers retskraft eller er mistanke om datafejl.

En sådan ændring vil også skulle fjerne tvivl om restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for at beslutte, at der ikke skal ske modregning, hverken helt og delvist, således at beløbet i stedet udbetales til skyldneren.

De foreslåede bestemmelser vil også kunne få betydning for fordringer, som f.eks. Skatteforvaltningen tidligere har sendt til inddrivelse, men som senere er blevet tilbagekaldt og registreret til modregning i fordringsregistret i DMI i forbindelse med en klage- eller henstandssag. En henstand afskærer således ikke modregning, jf. § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Eventuelle forhold, der var til hinder for dækning under inddrivelse, og som betød, at dækningsrækkefølgen efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne fraviges, vil som udgangspunkt fortsat være til stede, men med den foreslåede ændring skal det også være muligt at fravige opkrævningslovgivningens dækningsregler i disse tilfælde.

Det bemærkes vedrørende den tidsmæssige udstrækning af den foreslåede ændring, at denne ligesom resten af § 18 b alene skal have virkning i den såkaldte paralleldriftsperiode, dvs. indtil

udgangen af 2024.

2.8. Afskæring af konneks modregning m.v.

2.8.1. Gældende ret

Der er ikke i dansk lovgivning fastsat nærmere regler for, hvornår modregning må finde sted. Modregning sker således efter regler, der hviler på retspraksis og retssædvane. Restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at foretage modregning i udbetalinger fra det offentlige er som udgangspunkt reguleret af de obligationsretlige regler. Derudover findes der nogle supplerende særregler bl.a. i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om den administrative håndtering af modregning, herunder dækningsrækkefølge, indtrædelsesret, dataoplysninger, renter og partshøring.

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning kan både ske efter forudgående aftale mellem parterne og som tvungen modregning, hvor den ene part ensidigt erklærer og gennemfører modregningen. Tvungen modregning er en let adgang for en fordringshaver m.v. (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning.

Ved tvungen modregning skelnes der mellem såkaldte konnekse krav, der udspringer af det samme retsforhold, og ikkekonnekse krav, som vedrører forskellige retsforhold, men dog fortsat består mellem de to samme parter. Efter de obligationsretlige regler forudsætter tvungen ikkekonneks modregning, at fordringerne er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og at den fordring, der modregnes med, er retskraftig. Desuden er det en betingelse, at den person eller myndighed, der ønsker at modregne (modregneren), sender en modregningserklæring, der kommer frem til den person, der modregnes over for (hovedmanden, dvs. modfordringens skyldner).

Der gælder en udvidet modregningsadgang mellem krav, der er konnekse, idet de to modstående krav har samme oprindelse og ses som enkelte poster i en samlet opgørelse. Den udvidede modregningsret består dels i, at modregningserklæringen har tilbagevirkende kraft til det tidligste tidspunkt, hvor de to fordringer stod overfor hinanden som udjævnelige, dels i, at tvungen konneks modregning kan gennemføres, selv om modfordringen er forældet eller prækluderet, dvs. ikke er retskraftig. Derfor vil konneks modregning med gæld til det offentlige ikke i alle tilfælde være en fordel for en skyldner.

Det fremgår af § 4 a, stk. 1, i lov om offentlige betalinger m.v., at oplysninger i det register, der er nævnt i lovens § 4, stk. 1, om udbetalinger fra offentlige myndigheder, kan videregives til et af Skatteforvaltningen administreret inddrivelsessystem med henblik på modregning med gæld til det offentlige. Det er i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden, der anvender det nævnte inddrivelsessystem. Hvis et beløb skal udbetales af en offentlig myndighed til en beløbsmodtager, der har gæld

til det offentlige, kan Skatteforvaltningen – dvs. i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden – anmode om, at udbetalingsbeløbet overføres til Skatteforvaltningen med henblik på modregning heri.

Hvis Skatteforvaltningen anmoder om dette, udbetales beløbet ikke fra den udbetalende myndighed til betalingsmodtageren, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. Men beløbet overføres i stedet til Skatteforvaltningen og bliver her registreret som ét samlet beløb i én udbetalingstype uden særskilt angivelse af hovedstol og de eventuelle renter, der måtte være tilskrevet hovedstolen. Ved overførslen af udbetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen efter lovens § 4 a, stk. 2, anses betaling at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, jf. lovens § 4 a, stk. 3.

Dækker et udbetalingsbeløb fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, der er foreskrevet i § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 7, stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver m.v., i det omfang denne myndighed træffer beslutning om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge § 7, stk. 1, nr. 2, fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge § 7, stk. 1, nr. 3, andre fordringer under opkrævning.

En skyldner vil imidlertid efter gældende ret kunne anmode om såkaldt konneks modregning med skattekrav, som det er beskrevet i Den juridiske vejledning, afsnit A.D.13.3.3. Skyldneren kan således forlange, at et krav mod pågældende på betaling af en restskat skal modregnes i en tidligere opgjort overskydende skat for det samme indkomstår. Det gælder, uanset om den pågældendes overskydende skat allerede måtte være blevet overført til restanceinddrivelsesmyndigheden, som har anvendt beløbet til dækning (modregning) af andre af den pågældende skyldners restancer eller har udbetalt beløbet i henhold til en transport eller et udlæg.

Det forhold, at en skyldner kan forlange modregning med bestemte fordringer – også efter at udbetalingsbeløbet er anvendt til modregning med anden gæld eller udbetalt – betyder i praksis, at restanceinddrivelsesmyndigheden er nødt til at igangsætte en kompliceret manuel sagsbehandlingsproces, som indebærer, at de allerede foretagne dækninger skal ophæves og tilbageføres via en mellemregningskonto med den pågældende fordringshaver m.v., og at eventuelle udbetalte beløb i henhold til transporter eller udlæg skal søges tilbage fra de respektive beløbsmodtagere. Dertil kommer, at der eventuelt skal stilles ny sikkerhed af skyldneren, hvis en fordringshaver m.v. har opgivet en sikkerhedsstillelse i forbindelse med den tidligere gennemførte dækning (modregning).

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således ved skyldners anmodning om konneks modregning, som typisk ønskes med skattekrav, være nødsaget til at igangsætte en kompliceret manuel sagsbehandlingsproces, som indledningsvist også indeholder en konkret individuel vurdering af kravenes konneksitet, som det ikke er muligt at systemunderstøtte i den automatiske modregnings-løsning hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Af samme årsag anvender restanceinddrivelsesmyndigheden heller ikke selv konneks modregning over for borgere i forbindelse med inddrivelsesarbejdet. Det er i forarbejderne til lovforslag L 144 om ændring lov om opkrævning og inddrivelse af visse

fordringer og forskellige andre love, Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, side 4728 ff., også forudsat, at en eventuel konneks modregning i stedet skal varetages af opkrævningsmyndigheden – også i tilfælde, hvor kravet er oversendt til inddrivelse. Tilsvarende vil den systemløsning, der skal varetage den automatiske modregning med krav under inddrivelse, ikke kunne håndtere tilfælde, hvor modregning sker på grundlag af konneksitet, da vurderingen af, om der foreligger konneksitet, forudsætter en konkret vurdering af de krav, der skal indgå i modregningen.

Udgangspunktet er derfor, at modregning i ovennævnte tilfælde skal varetages af opkrævningsmyndigheden også i tilfælde, hvor kravet er oversendt til inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden er dog ikke afskåret fra i konkrete sager at gennemføre konneks modregning, hvis dette ud fra en konkret vurdering skønnes muligt og hensigtsmæssigt henset til f.eks. sagens karakter. Dette kan blandt andet være relevant i bobehandlingssager eller i større eller særlige sagskomplekser.

I retspraksis er begrebet konneksitet i forholdet mellem to skattekrav nærmere belyst i Vestre Landsrets dom gengivet i Tidsskrift for Skatter og Afgifter 2000, side 748. Her havde Skatteministeriet påstået konneksitet, da modfordringen (krav på skat udsprunget af ligningsmæssig forhøjelse) og hovedfordringen (krav på overskydende skat) hidrørte fra samme indkomstår. Skatteministeriet gjorde ikke gældende, at de to krav derudover stod i nærmere forbindelse med hinanden. Vestre Landsret fandt, at det ligger uden for den naturlige forståelse af begrebet konneksitet at betegne samtlige skattekrav fra eller mod en skatteyder, der angår samme indkomstår, som vedrørende samme retsforhold. Den skete modregning var derfor uberettiget. Denne dom medfører en vis indsnævring af begrebet konneksitet. Hvis der er tale om det samme indkomstår, er det således nødvendigt at se nærmere på de to modstående kravs karakter. Disse må angå det samme underforhold, f.eks. ændret ansættelse af et fradrag. Det betyder omvendt også, at f.eks. positiv moms og negativ moms, der vedrører samme afregningsperiode, er konnekse krav. Se Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1997, side 1638.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Som nævnt under afsnit 2.8.1 overføres et udbetalingsbeløb fra en offentlig myndighed til Skatteforvaltningen med henblik på modregning i tilfælde, hvor en betalingsmodtager har ubetalte gældsposter registreret til modregning under opkrævning eller til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som derfor anmoder om, at få udbetalingsbeløbet overført med henblik på hel eller delvis modregning.

I forbindelse med etableringen af de(n) nye automatiserede modregningsløsning(er) og tilkoblingen af udbetaling af overskydende skat er det konstateret, at der i en række tilfælde ikke kan etableres systemunderstøttet automatisk modregning, idet den pågældende modregningsproces forudsætter en individuel konkret vurdering og dermed en manuel sagsbehandling. Dette er blandt andet konstateret i de tilfælde, hvor en skyldner anmoder om modregning med bestemte krav, som det er beskrevet i Den juridiske vejledning, afsnit A.D.13.3.3, på et tidspunkt, hvor andre af skyldnerens restancer, som var under inddrivelse eller var registreret til modregning hos restanceinddrivelsesmyndigheden, allerede er blevet dækket af det pågældende udbetalingsbeløb.

Ifølge Den juridiske vejledning, afsnit A.D.13.3.3, skal restanceinddrivelsesmyndigheden ved skyldners anmodning undersøge en række forhold. For det første må en tidligere gennemført modregning med anden gæld kun ændres til konneks modregning, hvis en skyldner udtrykkeligt anmoder herom. Dette skyldes, at denne form for betaling af f.eks. et skattekrav ikke altid vil være til skyldners fordel, f.eks. på grund af en højere rentesats på det krav, der hidtil har været dækket gennem anden modregning eller via inddrivelse. Se Østre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1997, side 1467. For det andet skal spørgsmålet om konneksitet nærmere undersøges, og restanceinddrivelsesmyndigheden skal for det tredje igangsætte en tilbagebetalingsproces af den tidligere dækning, herunder vurdere behovet for en ny sikkerhedsstillelse, hvis en sådan tidligere har været gældende. Hvis beløbet ikke kan tilbagebetales på grund af manglende ny sikkerhedsstillelse, skal restanceinddrivelsesmyndigheden meddele skyldneren, at den ønskede ændring til konneks modregning af denne grund ikke kan gennemføres, samt at afgørelsen herom kan påklages.

Hvis det lykkes at få det tidligere anvendte udbetalingsbeløb retur fra den tidligere fordringshaver m.v., transporthaver eller udlægshaver, hvortil udbetalingsbeløbet tidligere er blevet overført, er restanceinddrivelsesmyndigheden ansvarlig for at sende udbetalingsbeløbet tilbage til den udbetalende myndighed, som derefter selv skal sørge for, at den inddrivelsesfordring, som der skal modregnes i, kaldes tilbage fra restanceinddrivelsesmyndigheden eller fra modregningsregistret. Herefter skal den udbetalende myndighed som tidligere beskrevet foretage selve den tekniske udligning, der i praksis gennemfører den konneks modregning, som skyldneren har ønsket. Og efterfølgende skal den udbetalende myndighed orientere skyldner skriftligt om, at modregningen nu er gennemført.

Samlet set er der ofte tale om en ganske ressourcekrævende og kompleks proces, som forudsætter manuel sagsbehandling. Komplexiteten skyldes blandt andet den organisatoriske opbygning i Skatteforvaltningen, hvor opkrævningsopgaven vedrørende skatter og afgifter er placeret hos Skattestyrelsen, mens inddrivelsesopgaven, herunder håndtering af modregning i udbetalinger fra det offentlige, er placeret hos restanceinddrivelsesmyndigheden, samt det forhold, at de to styrelser anvender forskellige it-systemer. Inddrivelsessystemet understøtter således ikke en konneks modregning.

Situationen vil f.eks. blive aktuel, hvor en skattepligtig skyldner i første omgang får beregnet en overskydende skatteudbetaling i forbindelse med sin årsopgørelse. På et senere tidspunkt kommer der imidlertid en ændring af den pågældendes årsopgørelse i forbindelse med en genoptagelsessag i Skattestyrelsen, hvorved der opstår en restskat, som skyldneren skal betale. Hvis skyldneren ikke betaler den pålagte restskat, vil Skattestyrelsen oversende denne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. Skyldneren kan i den forbindelse anmode om modregning med den tidligere udbetaling af overskydende skat for samme indkomstår, som det er beskrevet i Den juridiske vejledning, afsnit 13.3.3.3, uanset at den overskydende skat allerede er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden, der har anvendt beløbet til dækning af andre af skyldnerens restancer eller udbetalt til en transporthaver eller udlægshaver. Dermed igangsættes som tidligere beskrevet et længere og kompliceret manuelt sagsforløb hos restanceinddrivelsesmyndigheden, de

berørte fordringshavere m.v. og den udbetalende myndighed.

Skyldnerens ret til at anmode om modregning med et nyere skattekrav, selv længe efter at den i første omgang beregnede overskydende skat af Skatteforvaltningen er sendt videre til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på dækning af modregningskrav eller inddrivelseskrav, betyder i praksis, dels at der skal anvendes betydelige manuelle sagsbehandlingsressourcer på håndteringen af disse omgørelsessager, dels at den automatiserede modregningsløsning ikke kan etableres for dette sagsområde.

Det er derfor nødvendigt at afskære skyldnerens ret til at fremsætte anmodning om modregning eller på anden vis kræve modregning med bestemte fordringer fra det tidspunkt, hvor den udbetalende myndighed har overført udbetalingsbeløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med skyldnerens gældsposter registreret i modregningsregistret eller under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås derfor, at der i § 8 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt stk. 4, der skal fastslå, at for så vidt angår udbetalingsbeløb fra det offentlige, som er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning under opkrævning eller inddrivelse, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.

Bestemmelsen foreslås at skulle gælde alle former for modregning, dvs. både modregning i almindelighed (med ikkekonnekse krav) og også den særlige konnekse modregning og eventuelle andre krav på modregning med bestemte fordringer, herunder både fordringer under opkrævning og under inddrivelse. Bestemmelsen afskærer både skyldneren fra selv at fremsætte erklæring om modregning efter det anførte tidspunkt og fra at kræve modregning gennemført af restanceinddrivelsesmyndigheden.

For så vidt angår den tidsmæssige begrænsning af retten til at forlange modregning, herunder med konnekse krav, vil det afgørende tidspunkt for, hvornår udbetalingsbeløbet (f.eks. en overskydende skat m.v.) anses for at være overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning under opkrævning eller inddrivelse i medfør af § 4 a, stk. 2 og 3, i lov om offentlige betalinger m.v., være det tidspunkt, hvor den udbetalende myndighed afgiver en meddelelse om overførslen af udbetalingsbeløbet, og restanceinddrivelsesmyndigheden modtager advisering herom. Bestemmelsen finder dermed også anvendelse i tilfælde, hvor modregning i en udbetaling fra Skatteforvaltningen gennemføres med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver m.v., jf. § 7, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og hvor beslutning om modregning (intern modregning) træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation på vegne af Skatteforvaltningen.

Med den foreslåede ændring vil man kunne imødegå de beskrevne udfordringer med at understøtte den automatiserede modregningsløsning hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som har været forudsat siden 2007, jf. lovforslag L 144 om ændring lov om opkrævning og inddrivelse af visse

fordringer og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, side 4728 ff.

Derudover vil ændringen fremadrettet understøtte sikkerheden i restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringer, idet man vil kunne undgå et betydeligt antal efterfølgende omgørelses-sager i inddrivelsesarbejdet, ligesom restanceinddrivelsesmyndigheden kan opnå en administrativ lettelse i omfanget af manuel sagsbehandling, fordi man ikke skal anvende manuelle ressourcer på de nævnte komplicerede modregningsopgaver. Endelig opnås en større økonomisk sikkerhed for fordringshavere m.v., transporthavere og udlægshavere, som fremover vil opleve færre ændringer af allerede gennemførte dækninger og dermed kan undgå det administrative besvær med tilbagerulning af beløb og opgivet sikkerhedsstillelse og samtidig vil opnå en større økonomisk sikkerhed for, at det modtagne dækningsbeløb kan anses for den endelige betaling fra skyldneren

For skyldneren (den skattepligtige/betalingsmodtageren) vil ændringen betyde, at pågældende ikke kan fremsætte erklæring om modregning eller kræve dette af restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren kan således ikke kræve et andet krav dækket med udbetalingsbeløbet, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt dette til modregning eller til udbetaling til en transporthaver eller en udlægshaver. Når et udbetalingsbeløb er overført til restanceinddrivelses-myndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger, vil det være restance-inddrivelsesmyndighe-den, der træffer beslutning om, hvorvidt der skal gennemføres modregning og med hvilke fordrin-ger, idet modregning i givet fald gennemføres efter de gældende regler om dækningsrækkefølge.

Hvis en skattepligtig har opbygget gæld til det offentlige, må denne således indrette sig efter, at der forud for udbetaling af en overskydende skat kan ske modregning med denne gæld. Hvis årsopgørelsen senere ændres og medfører nedsættelse af en overskydende skat og dermed en restskat, vil dette beløb blive opkrævet hos den pågældende på samme vis, som hvis den overskydende skat havde været udbetalt direkte.

Når beløbet er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, vil situationen med nærværende forslag være at sidestille med, at der er sket en udbetaling til den skattepligtige, der herefter ikke længere kan kræve modregning. Det bemærkes, at en betaling i henhold til § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger anses for at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed ved overførsel af en udbetaling til Skatteforvaltningen, hvis denne i henhold til § 4 a, stk. 2, har anmodet om overførsel af udbetalingen med henblik på modregning i udbetalingsbeløbet.

Det bemærkes, at skyldneren fortsat vil kunne gøre eventuelle indsigelser mod en gennemført modregning gældende, herunder indsigelser om kravets eksistens og størrelse eller indsigelser om, at betingelserne for modregning ikke måtte være opfyldt, herunder betingelser, der følger af konkursloven eller anden lovgivning.

2.9. Restanceinddrivelsesmyndighedens regulering af virkningsdato ved nedskrivning af fordringer under inddrivelse

2.9.1. *Gældende ret*

I bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i § 7, stk. 2, bestemt, at en fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrives af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, eller hvis en del af fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig. Opkrævningsgrundlaget kan f.eks. have ændret sig, fordi skyldneren har fået medhold i en klage over fordringens eksistens eller størrelse.

Hvis der efter den dag, fra hvilken nedskrivningen skal have virkning, er sket dækning på fordringen eller en del af denne under inddrivelse, vil det beløb, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er afregnet til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skulle tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden som et overskydende beløb. Om sådanne overskydende beløb er det i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at det overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb.

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet, og for hvilke der på dette tidspunkt er en skyldig hovedstol eller renter under inddrivelse. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1,

afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

I § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anven-der beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En nedskrivning indebærer, at fordringen fra det oplyste virkningstidspunkt for nedskrivningen skal reduceres med nedskrivningsbeløbet, hvorfor inddrivelsesrenter, der er påløbet fra og med dette tidspunkt, tilsvarende vil skulle slettes som uberettigede.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 5, gælder i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 ikke for fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, jf. § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I stedet gælder ifølge § 49, 2.pkt., nr. 1, at et overskydende beløb, der

opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Efter en overførsel af fordringer fra restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI til det ny inddrivelsessystem, PSRM, kan der hos restanceinddrivelsesmyndigheden opstå manuelle opgaver i de tilfælde, hvor der, mens fordringen var registreret i DMI, er sket hel eller delvis dækning af fordringen ved enten inddrivelse eller frivillig betaling fra skyldneren, og hvor en senere nedskrivning med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i DMI, dvs. med historisk virkning, påvirker denne dækning, fordi den er sket efter virkningstidspunktet. Ved overførslen af fordringer fra DMI til PSRM medfølger således ikke transaktionshistorikken. Håndteringen af sådanne genberegninger af renter og omposterings af dækninger vil forudsætte en ressourcekrævende, manuel proces, hvor transaktionshistorikken skal hentes fra DMI. Tilsvarende udfordringer må forventes, hvis fordringer også på sigt måtte blive overført fra SAP38.

Dette vil være tilfældet, hvis nedskrivningen oplyses med en virkningsdato, der ligger tidligere end den dag, hvor fordringen blev dækket, idet der i givet fald vil være behov for at genberegne renter og ompostere den tidligere dækning på renter og hovedkrav. Udfordringer med at genberegne renter vil desuden opstå, hvis en nedskrivning oplyses med en virkningsdato, der ligger tidligere end en eller flere beløbsmæssige ændringer, der skyldes op- og nedskrivning af fordringens størrelse, mens denne var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem.

I medfør af § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil en indbetaling som udgangspunkt være anvendt til dækning af inddrivelsesrenter forud for hovedkravet. Nedskrives fordringens størrelse senere med virkning forud for denne dækning, vil en andel af disse renter således skulle fjernes, idet den rentebærende fordring reelt var mindre end antaget.

En sådan nedskrivning vil derfor i alle tilfælde medføre behov for at ompostere de beløb, der var anvendt til dækning af inddrivelsesrenterne. I det omfang der også i DMI er dækket på selve fordringen, kan nedskrivningen desuden indebære, at en del af denne dækning må ophæves, hvorved der opstår et overskydende beløb. En sådan ophævelse af tidligere dækninger med henblik på ompostering og/eller gendækning af anden gæld kan være forbundet med stor kompleksitet. Derudover forudsætter en egentlig ophævelse af de tidligere dækninger, at DMI fortsat er i brug.

For at mindske kompleksiteten ved håndteringen af nedskrivninger, som fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, foretager på en fordring efter dens overførsel til PSRM, men med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i DMI eller SAP38, samt eventuelt på sigt muliggøre en delvis automatiseret løsning foreslås, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, § 18 l, der i stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for

restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, kunne vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning.

En rentegodtgørelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1. pkt., kan anvendes til modregning efter gældende regler herom. I det omfang en modregning i rentegodtgørelsen ikke systemunderstøttes, vil restanceinddrivelsesmyndigheden dog kunne vælge at udbetale rentegodtgørelsen til skyldneren.

Det foreslås i § 18 l, stk. 1, 2. pkt., at renten ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det foreslås i § 18 l, stk. 1, 3. pkt., at en rentegodtgørelse dog ikke skal ydes, hvis den fordring, der nedskrives, ikke forrentes under inddrivelsen. Det skyldes, at der ikke i et sådant tilfælde vil være behov for at kompensere skyldneren for renter, der er påløbet under inddrivelse af fordringen i den periode, hvor fordringens størrelse har været for høj.

Det foreslås i § 18 l, stk. 4, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen efter stk. 1, 1. pkt. Det er tanken, at sådanne regler f.eks. skal kunne understøtte eventuelle muligheder for senere at kunne overføre rentegodtgørelsen til en korrektionspulje i DMI og/eller PSRM.

Skyldneren vil med den foreslåede løsning med en rentegodtgørelse blive kompenseret for de inddrivelsesrenter, der ikke genberegnes og dermed fastholdes af en for høj størrelse på fordringen frem til den dato, hvor nedskrivning faktisk sker.

Rentegodtgørelsen (kompensationen) kan eventuelt overstige det rentebeløb, som ville være slettet ved en genberegning af inddrivelsesrenten fra det oplyste virkningstidspunkt, hvorved skyldneren i nogle scenarier vil blive stillet bedre end normalt.

Fordringens størrelse korrigeres, således at der herefter vil blive beregnet rente på baggrund af en korrekt størrelse. Der kan formentlig være behov for vejledning af skyldneren, hvis denne retter henvendelse og anmoder om en opgørelse af gælden og baggrunden herfor.

Med den foreslåede løsning vil fordringshaveren ikke kunne opleve, at fordringen nedskrives med

et større beløb end nedskrivningsbeløbet. I stedet fastholdes de tilskrevne inddrivelsesrenter, mod at skyldneren af restanceinddrivelsesmyndigheden ydes en rentegodtgørelse som beskrevet ovenfor.

Dette betyder, at fordringshaveren umiddelbart i alle tilfælde vil blive stillet positivt ved den foreslåede løsning, da samtlige renter fastholdes uanset nedskrivningen (også de renter, der egentlig var beregnet på baggrund af en for høj fordringsstørrelse), idet restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet yder skyldner en rentegodtgørelse, der ikke vil påvirke fordringshaverens regnskab.

Selv om nedskrivningssummen overstiger fordringens størrelse, ses fordringshaveren ikke at opleve et tab, uanset at der her og nu skal ske tilbagebetaling af et beløb (differenten mellem nedskrivningssum og fordringsstørrelse). Tværtimod bør fordringshaveren på sigt opleve at få dækning for et samlet set større beløb som følge af de højere inddrivelsesrenter, der fastholdes under inddrivelse. Den samlede fordring inklusive inddrivelsesrenter vil dermed i alle scenarier være større end ved en normal nedskrivning.

Hvis en fordring ved sin registrering i DMI havde en størrelse på 18.000 kr., som er nedbragt til 10.000 kr. på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at fordringen er overført til PSRM, modtager oplysning om, at den skal nedskrives med 15.000 kr. med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i DMI, vil der uberettiget være inddrevet 5.000 kr. på fordringen, nemlig differenten mellem den aktuelle størrelse og nedskrivningsbeløbet. Inddrivelsen kan være sket både før og efter overførslen til PSRM.

Det foreslås i § 18 l, stk. 2, 1. pkt., at hvis en nedskrivning efter stk. 1, 1. pkt., foretages med et beløb, der overstiger fordringens aktuelle størrelse i PSRM, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne vælge at fastholde dækninger på den nedskrevne fordring og pålægge fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til restanceinddrivelsesmyndigheden eller direkte til skyldneren at tilbagebetale et beløb svarende til differenten mellem nedskrivningsbeløbet og fordringens aktuelle størrelse.

Det foreslås i § 18 l, stk. 2, 2. pkt., at tilbagebetalingen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Det foreslås i § 18 l, stk. 2, 3. pkt., at beløbet af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne anvendes til modregning via den i den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales, jf. dog 4. pkt., hvor det foreslås, at i det omfang det overskydende beløb i 1. pkt. skyldes en dækning, der er foretaget ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning i en udbetaling fra det offentlige, udbetales beløbet dog til en transporthaver, i det omfang denne ville have modtaget udbetalingen fra det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke havde gennemført modregningen, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, hvorefter der ved modregning og udbetaling som nævnt i nr. 1 ikke skal tages hensyn til overdragelser til tredjemand af kravet mod det offentlige på det overskydende beløb heri, dog alene med virkning for

overdragelser, som der er givet underretning om fra og med lovens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 3.

2.10. Restanceinddrivelsesmyndighedens regulering vedrørende opskrivninger af fordringer under inddrivelse, når opskrivningen skal annullere en fejlagtig nedskrivning

2.10.1. Gældende ret

I § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at opskrivning af en fordrings beløb kan ske ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ifølge 2. pkt. ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet. En opskrivningsfordring anses ifølge 3. pkt. for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet. Dette gælder ifølge 4. pkt. dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2. 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder ifølge 5. pkt. heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives. En opskrivningsfordring får ifølge 6. pkt. plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får ifølge 7. pkt. opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog ifølge 8. pkt. umiddelbart før opskrivningsfordringen. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse ifølge 9. pkt. indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.10.2. Den foreslåede ordning

Efter de gældende regler i § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige anses en opskrivningsfordring i PSRM for at være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet.

Dette gælder dog ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 5. pkt. Hvis fordringen forrentes under inddrivelsen, vil der derfor med tilbagevirkende kraft fra dette modtagelsestidspunkt skulle beregnes inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen.

For fordringer, der er registreret i PSRM, sker en annulation af en fejlagtig nedskrivning som nævnt ovenfor i beskrivelsen af gældende ret således ved overdragelse af en opskrivningsfordring med en størrelse svarende til det fejlagtigt nedskrevne beløb. I den forbindelse foretages der inden registreringen i modtagelsessystemet i PSRM en kontrol, der har til formål at afklare, om opskrivningen er berettiget, således at inddrivelsesrenter med rette kan tilskrives fra den oplyste virkningsdato for opskrivningen. Kontrollen forudsætter, at der henvises til den fejlagtige nedskrivning, som ved opskrivningen ønskes annulleret.

Efter en overførsel af fordringer fra restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI til det ny inddrivelsessystem, PSRM, kan der imidlertid hos restanceinddrivelsesmyndigheden opstå udfordringer og manuelle opgaver i de tilfælde, hvor en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ønsker at annullere en fejlagtig nedskrivning, der blev foretaget, mens den fejlagtigt nedskrevne fordring befandt sig i DMI, fordi fordringen fejlagtigt blev anset for at være blevet dækket, mens den var under inddrivelse i dette system.

Oplysninger om op- og nedskrivninger (transaktionshistorikken) medfølger således ikke ved en overførsel af fordringer til PSRM, og den ovennævnte kontrol af en opskrivningsfordrings berettigelse vil derfor ikke kunne ske maskinelt som forudsat, hvilket kan medføre udfordringer med at modtage sådanne opskrivninger, der i givet fald vil skulle håndteres og valideres manuelt. Det foreslås derfor, at Skatteministeren gives mulighed for at fastsætte regler, der skal håndtere disse udfordringer.

Det foreslås, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bemyndigelse i § 5, stk. 3, 1. pkt., hvorefter skatteministeren skal kunne bestemme, hvornår en opskrivning af en fordring anses for at være modtaget med den virkning, at der tilskrives rente efter stk. 1, herunder hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en fejlagtig nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen.

Det foreslås i § 5, stk. 3, 2. pkt., at der i medfør af 1. pkt. skal kunne fastsættes regler, der gælder for opskrivning af fordringer i hvert enkelt af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og for opskrivning af fordringer, der er blevet overført fra ét inddrivelsessystem til et andet.

Det er således tanken, at der skal kunne fastsættes forskellige regler, således at der for f.eks. PSRM

gælder ét sæt regler, mens der for DMI gælder et andet sæt regler.

Skatteministeren vil i den forbindelse kunne fastsætte de nærmere regler om modtagelsestidspunktet for opskrivningsfordringer i PSRM og kan i den forbindelse fastsætte særlige regler for det tilfælde, at fordringen er overført til PSRM fra et andet inddrivelsessystem.

Den foreslåede bemyndigelse skal for det første skabe et sikkert grundlag for den nærmere regulering af både modtagelsesdato og afledt begyndelsesdato for forrentning af opskrivningsbeløb, der registreres på forskellig vis i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer og dermed kan forudsætte forskellige løsninger herom, således som det for PSRM og DMI aktuelt er reguleret ved henholdsvis § 7 og § 49, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med bemyndigelsen skal skatteministeren dermed sikres mulighed for både at regulere modtagelsestidspunktet og den afledte rentemæssige virkning heraf, og bemyndigelsen skal dermed også sikre den nødvendige fleksibilitet i perioden med inddrivelse af fordringer i flere systemer, herunder når fordringer flyttes fra ét system til et andet.

Det forventes i den forbindelse, at det ved bekendtgørelse reguleres, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, for en fordring, der er registreret i inddrivelsessystemet PSRM, ønsker at annullere en nedskrivning, der blev foretaget, mens fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal opskrivningen ske ved overdragelse af en opskrivningsfordring, der anses for modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet. En sådan regel svarer til hovedreglen ved modtagelsen af opskrivningsfordringer i PSRM, jf. § 7, stk. 1, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, og vil være en fravigelse af den nuværende undtagelse i bekendtgørelsens regel i § 7, stk. 1, 5. pkt., om modtagelsestidspunktet for opskrivningsfordringer, der skal annullere en fejlagtig nedskrivning.

2.11. Bortfald af mindre renter

2.11.1. Gældende ret

Efter gældende ret kan restanceinddrivelsesmyndigheden med hjemmel i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretage endelig afskrivning af eller afgangsføre en fordring som uerholdelig ved at undlade at afbryde forældelsen, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at forsætte inddrivelsen. En endelig afskrivning indebærer, at fordringen straks ophører og kan afskrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter bestemmelsen kan restanceinddrivelsesmyndigheden for så vidt angår fordringer, der opfylder et af de to nævnte afskrivningskriterier, enten afskrive endeligt eller alternativt undlade at afbryde forældelsen (afgangsføre som uerholdelig), således, at inddrivelse af fordringen sættes i bero, hvorefter den endelige afskrivning først sker på forældelsestidspunktet. Hvis fordringen alene afgangsføres som uerholdelig, undlader restanceinddrivelsesmyndigheden at afbryde forældelsen, men skal så, indtil forældelse indtræder, løbende overvåge, om der opstår mulighed for at inddrive kravet, f.eks. ved modregning i skyldners eventuelle kommende overskydende skat, eller hvis der på anden

måde opstår en inddrivelsesmulighed. Den afgangsførte fordring indgår således stadig i den almindelige dækningsrækkefølge, såfremt der hos skyldneren måtte blive foretaget inddrivelse. Når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om endelig afskrivning, sker der underretning af henholdsvis skyldner og fordringshaver.

Der er tale om en fakultativ adgang til afskrivning, og det er således restanceinddrivelsesmyndigheden, der har kompetencen til at vurdere, om der skal ske afskrivning. Skyldner har ikke krav på afskrivning, men kan i stedet søge om eftergivelse af gælden efter de særlige regler i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Kriterierne for, om afskrivning af en fordring kan ske, er, at restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at det vil være åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen af den pågældende fordring.

Adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til at afskrive fordringer efter bestemmelsen gælder ikke for private krav, f.eks. privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav indebærer ikke samtidig en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren. Hvis der er tvivl om, hvilket hovedkrav en rente eller et gebyr, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vedrører, vil der kunne foretages en selvstændig vurdering af, om renten eller gebyret opfylder betingelserne for afskrivning.

Adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til at afskrive en fordring omfatter også fordringer, der er ramt af tvivl om retskraft eller tvivl om datafejl, uden at tvivlen forinden er blevet afklaret, forudsat at betingelserne for afskrivning i øvrigt er opfyldt.

Bestemmelsen i § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige tager efter sin ordlyd stilling til, hvornår inddrivelse på en fordring kan stoppes, og fordringen i stedet enten kan afskrives endeligt eller afgangsføres som uerholdelig, indtil kravet måtte kunne blive dækket ved modregning eller med indkomne beløb, hvorimod § 16 ikke regulerer, at kravet skal afskrives, fordi det efter at være afgangsført som uerholdeligt bortfalder ved forældelse. Denne afskrivning efter afgangsførelsen som uerholdelig følger af forældelseslovens § 23, stk. 1, der bestemmer, at ved forældelse mister fordringshaveren sin ret til at kræve opfyldelse.

Efter § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sker dækningen af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden således, at bøder dækkes først, derefter dækkes underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og til sidst dækkes andre fordringer. Inden for samme kategori dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, ligesom

rente af et krav dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Fordringer under inddrivelse forrentes som udgangspunkt med renten i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet bøder dog ikke forrentes. Renten er en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Denne forrentning finder ikke anvendelse på fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse. Et eksempel herpå er toldkodeksforordningen, der i artikel 114 regulerer, hvilken rente der skal anvendes, når toldskyld er under inddrivelse.

Efter § 5, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at renten i § 5, stk. 1, ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen skal anvendes i tilfælde, hvor særlige hensyn indebærer, at der ikke bør fastsættes en højere morarente end den, der gælder på baggrund af aftaleforholdet mellem parterne m.v. (pantebrev eller lignende). Denne bemyndigelse er udnyttet til i § 9, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte, at renten i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for nærmere angivne typer af fordringer således, at disse fordringer forrentes som hidtil.

Af bekendtgørelsens § 9, stk. 2, fremgår således, at renten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke finder anvendelse på følgende fordringer:

- 1) Fordringer, der i henhold til EU-retsakter skal forrentes med en rente fastsat i henhold til EU-retsakten, uanset at fordringen er oversendt til inddrivelse.
- 2) Fordringer fastsat i henhold til en udenlandsk afgørelse om underholdsbidrag, der fastsætter en rente under inddrivelse, som er højere end inddrivelsesrenten, idet disse fordringer forrentes i henhold til afgørelsen.
- 3) Fordringer, som hviler på et pantebrev, et gældsbevis, et udenretligt frivilligt forlig m.v., og andre fordringer, hvor parterne har aftalt en morarente, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.
- 4) Fordringer, der hviler på en retsafgørelse, hvor domstolen har truffet afgørelse om en forrentning under inddrivelse, som afviger fra renten i stk. 1, jf. dog stk. 3, 3. pkt.

I bekendtgørelsens § 9, stk. 3, er det bestemt, at for fordringer som nævnt i § 9, stk. 2, nr. 3 og 4, hvor parterne har aftalt, eller en domstol har fastsat en morarente, som er lavere end renten i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan fordringshaveren vælge, at fordringen ikke skal forrentes eller skal forrentes med en rentesats, som ikke overstiger den aftalte eller i retsafgørelsen fastsatte rente, og som understøttes af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system, der herefter beregner renten. Hvis fordringshaveren ønsker at fastholde en aftalt eller ved retsafgørelse fastsat lavere rente, som ikke understøttes af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system, skal fordringshaveren beregne renten i henhold til aftalen eller retsafgørelsen og indsende oplysning om renten til restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer som nævnt i § 9, stk. 2, nr. 3 og 4, hvor parterne har aftalt eller en domstol har fastsat en morarente, som er højere end renten i § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan fordringshaveren vælge, at fordringen skal forrentes med renten i stk. 1 eller skal forrentes med en rentesats, som ikke overstiger den aftalte eller ved

retsafgørelse fastsatte rente, og som understøttes af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system, der herefter beregner renten. Hvis fordringshaveren ønsker at fastholde en aftalt eller ved retsafgørelse fastsat højere rente, som ikke understøttes af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system, skal fordringshaveren beregne renten i henhold til aftalen eller retsafgørelsen og indsende oplysning om renten til restanceinddrivelsesmyndigheden.

I bekendtgørelsens § 9, stk. 4, er det bestemt, at hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at en fordring er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at suspendere inddrivelsen af renter, der er tilskrevet fordringen efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller af hele fordringen inklusive de modtagne renter og gebyrer samt renter og gebyrer, der er tilskrevet eller pålagt efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme gælder fordringer tilhørende fordringstyper, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden har viden eller mistanke om, at der inden for fordringstypen oversendes fordringer uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer. Suspenderes inddrivelsen efter bekendtgørelsens § 9, stk. 4, 1. eller 2. pkt., kan restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætte en rimelig frist for fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til at søge mistanken afkræftet eller til efter restanceinddrivelsesmyndighedens anvisning at berigtige forholdet, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at en berigtigelse er mulig. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har afkræftet mistanken eller berigtiget forholdet. Afkræftes mistanken eller berigtiges forholdet ikke inden udløbet af den af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsatte frist, kan restanceinddrivelsesmyndigheden bestemme, at allerede tilskrevne renter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bortfalder, og at fordringen herefter ikke forrentes efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, gælder ifølge bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 1. pkt., at opskrivning af en fordrings beløb kan ske ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet, jf. 2. pkt. En opskrivningsfordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 3. pkt. Dette gælder dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2. 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 4. pkt. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. 5. pkt. En opskrivningsfordring får plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives, 6. pkt. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen,

som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog umiddelbart før opskrivningsfordringen, jf. 7. pkt. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. 8. pkt.

Efter bekendtgørelsens § 7, stk. 2, kan en fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, nedskrives af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, eller hvis en del af fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

Ifølge bekendtgørelsens § 7, stk. 3, gælder, at ved en nedskrivning af en fordring, som tidligere er blevet opskrevet, sker nedskrivningen i første omgang på den del af fordringen, som først blev oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis formålet med nedskrivningen er at annullere en bestemt opskrivningsfordring.

I bekendtgørelsens § 8, stk. 3, er det bestemt, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagesendelse af fordringer efter § 2, stk. 2, 4. pkt., og stk. 6, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og ved tilbagekaldelse af fordringer, jf. lovens § 2, stk. 11 og 12, sender restanceinddrivelsesmyndigheden de renter, der er påløbet, mens fordringen har været under inddrivelse, og som er under inddrivelse, til fordringshaveren eller den, der på vegne af denne har tilbagekaldt eller fået tilbagesendt fordringerne.

Efter bekendtgørelsens § 49 gælder, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38, jf. dog bekendtgørelsens § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet bl.a., at en fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI, jf. nr. 2, ligesom det i nr. 6 er bestemt, at en opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter bekendtgørelsens § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

Når der fra fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, modtages meddelelse om en nedskrivning med virkning tilbage i tid, skal der ske en genberegning af

den påløbne inddrivelsesrente, fordi denne er blevet beregnet af en fordring, der i virkeligheden var mindre. Er inddrivelsesrenten tidligere blevet dækket, vil nedskrivningen også betyde, at noget af dækningen på inddrivelsesrenten skal omposteres, hvilket også kan have rentemæssig betydning.

Efter gældende regler vil en skyldner som udgangspunkt blive skattepligtig af en kursgevinst i forbindelse med bortfald af en inddrivelsesrente, jf. kursgevinstlovens §§ 6 (om selskaber m.v.) og 21 (om fysiske personer). Gevinsten skal medtages på oplysningsskemaet. I § 6, stk. 1, bestemmes således, at gevinst og tab på gæld medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. dog §§ 8, 24 og 24 A om gevinst som følge af gældseftergivelse ved akkord m.v., mens § 21, stk. 1, bestemmer, at gevinst ved eftergivelse, forældelse, konfusion eller præklusion af gæld medregnes, i det omfang gælden nedskrives til et lavere beløb end fordragens værdi for kreditor på tidspunktet for gældseftergivelsen m.v., jf. tillige § 24 om gevinst som følge af gældseftergivelse ved akkord m.v.

Efter § 18 g, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal gevinst, der opstår, ved at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger afskrives efter bestemmelsen i § 18 h, stk. 1, om adgang for restanceinddrivelsesmyndigheden til at foretage en ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft eller afskrives i medfør af regler udstedt i henhold til § 18 h, stk. 10, om afskrivning af grupper af fordringer med bl.a. dataproblemer, ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Bestemmelsen, der er begrundet i ressourcehensyn, fritager Skatteforvaltningen for at genoptage skatteansættelser for de borgere og virksomheder, der ikke oplyser om en kursgevinst i forbindelse med den ekstraordinære afskrivning af fordringer, i de situationer, hvor Skatteforvaltningen kan identificere de pågældende skattepligtige.

Efter grundlovens § 73 kan ingen tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det. Det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning.

Det er almindeligt antaget i den statsretlige litteratur, at både private retssubjekter og offentlige retssubjekter som staten og kommuner er omfattet af den kreds af rettighedshavere, der er beskyttet mod ekspropriation. Alle rettighedshavere nyder dog ikke samme beskyttelse i den forbindelse.

For så vidt angår statslige fordringshavere vurderes det, at der ikke opstår spørgsmål om ekspropriation. Det bemærkes i den forbindelse, at det i lovgivningspraksis, højesteretspraksis og den statsretlige litteratur er lagt til grund, at lovgivningsmagten kan gennemføre indgreb i styrelses- og formueforhold m.v. hos en statslig institution, der er organiseret som et særligt forvaltningssubjekt (selvejende institution inden for den statslige forvaltning), uden at der er tale om ekspropriation.

Hvad angår regioner og kommuner antages det, at disse retssubjekter nyder en ringere beskyttelse end private. Det antages således, at lovgivningsmagten – inden for de grænser, der er fastsat i grundlovens § 82, hvorefter kommunernes ret til under statens tilsyn selvstændigt at styre deres anliggender ordnes ved lov – kan foretage en meget intensiv regulering af de regionale og kommunale styrelsesforhold, herunder pålægge regioner og kommuner udgiftskrævende opgaver, som regionen

eller kommunen selv skal finansiere. Det antages dog, at regioner og kommuner med hensyn til fordringer, der er opstået på privatretligt grundlag på områder, hvor regionen eller kommunen handler på lige fod med private, også omfattes af grundlovens § 73.

2.11.2. Den foreslåede ordning

Mange af de fordringer, der i dag ligger i DMI, har været genstand for forskellige transaktioner i form af dækninger og op- eller nedskrivninger fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, efter at fordringen er oversendt til inddrivelse og placeret i DMI.

I dag oversendes der mange korrektioner vedrørende saldoen på fordringer under inddrivelse, herunder korrektioner af tidligere gennemførte transaktioner, til restanceinddrivelsesmyndigheden. De fleste korrektioner er nedskrivninger, der oversendes med angivelse af, at de skal have virkning fra en dato, der ligger tilbage i tid. Når dette sker, skal restanceinddrivelsesmyndigheden påse, om der skal gennemføres korrektioner i form af ændringer i de dækninger, der eventuelt er gennemført på fordringen, ligesom der skal ske genberegning af inddrivelsesrenterne, som er blevet beregnet af for stor en fordring.

Efter en overførsel af fordringer, der i DMI har været genstand for dækninger eller op- eller nedskrivninger, fra DMI til det nye inddrivelsessystem, PSRM, vil det ikke være muligt maskinelt at genberegne inddrivelsesrenter og ophæve dækninger for perioden forud for overførslen korrekt, fordi oplysninger om disse dækninger og ændringer ikke medtages ved overførslen af fordringer fra DMI og derfor ikke vil være tilgængelige for de maskinelle processer i PSRM.

Hvis en rentebærende fordring nedskrives med virkning tilbage i tid, vil der være tilskrevet for meget i rente i den periode, hvor fordringens saldo var for høj, og der skal derfor ske en genberegning af renten og en justering af eventuelt foretagne dækninger som konsekvens af nedskrivningen. Fordi data om tidligere transaktioner ikke medtages til det nye inddrivelsessystem, PSRM, i forbindelse med en overførsel fra DMI, opstår der behov for manuel sagsbehandling, når en fordring nedskrives med virkning tilbage til en periode før overførslen. Henset til det store antal korrektioner, der modtages med virkning tilbage i tid, vil en overførsel af fordringer, hvor der er gennemført transaktioner i perioden før overførslen, indebære en betydelig risiko for ophobning af manuelle sagsbehandlingsopgaver. Afhængig af antallet af opgaver og andre prioriteter i driften kan dette betyde, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke vil være i stand til straks at løse alle disse manuelle opgaver. Dette kan betyde uberettiget inddrivelse og tilskrivning af for høje inddrivelsesrenter, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden ikke vil være i stand til straks at gennemføre de nødvendige genberegninger af inddrivelsesrenter på alle fordringerne. Grundet denne risiko tilbageholdes fordringer i det gamle inddrivelsessystem, DMI, i dag fra overførsel til det nye og mere effektive inddrivelsessystem, PSRM.

Der ligger i dag i DMI omkring 6,4 mio. fordringer, der er registreret med opskrivninger, nedskrivninger eller dækninger i DMI. Disse fordringer kan ikke overføres til det nye inddrivelsessystem, PSRM, fordi overførslen vil indebære en potentielt meget stor opgave med blandt andet manuel

genbegning af renter, når der modtages nedskrivninger med virkning tilbage til et tidspunkt, hvor fordringen blev administreret i DMI. Af disse er der aktuelt ca. 1,1 mio. fordringer til en samlet kursværdi på 3,8 mia. kr. (nominel værdi på 13,5 mia. kr.), hvor konverteringspotentialet alene forventes at være afhængigt af lovgivningsmæssige tiltag. En andel af disse fordringer forventes dermed på sigt at kunne overføres til PSRM, hvis der gennemføres en adgang for restanceinddrivelsesmyndigheden til at lade alle eller en del af de inddrivelsesrenter, der er overført fra DMI, bortfalde, hvis der efter overførslen modtages oplysning om en nedskrivning eller en annullation af en tidligere opskrivning, hvor henholdsvis nedskrivningen eller annullationen skal have virkning tilbage til en dato, hvor fordringen var registreret i DMI.

Opskrivninger, der modtages efter en overførsel, er som udgangspunkt ikke et problem i relation til genberegning af inddrivelsesrenter eller dækninger i DMI, fordi opskrivninger håndteres som en selvstændig fordring, der anses for modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet.

I forbindelse med overførsel af fordringer fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM, er der behov for at kunne undlade at gennemføre genberegning af inddrivelsesrenten i en situation, hvor beregningen kræver anvendelse af ressourcer, som er uforholdsmæssigt store i forhold til det beløb, som renten vil udgøre. Den gældende bestemmelse i § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver ikke en hjemmel for restanceinddrivelsesmyndigheden til at lade hele eller en del af en inddrivelsesrente bortfalde grundet uforholdsmæssige omkostninger forbundet med at gennemføre en genberegning af inddrivelsesrenten i forbindelse med modtagelse af en nedskrivning, herunder i forbindelse med en annullation af en tidligere opskrivning foretaget i DMI, hvorefter nedskrivningen vil kræve en genberegning af renten.

Det foreslås som supplement til den gældende bestemmelse i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at mindre inddrivelsesrenter skal bortfalde, når fordringen nedskrives med virkning tilbage i tid til et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at det skal blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at overføre de mange fordringer, der i dag ligger i inddrivelsessystemet DMI eller opkrævningssystemet SAP38, der også rummer visse fordringer, der er oversendt til inddrivelse, og har været genstand for en transaktion, der har ændret saldoen på fordringen, f.eks. i form af opskrivninger, nedskrivninger, delvis eftergivelse eller afskrivning og omposteringer osv.

Det foreslås med § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet fra og med den 1. i måneden efter fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, bortfalder, når fordringen efter overførslen, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført. Hvorvidt inddrivelsesrenterne er under 1.000 kr., afgøres ved at opgøre summen af overførte inddrivelsesrenter på tidspunktet for overførslen af fordringen fra det

inddrivelsessystem, hvorfra den er overført. Fordringer, der overføres til inddrivelsessystemet PSRM, kan blive overført dels fra inddrivelsessystemet DMI, dels fra opkrævningssystemet SAP38, der som nævnt ovenfor også indeholder fordringer, der er oversendt til inddrivelse, men fortsat opbevares og administreres i SAP38, idet det teknisk ikke har været muligt at overføre fordringerne til DMI.

Bestemmelsen i det foreslåede 1. pkt. skal, jf. det foreslåede 2. pkt., dog ikke anvendes, hvis der er foretaget dækninger på fordringen i den periode, hvor fordringen var registreret i DMI eller SAP38, fordi sådanne dækninger vil kræve en manuel håndtering, der også vil omfatte en stillingtagen til de beløb, der vil være anvendt til dækning af inddrivelsesrenterne. Det skal således være en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, idet der dog ikke må være tale om ændringer, der skyldes dækninger på fordringen. De ændringer, der tænkes på, er således alene ændringer, der skyldes en opskrivning, nedskrivning, delvis afskrivning eller eftergivelse m.v.

Med inddrivelsesrenter, der er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, tænkes der på de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og inddrivelsesrenter omfattet af § 9, stk. 3, 1. og 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen omfatter dermed alene renter, der er beregnet af fordringer under inddrivelse for perioder fra og med den 1. august 2013, hvor inddrivelsesrenten blev indført i forbindelse med idriftsættelsen af DMI. Inden restanceinddrivelsesmyndighedens overtagelse af inddrivelsen og idriftsættelsen af DMI blev fordringer under inddrivelse blot forrentet med den gældende opkrævningsrente for den konkrete fordring, idet der på det tidspunkt ikke var en harmoniseret inddrivelsesrente. Renterne blev desuden beregnet af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkrævede fordringen, og kravet på renterne blev oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden. Sådanne renter er ikke omfattet af forslaget, som vedrører den harmoniserede inddrivelsesrente i § 5, stk. 1, og de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede renter med baggrund i bemyndigelsen i § 5, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De inddrivelsesrenter, som foreslås at skulle bortfalde, er de inddrivelsesrenter, som er påløbet, efter at fordringen aktuelt (dvs. senest) kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Inddrivelsesrenter, der er påløbet tidligere, foreslås ikke omfattet af forslaget. Efter gældende praksis foretages genberegning af genindsendte inddrivelsesrenter og opkrævningsrenter af fordringshaveren, hvis hovedkravet nedskrives med virkning fra et tidspunkt, der ligger før det tidspunkt, hvor fordringen senest blev overdraget til inddrivelse. Det skyldes, at de genindsendte inddrivelsesrenter ikke vil kunne genberegnes (automatisk) af restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er bekendt med eventuelle ændringer, som måtte være sket vedrørende denne rente, mens fordringen var tilbagekaldt fra inddrivelse. Ved en tilbagesendelse af en fordring, der er registreret i PSRM, medfølger også kravet på inddrivelsesrenter, jf. ovenfor om § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis fordringen blev tilbagekaldt med henblik på at yde henstand under en klagesag, kan både fordring og rente

være nedsat som følge af klagen, inden den nedskrevne fordring og tilhørende renter igen blev oversendt til inddrivelse. Tilsvarende kan der være dækket på renten, efter den var tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Det er derfor fordringshaveren m.v., der i tilfælde af en nedskrivning af hovedkravet med virkning tilbage til et tidspunkt, hvor fordringen var under opkrævning eller var blevet tilbagesendt fra inddrivelse, skal sørge for at korrigere de renter, der bliver overdraget til inddrivelse henholdsvis genindsendt til inddrivelse sammen med hovedfordringen, herunder genindsendte inddrivelsesrenter. Herved afgrænses bestemmelsen til de inddrivelsesrenter, som restanceinddrivelsesmyndigheden forestår genberegningen af. Der vil dermed ikke være nogen ændring for så vidt angår genindsendte inddrivelsesrenter.

Reglen om bortfald af mindre inddrivelsesrenter i det foreslåede § 16, stk. 3, skal som nævnt ikke gælde, hvis der er gennemført dækninger på fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, dvs. f.eks. DMI. Det skyldes, at der vil være behov for stillingtagen til beløb, der måtte være anvendt til dækning af yderligere inddrivelsesrenter i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført, og den manuelle håndtering af nedskrivningen vil derfor alligevel ikke kunne undgås. Reglen vil derfor ved sådanne dækninger ikke udgøre en lettelse af administrationen af overførte fordringer, og et bortfald af inddrivelsesrenterne er i disse situationer unødvendigt. Bestemmelsen skal ikke finde anvendelse, hvis de beløbsmæssige ændringer i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført, dvs. f.eks. DMI, alene skyldes, at der er tilskrevet inddrivelsesrenter, mens fordringen var registreret i dette inddrivelsessystem. Det skyldes, at tilskrivning af renter ikke udgør en ændring af selve fordringen, men indebærer registreringen af en selvstændig rentefordring, og tilskrivning af inddrivelsesrente indebærer således ikke en ændring af fordringen i relation til den foreslåede bestemmelse. For så vidt angår inddrivelsesrenter, der er tilskrevet, mens fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvortil fordringen er blevet overført, dvs. PSRM, er der ikke behov for reglen, fordi PSRM kan beregne renten ud fra tilgængelige data. Reglen skal ikke omfatte fordringer, der alene har været genstand for transaktioner, mens fordringen har været administreret i PSRM, idet der ikke opstår udfordringer med maskinel genberegning af renterne i disse situationer, idet data til genberegningen foreligger i PSRM.

Ved afgørelsen af, om inddrivelsesrenterne er under 1.000 kr., ses på, om de overførte inddrivelsesrenter på tidspunktet for overførslen var under 1.000 kr.

Efter forslaget skal bortfaldet ske uden foretagelse af et konkret skøn, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt. Herved vil bestemmelsen på sigt kunne muliggøre en hel eller delvist automatiseret løsning, hvor inddrivelsesrenter alene genberegnes fra tidspunktet, hvor fordringen er overført til PSRM. Bortfaldet vil skulle ske, når fordringen nedskrives eller en tidligere opskrivning annulleres.

Det foreslås med § 16, stk. 4, 1. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden efter et skøn helt eller delvist skal kunne lade de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter, der er påløbet forud for en overførsel, bortfalde, når fordringen nedskrives eller en tidligere opskrivning af fordringen annulleres med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, og restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at det vil være

forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten. Det skal dog være en forudsætning, at inddrivelsesrenterne er påløbet fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført. Det skal, jf. det foreslåede 2. pkt., ligeledes være en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer. De ændringer, der tænkes på i relation til forslaget i den foreslåede § 16, stk. 4, 2. pkt., er transaktioner i form af opskrivning, nedskrivning, dækninger, delvis afskrivning eller eftergivelse osv. Dækninger foretaget, mens fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, skal således ikke udelukke bortfald af en del af inddrivelsesrenten, i modsætning til hvad der er foreslået i den foreslåede § 16, stk. 3. Det skal ifølge 1. pkt. være en betingelse for restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at lade inddrivelsesrenter bortfalde, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter et konkret skøn vurderer, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en manuel genberegning af inddrivelsesrenterne. Herved vil det blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at undlade at foretage genberegning eller begrænse den manuelle genberegning helt eller delvist for de perioder, hvor en genberegning ikke skønnes at stå mål med værdien af inddrivelsesrenterne ved en nøjagtig genberegning af disse.

Med inddrivelsesrenter, der er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, tænkes der som nævnt ovenfor på inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og inddrivelsesrenter omfattet af § 9, stk. 3, 1. og 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den foreslåede bestemmelse skal dermed alene omfatte de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter, der er beregnet af fordringer under inddrivelse for perioder fra og med den 1. august 2013, hvor inddrivelsesrenten blev indført i forbindelse med idriftsættelsen af DMI.

Bestemmelsen skal ikke finde anvendelse, hvis de beløbsmæssige ændringer i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført, dvs. f.eks. DMI, alene skyldes, at der er tilskrevet inddrivelsesrenter, mens fordringen var registreret i dette inddrivelsessystem. Det skyldes, at tilskrivning af renter ikke udgør en ændring af selve fordringen, men indebærer registreringen af en selvstændig rentefordring, og tilskrivning af inddrivelsesrente indebærer således ikke en ændring af fordringen i relation til den foreslåede bestemmelse. Hvor der alene er tilskrevet inddrivelsesrenter, vil der ikke være behov for reglen, fordi PSRM kan beregne renten ud fra tilgængelige data.

Erfaringsmæssigt modtages det største antal korrektioner i det første år efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Billedet varierer dog betydeligt fra fordringshaver til fordringshaver, idet behovet for korrektioner for nogle fordringshavere stort set ophører efter 1 år, mens andre fordringshavere fortsat sender korrektioner efter 3 år eller mere. I forbindelse med oprydningsarbejdet vil risikoen for korrektioner efter en overførsel blive afdækket i forhold til de enkelte fordringshavere. På baggrund af en kortlægning af risikoprofiler knyttet til de enkelte fordringshavere kan der forud for en overførsel af en fordringshavers fordringer være behov for, at restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter »karensperioder« for den pågældende fordringstype fra den pågældende fordringshaver med henblik på at nedbringe risikoen for manuelle opgaver som

følge af korrektioner af tidligere transaktioner, hvor korrektionen modtages efter en overførsel. Længden af sådanne karenstider forventes at variere fra fordringshaver til fordringshaver afhængig af risiko for korrektioner og tilbagekaldelse af fordringer.

Det vil blive tilstræbt, at der samlet maksimalt vil være behov for gennemsnitligt 1.000 manuelle opgaver årligt over en 10-årig periode som følge af overførsel af fordringer, der har været genstand for beløbsmæssige ændringer i DMI. Overførsel af fordringer gennemføres således løbende og i takt med, at fordringshavere og fordringstyper tilsluttes det nye inddrivelsessystem. Først når en fordringstype er tilsluttet til PSRM, vil det være muligt at overføre fordringer af den pågældende type. For de fleste fordringshavere og fordringstyper vil risikoen for senere korrektioner stort set være ophørt eller meget begrænset efter 1 til 3 år fra fordringens modtagelse til inddrivelse, og lovforslaget skal dermed muliggøre, at fordringer med beløbsmæssige ændringer i DMI eller SAP38 kan overføres inden for en kortere årrække efter tilslutningen til PSRM. For nogle fordringshavere og fordringstyper viser historikken i DMI dog, at der også efter en længere årrække kan opstå korrektionsbehov, og i disse tilfælde kan der være behov for fordringshavers bistand for yderligere at imødegå risikoen for, at korrektionsbehov først konstateres efter en overførsel. Afstemning af fordringers beløbsmæssige størrelse, der i alle tilfælde gennemføres forud for en overførsel, forventes at medvirke til, at der opstår færre manuelle sager.

Som nævnt ovenfor er private fordringshavere med hensyn til deres fordringer omfattet af beskyttelsen i grundlovens § 73 om ekspropriation. Tilsvarende antages regioner og kommuner med hensyn til fordringer, der er opstået på privatretligt grundlag på områder, hvor regionen eller kommunen handler på lige fod med private, også at være omfattet af grundlovens § 73.

Det foreslås derfor i den foreslåede § 16, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at de foreslåede bestemmelser i § 16, stk. 3 og 4, som udgangspunkt ikke skal anvendes på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner. Konsekvensen af, at disse fordringer ikke skal omfattes af det foreslåede bortfald af inddrivelsesrenter på under 1.000 kr. (stk. 3) og adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til efter et konkret skøn at lade inddrivelsesrenter bortfalde (stk. 4), er imidlertid, at disse fordringer ikke kan overføres til PSRM, hvor inddrivelsen er mere effektiv. Disse fordringshavere kan derfor have en interesse i at indgå en aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden om, at de giver afkald på inddrivelsesrenter, i det omfang inddrivelsesrenterne vil bortfalde som følge af brug af den foreslåede adgang til at lade inddrivelsesrenter bortfalde. Det foreslås på den baggrund, at de nævnte fordringshavere kan indgå en aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden om, at de foreslåede bestemmelser om bortfald af inddrivelsesrenter skal finde tilsvarende anvendelse på inddrivelsesrenterne af de nævnte fordringer tilhørende disse fordringshavere, med henblik på at også disse fordringer kan overføres til PSRM på lige fod med andre fordringshaveres fordringer.

For at kunne medtage en kursgevinst, der skyldes bortfaldet af en inddrivelsesrente, på oplysningskemaet er det for fysiske personer nødvendigt at opgøre gevinstens størrelse ud fra dels en beregning af størrelsen af den bortfaldne inddrivelsesrente, dels en vurdering af kursværdien af den

bortfaldne inddrivelsesrente. I den forbindelse vil det også skulle opgøres, hvor stor en del af inddrivelsesrenten som bortfalder, fordi renten har vist sig at være uberettiget, og hvor stor en del af den bortfaldne rente som udgør en kursgevinst for skyldneren. Dette vil indebære en meget stor administrativ byrde for restanceinddrivelsesmyndigheden, ikke mindst i form af en genberegning af inddrivelsesrenten, som netop er det, der skal undgås ved forslaget.

Det foreslås derfor, at en eventuel kursgevinst i forbindelse med et bortfald af inddrivelsesrenter efter de foreslåede bestemmelser i § 16, stk. 3 og 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. I forbindelse med bortfald af inddrivelsesrenter efter de foreslåede § 16, stk. 3 og 4, vil der ske bortfald af nogle renter, som er beregnet uberettiget, og bortfaldet af disse inddrivelsesrenter udgør i dette omfang blot en korrektion af renten, men en anden del af den bortfaldne rente vil udgøre bortfald af en retskraftig fordring og dermed udgøre en gevinst for skyldneren. En sådan gevinst er efter gældende regler i kursgevinstloven som udgangspunkt skattepligtig for skyldneren. Det er imidlertid ikke muligt at opgøre det bortfaldne rentebeløb, idet bortfaldet netop som anført ovenfor skal fritage restanceinddrivelsesmyndigheden for at genberegne renten. Det er derfor ikke muligt at opgøre inddrivelsesrenten, og tilsvarende er det ikke muligt at opgøre, hvilken del af rentebortfaldet der vil skulle indberettes som skattepligtig til skyldnerens årsopgørelse. Efter forslaget vil en eventuel kursgevinst, der opstår i forbindelse med bortfald af en inddrivelsesrente i stedet for genberegning af inddrivelsesrenten, ikke skulle udløse kursgevinstbeskatning.

2.12. Regulering af fordringshavers ansvar for at opgøre og udbetale eventuelle tilbagebetalingsbeløb

2.12.1. Gældende ret

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af

inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet, og for hvilke der på dette tidspunkt er en skyldig hovedstol eller renter under inddrivelse. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

I § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. I 2. pkt. er det bestemt, at dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. I 3. pkt. er det bestemt, at hvis fordringen var rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Endelig er det i 4. pkt. bestemt, at skyldner ikke har krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af dækningsrækkefølgen, der er reguleret af § 4, stk. 1-7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. § 4, stk. 8, herunder om forhold i relation til en meddelelse fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, om nedskrivning af en fordring.

For restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, følger det af § 7, stk. 2, i

bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, i hvilke situationer fordringshaveren kan nedskrive en fordring under inddrivelse. Derudover er det i stk. 3 reguleret, hvordan en sådan nedskrivning påvirker størrelsen af fordringer, der er registreret i PSRM og tidligere er blevet opskrevet. Af bekendtgørelsens § 49 fremgår, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 ikke for systemerne DMI og SAP38.

Det følger af bekendtgørelsens § 7, stk. 2, at fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrive en fordring i PSRM, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, hvis en del af fordringen er sendt til inddrivelse ved en fejl, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 7, stk. 3, at nedskrivning i PSRM som udgangspunkt vil ske som en justering af størrelsen på den del af fordringen, der først blev oversendt til inddrivelse.

2.12.2. Den foreslåede ordning

Efter overdragelsen af en fordring til inddrivelse kan størrelsen på denne fordring senere ændres. Det kan skyldes flere forhold, herunder dækning ved inddrivelse eller betaling af gælden til restanceinddrivelsesmyndigheden samt tilfælde af interne opskrivinger, omposteringer, afskrivninger eller eftergivelse af gæld. Fordringernes størrelse ændres desuden i vidt omfang af fordringshaverne ved op- og nedskrivning af kravet, idet særligt nedskrivning med oplysning om en indbetaling eller modregning hos fordringshaveren efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden vil betyde, at fordringens størrelse bliver mindre. Derudover kan senere korrektioner og dermed ændringer af fordringsstørrelsen skyldes reguleringer, endelige fastsættelser, efterangivelser m.v.

De løbende ændringer af fordringens størrelse fremgår som registrerede »transaktioner« i inddrivelsessystemet. Disse kan være relevante, hvis der efterfølgende sker (yderligere) korrektioner af fordringens størrelse med historisk virkning. En sådan ændring med historisk virkning kan opstå, hvis det f.eks. viser sig, at fordringen oprindeligt havde en mindre værdi end først antaget, eller hvis en indbetaling skulle påvirke fordringens størrelse fra en tidligere dato end den aktuelle dato. Oplysning om dækning af fordringen under inddrivelse vil derudover være relevant, hvis fordringshaveren senere kalder fordringen tilbage fra inddrivelse med oplysning om, at fordringen helt eller delvist ikke skulle være sendt til inddrivelse, idet sådanne dækninger i så fald som udgangspunkt skal ophæves.

Når fordringers størrelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden ændres med historisk virkning, kan det have betydning for flere forhold, herunder for de allerede tilskrevne inddrivelsesrenter for den mellemliggende periode (perioden mellem datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af meddelelsen om nedskrivningen og datoen for virkningen af nedskrivningen). Ændres fordringens størrelse med historisk virkning, vil inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i en periode være blevet beregnet af en fordring, der helt eller delvist ikke består, og inddrivelsesrenten skal derfor korrigeres. Er der tale om en nedskrivning, vil der i en

periode være blevet beregnet for meget i rente, og der opstår derfor behov for at fjerne en del af denne rente, hvilket systemteknisk sker ved en genberegning af renten. Når fordringens størrelse ændres med historisk virkning, kan det også være udtryk for, at størrelsen i en periode har været registreret med et beløb, der helt eller delvist ikke består. Hvis størrelsen har været for høj, kan der være inddrevet og dækket med for store beløb. I disse tilfælde kan der ved nedskrivning af størrelsen med historisk virkning opstå et overskydende beløb, hvilket i det nye inddrivelsessystem PSRM indebærer, at pengene søges omposteret på samme fordring eller anvendt til gendækning af andre fordringer med virkning tilbage i tid, jf. lov om inddrivelse af gæld til det offentlige § 4, stk. 5 sammenholdt med stk. 4.

Fordringshaverne m.v. foretager desuden korrektioner i form af annulation af fordringer. Hvis annulationen skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, skal de uberettiget tilskrevne inddrivelsesrenter slettes, og fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skal tilbagebetale eventuelt afregnede beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden, der kan anvende det modtagne beløb til dækning af andre fordringer under inddrivelse mod skyldneren, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller, hvis skyldneren ikke har andre fordringer under inddrivelse eller opkrævning, udbetale det overskydende beløb til skyldneren. I praksis sikrer restanceinddrivelsesmyndigheden, at tilbagebetalingsbeløbet opgøres og tilbageføres via fordringshaverens såkaldte mellemregningskonto hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden håndterer aktuelt mange millioner fordringer i inddrivelsessystemerne. Størrelsen på disse fordringer kan ændres over tid, når der sker betaling eller inddrives et beløb til dækning heraf eller ved andre korrektioner, op- og nedskrivning m.v. Oplysningerne om de løbende ændringer i fordringsstørrelsen (transaktionshistorikken) er bl.a. relevant for restanceinddrivelsesmyndigheden i de tilfælde, hvor der efterfølgende sker yderligere ændringer af størrelsen med historisk virkning, f.eks. hvis en nedskrivning eller indbetaling påvirker fordringens størrelse med virkning fra en tidligere dato end den aktuelle dato.

Hvis en fordring viser sig at være sendt til inddrivelse ved en fejl, skal fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, annullere fordringen fra inddrivelsessystemet. I et sådant tilfælde kan fordringshaver m.v. annullere en fordring med årsagskoden »FEJL«, hvis fordringen helt eller delvist ikke består eller ikke skulle være oversendt til inddrivelse eller modregning. Konsekvensen af en sådan annulation af oversendelsen af fordringen er, at inddrivelsesrenter nulstilles med virkning fra det tidspunkt, hvor fordringen blev modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket indebærer, at de uberettiget tilskrevne renter fjernes, og at alle dækninger ophæves.

Annulleres oversendelsen af en fordring, som af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket helt eller delvist, med den begrundelse, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, dermed tilbagebetale det eller de fra restanceinddrivelsesmyndigheden modtagne beløb, så restanceinddrivelsesmyndigheden kan anvende det modtagne beløb til dækning

af andre fordringer under inddrivelse mod skyldneren, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller udbetale beløbet til skyldneren, hvis skyldneren ikke har anden gæld under inddrivelse eller opkrævning. Tilbagebetaling sker normalt automatisk via fordringshaverens mellemregningskonto hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter en overførsel af fordringer til det ny inddrivelsessystem, PSRM, kan der imidlertid hos restanceinddrivelsesmyndigheden opstå manuelle opgaver i de tilfælde, hvor der, mens fordringen var registreret i DMI, er sket hel eller delvis dækning af fordringen ved enten inddrivelse eller frivillig betaling fra skyldneren, og hvor oversendelsen af fordringen senere annulleres, på grund af at fordringen helt eller delvist ikke består eller ved en fejl blev sendt til inddrivelse, dvs. med historisk virkning fra fordringens modtagelsestidspunkt hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Ved overførslen af fordringer til PSRM medfølger således ikke transaktionshistorikken, dvs. oplysningerne om alle de ændringer, der er registreret for den enkelte fordring, og håndteringen af sådanne annullationer vil derfor forudsætte en kompliceret manuel proces, hvor transaktionshistorikken skal hentes fra DMI med henblik på stillingtagen til eventuelle dækninger.

Det kan desuden vise sig vanskeligt i alle tilfælde at løfte dækninger, der er foretaget, mens fordringer var under inddrivelse i DMI, og søge disse tilbageført fra fordringshaverne. I de tilfælde, hvor annulation eller nedskrivning skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund helt eller delvist ikke skulle være oversendt til inddrivelse, og hvor udfordringerne dermed skyldes forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, synes det således rimeligt, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, bistår hermed. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, bør som udgangspunkt for den enkelte fordring kunne afgøre, hvilke beløb der er modtaget fra restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning heraf.

Det foreslås derfor, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, § 18 1, stk. 3, der i 1. pkt. bestemmer, at hvis en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, annulleres, skal restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis annulationen skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, kunne beslutte, om de afregnede beløb skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, eller om fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, selv skal opgøre og til skyldneren udbetale det beløb, der inden fordringens overførsel til PSRM er anvendt af restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning af fordringen og eventuelle renter tilskrevet fordringen under inddrivelse, jf. § 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens administration, når der efter en fordrings overførsel til inddrivelsessystemet PSRM sker en annulation af overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor det som følge af de manglende oplysninger om, hvilke ændringer der er sket i forhold til fordringen, mens den blev

inddrevet i et andet system end PSRM, ikke er muligt eller er forbundet med uforholdsmæssige ressourcer at afgøre, om fordringen er dækket i et tidligere inddrivelsessystem eller med hvilke beløb. I sådanne tilfælde vil det være nærliggende at bede fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, om selv at opgøre det beløb, der er anvendt til dækning af den fordring, for hvilken overdragelsen helt eller delvist annulleres, og til skyldneren tilbagebetale det beløb, som uberettiget er modtaget.

Den foreslåede regel er en »kan-bestemmelse«, som restanceinddrivelsesmyndigheden ikke vil være forpligtet til at udnytte, og restanceinddrivelsesmyndigheden skal dermed fortsat kunne vælge selv at opgøre tilbagebetalingsbeløbet og afregne dette med fordringshaveren via dennes mellemregningskonto eller på anden vis. Dette kan desuden være relevant, hvis det beløb, der er anvendt til dækning af fordringen, stammer fra en modregning i en udbetaling fra det offentlige, der er omfattet af en hos restanceinddrivelsesmyndigheden noteret transport, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 6 og 7. Eventuelle registrerede transporter og udlæg i den oprindelige udbetalingsfordring vil med § 4, stk. 7, nr. 4, derfor ikke skulle iagttages, hverken ved modregning i det overskydende beløb eller ved udbetaling heraf, hvis der ikke er yderligere gæld at modregne med.

Bestemmelsen vil formentlig blive anvendt i begrænsede og mere komplekse sager, hvor fordringers overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden efter en overførsel til systemet PSRM annulleres med historisk virkning. Bestemmelsen vil blive anvendt efter dialog med fordringshaveren, så denne gøres bekendt med opgaven. Da der forud for enhver overførsel af fordringer gennemføres et opryndningsforløb og foretages en afstemning af fordringerne med fordringshaveren, vil risikoen for senere annulation som følge af fejl og andre forhold, der kunne være konstateret forud for en overførsel, i et vist omfang kunne imødegås.

Den foreslåede bestemmelse har som nævnt til formål at muliggøre en overførsel til PSRM af fordringer, der er blevet dækket af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i DMI. Hvis fordringen ikke er dækket i DMI, vil det således ved annulation, der skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke skulle være oversendt til inddrivelse, fortsat være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at fjerne de uberettiget tilskrevne inddrivelsesrenter og sende fordringen retur.

Det forslås endvidere i § 18 1, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, sammen med beløbet efter 1. pkt. skal udbetale en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet fra og med den dag, hvor beløbet blev anvendt til dækning af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og til og med dagen for udbetalingen af beløbet til skyldneren.

2.13. Suspension af inddrivelsen ved nedskrivning af en fordring

2.13.1. Gældende ret

Skatteministeren kan efter § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte regler om anvendelsen af dækningsrækkefølgen, der er reguleret af lovens § 4, stk. 1-7, herunder forhold i relation til en meddelelse om nedskrivning af en fordring fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

For PSRM følger det af § 7, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, i hvilke situationer fordringshavere m.v. kan nedskrive en fordring under inddrivelse. Derudover er det i stk. 3 reguleret, hvordan en sådan nedskrivning påvirker størrelsen af fordringer, der er registreret i PSRM og tidligere er blevet opskrevet. Af bekendtgørelsens § 49 fremgår, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 ikke for DMI og SAP38.

Det følger af bekendtgørelsens § 7, stk. 2, at fordringshaver kan nedskrive en fordring i PSRM, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, hvis en del af fordringen er sendt til inddrivelse ved en fejl, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 7, stk. 3, at nedskrivning i PSRM som udgangspunkt vil ske som en justering af størrelsen af den del af fordringen, der først blev oversendt til inddrivelse.

Hvis en nedskrivning har til formål at annullere en tidligere opskrivning, forudsættes det i bekendtgørelsens § 7, stk. 3, 2. pkt., at der systemteknisk i forbindelse med justeringen af fordringens størrelse i inddrivelsessystemet er oprettet en opskrivningsfordring, der kan annulleres. Det betyder, at hvis nedskrivningen har til formål at annullere en bestemt opskrivningsfordring, vil det være opskrivningsfordringen, der nedskrives først. Dette vil ikke være tilfældet, såfremt opskrivning er sket i DMI forud for en overførsel til et andet system, hvilket der ikke for nuværende findes særskilt regulering om. Det skyldes, at der ikke vil være oprettet en opskrivningsfordring i PSRM grundet den manglende overførsel af transaktionshistorikken fra DMI til PSRM.

Restanceinddrivelsesmyndigheden håndterer aktuelt mange millioner fordringer i inddrivelsessystemerne. Størrelsen af disse fordringer kan ændres over tid, når der sker betaling eller inddrives et beløb til dækning heraf, samt ved andre korrektioner, op- og nedskrivning m.v. Oplysningerne om de løbende ændringer af fordringens størrelse (transaktionshistorikken) er bl.a. relevant for restanceinddrivelsesmyndigheden i de tilfælde, hvor der efterfølgende sker yderligere ændringer af fordringens størrelse med historisk virkning (virkning fra en tidligere dato end den aktuelle dato), f.eks. hvis en nedskrivning eller indbetaling påvirker fordringens størrelse med virkning fra en tidligere dato end den aktuelle dato.

Når fordringers størrelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden ændres med historisk virkning, kan det have betydning for flere forhold, herunder for de allerede tilskrevne inddrivelsesrenter for den mellemliggende periode (perioden mellem datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af oplysningen om nedskrivningen og datoen for virkningen af nedskrivningen) samt for eventuelle dækninger i den mellemliggende periode, der helt eller delvist vil blive omposteret eller

anvendt til gendækning som følge af nedskrivningen. Ændres fordringens størrelse med historisk virkning, vil inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i en periode være blevet beregnet af en forkert fordringsstørrelse, og renten skal derfor korrigeres. Er der tale om en nedskrivning, vil der i en periode være blevet beregnet for meget i rente, og der opstår derfor behov for at fjerne en del af denne rente, hvilket systemteknisk sker ved en genberegning af renten.

Den tidligere transaktionshistorik med oplysning om løbende ændringer af fordringens størrelse (op- og nedskrivninger, dækninger og andre reguleringer) har i den forbindelse betydning for en korrekt genberegning af renten, idet der herved skal tages højde for mellemliggende ændringer i fordringens størrelse.

Nedskrives fordringen med historisk virkning, kan der opstå behov for at ompostere beløb, der siden den oplyste virkningsdato for nedskrivningen måtte være anvendt til dækning af fordringen, herunder til dækning af de tilskrevne inddrivelsesrenter, der nu genberegnes. De inddrevne og/eller indbetalte beløb vil i den forbindelse som hovedregel være anvendt først til dækning af renter af fordringen, dernæst selve fordringen, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, forrentes fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog med de undtagelser, der er fastsat i medfør af bemyndigelsen i stk. 2.

Når fordringer er under inddrivelse, forrentes de som udgangspunkt med den rente, der følger af § 5, stk. 1, lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Både fordringshaverens op- og nedskrivninger og dækninger hos restanceinddrivelsesmyndigheden med historisk virkning kan have betydning for inddrivelsesrenten. En korrekt genberegning af renter for historiske perioder forudsætter, at der foreligger oplysning om fordringens transaktionshistorik, så der ved den automatiske genberegning kan tages højde for, om der i perioden har været ændringer i fordringens beløbsmæssige størrelse.

Hvis en fordring nedskrives eller dens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden annulleres med historisk virkning, vil både fordring og de heraf tilskrevne renter skulle nedjusteres eller fjernes.

Når krav er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder der en ved lov fastsat dækningsrækkefølge, jf. § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dækningsrækkefølgen indebærer, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge: 1. Bøder. 2. Underholdsbidrag, idet private

krav dog dækkes forud for offentlige krav. 3. Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. ovenfor, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Krav på rente dækkes dog som udgangspunkt forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

En sag skal undersøges, i netop det omfang som er nødvendigt for at træffe en forsvarlig og materielt rigtig afgørelse i den enkelte sag. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Hvis en fordrings beløbsmæssige størrelse ikke er korrekt opgjort grundet en nedskrivning af fordringen, vil inddrivelse ikke lovligt kunne ske, hvorfor den ukorrekte størrelse af fordringen vil skulle korrigeres, før inddrivelse kan ske. Situationen kan sammenlignes med, at en skyldner fremfører indsigelser, der skaber en begrundet formodning om, at fordringen ikke eksisterer. I sådanne tilfælde kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at suspendere inddrivelsen. Allerede efter gældende uskreven ret vil restanceinddrivelsesmyndigheden være forpligtet til at suspendere inddrivelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til, at en fordrings størrelse ikke er korrekt, og at dette vil hindre en lovlig inddrivelse af den pågældende fordring. En beslutning om en sådan suspension er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang. Inden inddrivelse kan ske, må restanceinddrivelsesmyndigheden således som følge af officialmaksimen sikre sig, at fordringens størrelse er blevet korrigeret.

Det følger af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for suspension af inddrivelsen af fordringer ved mistanke om eller kendskab til datafejl, der kan henføres til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Bestemmelsens anvendelsesområde relaterer sig til deciderede fejl i registrerede oplysninger, hvorimod den ikke omfatter situationer, hvor ellers korrekte oplysninger endnu ikke er korrigerede som følge af eksempelvis en nedskrivning med historisk virkning.

2.13.2. Den foreslåede ordning

Restanceinddrivelsesmyndigheden modtager årligt et meget betydeligt antal oplysninger om op- og nedskrivninger af fordringer, der er overdraget til inddrivelse i DMI. Dette skyldes både senere ændringer af kravet, at fordringshaver modtager betaling på en fordring, der er overdraget til inddrivelse, og løbende rettelser af tidligere korrektioner.

Langt størstedelen af de løbende nedskrivninger oplyses med en historisk virkningsdato, dvs. at det oplyses, at nedskrivningen havde virkning fra et tidspunkt, der ligger før det tidspunkt, hvor nedskrivningen oplyses til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket betyder, at der opstår behov for at korrigere de tilskrevne inddrivelsesrenter. Dette sker systemteknisk ved en genberegning.

En udsøgning viser, at der alene i 2019 blev registreret ca. 2,1 mio. nedskrivninger af fordringer under inddrivelse i DMI, og at 95 pct. af disse blev oplyst med en historisk virkningsdato. Over 0,5 mio. nedskrivninger blev oplyst at skulle have virkning fra en dato, der lå 1 år eller mere før den dag, hvor nedskrivningen meddeles af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Det meget store antal op- og nedskrivninger af fordringer medfører generelt en betydelig kompleksitet for administrationen af fordringer i inddrivelsessystemet. Dette skyldes både risikoen for krydsende handlinger og en forkert størrelse af fordringen i inddrivelsessystemet, når korrektionen er udtryk for, at en indbetaling til fordringshaveren oplyses med historisk virkning. Aktuelt medfører det betydelige antal op- og nedskrivninger samt annullationer af overdragelser af fordringer imidlertid også udfordringer for overførslen af fordringer til PSRM.

Fordringer, der i DMI er registreret med transaktioner, er aktuelt holdt tilbage fra overførsel til PSRM. Det skyldes, at transaktionshistorikken fra DMI ikke efter en overførsel vil være tilgængelig for de maskinelle processer i PSRM. Enhver senere korrektion, som forudsættes at ændre fordringens størrelse med virkning fra en dato forud for overførslen, vil derfor medføre risiko for, at inddrivelsesrenter og dækninger ikke maskinelt kan håndteres korrekt i PSRM og derfor vil forudsætte manuelle opgaver.

En sådan manuel sagsbehandling kan navnlig ved nedskrivning eller annullation af overdragelse af en fordring med historisk virkning være forbundet med stor kompleksitet og kan forudsætte manuelle opslag, beregninger og vurderinger med henblik på stillingtagen til særligt følgende forhold: Korrektion og genberegning af inddrivelsesrenter, ompostering og ophævelse af eventuelle dækninger foretaget i DMI, og gendækning og udbetaling, i det omfang, der ophæves dækninger, hvilket igen kan føre til behov for genberegning af renter for den fordring, der dækkes herved.

Henset til det aktuelle antal korrektioner med historisk virkning, der årligt modtages, ses en overførsel fra DMI til PSRM af fordringer med tidligere transaktioner på det nuværende grundlag at være forbundet med betydelig risiko for, at der kan opstå fejl, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden skal tage højde for nedskrivninger med historisk virkning, når fordringerne er overført til PSRM.

Efter en overførsel af fordringer til PSRM vil oplysninger om eventuelle op- og nedskrivninger, dækninger m.v. på fordringen i DMI (historiske transaktioner) ikke være tilgængelige for de maskinelle processer i PSRM. Dette kan medføre udfordringer for en korrekt genberegning af inddrivelsesrenter og ophævelse af dækninger med efterfølgende behov for manuelle opgaver, såfremt der senere modtages korrektioner i PSRM med historisk virkning. Alle fordringer med transaktioner i DMI holdes derfor for nuværende tilbage fra at blive overført, indtil der er fundet løsninger, der kan understøtte en sikker administration af fordringerne i PSRM.

Inddrivelsesrenten beregnes af den til enhver tid værende størrelse af fordringen under inddrivelse, og en korrekt genberegning forudsætter, at der tages højde for løbende ændringer af fordringens størrelse. Hvis der i PSRM modtages en nedskrivning med historisk virkningsdato, genberegnes renten som udgangspunkt automatisk under hensyn til de eventuelle løbende ændringer af fordringens størrelse, der er registreret i systemet. Da transaktionshistorik fra DMI ikke vil være registreret i PSRM, vil der ikke i PSRM maskinelt kunne sikres en korrekt genberegning af inddrivelsesrenter, hvis en nedskrivning modtages med virkning før overførslen af en fordring, der havde transaktioner i DMI.

I de tilfælde, hvor der i DMI er sket dækning af fordringen forud for dens overførsel, kan en senere nedskrivning med historisk virkning medføre behov for at ompostere eller ophæve disse tidligere dækninger. En korrekt maskinel opgørelse af et sådant beløb med henblik på ompostering og/eller gendækning i PSRM forudsætter imidlertid, at de tidligere dækninger er registreret i systemet. Da oplysningen om historiske dækninger foretaget i DMI imidlertid ikke vil fremgå i PSRM, opstår der risiko for, at en tidligere dækning ikke automatisk ophæves ved en nedskrivning af en fordring, der er overført til PSRM.

Overføres fordringer med transaktioner i DMI uden videre, kan den manglende transaktionshistorik således medføre risiko for, at der ved senere nedskrivning sker en forkert genberegning af inddrivelsesrenter, og at dækninger ikke omposteres eller ophæves korrekt. Det vil derfor være nødvendigt at behandle nedskrivninger med historisk virkning manuelt efter en overførsel af fordringer med transaktioner. Herved opstår der risiko for komplekse og tidskrævende opgaver, hvor en sagsbehandler skal tage højde for op- og nedskrivninger og dækninger i DMI.

I PSRM vil en manuel opgave i dag ofte kunne understøttes af regneark, der kan hjælpe sagsbehandleren med at opgøre renter og overskydende beløb for derved at understøtte sagsbehandlingen. Uden registreret transaktionshistorik må det dog forventes, at sagsbehandleren i videre omfang uden sådanne regneark vil skulle beregne renter og opgøre beløb, hvilket vurderes at indebære en større risiko for fejl i disse sager.

Forud for overførsel af fordringer fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM, søges risikoen for senere korrektioner begrænset mest muligt. Dette forudsættes at ske ved de foreslåede regler, der skal regulere bortfald af mindre renter, virkningsdatoen ved

nedskrivning, fordringshavers ansvar for at opgøre og udbetale eventuelle tilbagebetalingsbeløb og op- og nedskrivninger. Endvidere forudsættes det at ske ved karenstperioder forud for en overførsel.

Selv om risikoen for senere korrektioner herved mindskes, vil sådanne sager dog ikke fuldstændigt kunne udelukkes. Reguleringer, klagesager og fejl m.v. kan således medføre behov for, at fordringshaveren – også med tilbagevirkende kraft – må korrigere fordringens størrelse eller helt annullere overdragelsen af kravet, hvis dette aldrig skulle have været under inddrivelse.

I sådanne tilfælde vil det være nødvendigt for restanceinddrivelsesmyndigheden at korrigere inddrivelsesrenter for perioder, hvor størrelsen af fordringen har været for høj, og i den forbindelse også tage stilling til ompostering og ophævelse af eventuelle dækninger. Disse sager vil skulle behandles manuelt, og der kan i den forbindelse være tale om en potentielt meget kompleks sagsbehandling.

For at undgå fejl og sikre, at disse sager kan håndteres med de ressourcer, der måtte være til rådighed, herunder henset til restanceinddrivelsesmyndighedens øvrige inddrivelsesopgaver, er der behov for en ny regulering, der kan understøtte administrationen.

Er der tale om en nedskrivning med virkning før overførselsdatoen, vil der manuelt skulle ske genberegning af inddrivelsesrenter samt eventuelt omposteres beløb mellem rente og hovedkrav. Kan opgaven ikke løses straks, vil fordringens størrelse i en periode være for høj med heraf følgende risiko for uberettiget inddrivelse og dækning af gælden. Der er derfor behov for at kunne suspendere inddrivelsen foreløbigt i disse sager.

Afhængig af opgavens kompleksitet samt antallet af andre opgaver og prioriteter i driften er der risiko for, at en manuel opgave vedrørende genberegning af renter og ophævelse af dækninger ikke umiddelbart kan løses ved nedskrivning af en overført fordring, hvorfor fordringens størrelse i en periode kan fremstå forkert efter fordringshaverens forsøg på nedskrivning eller annulation af overdragelsen.

Det foreslås på baggrund heraf, at der med en ny bestemmelse, § 18 k, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skabes hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at suspendere inddrivelsen af en nedskrevet fordring samt om nødvendigt at suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer helt eller delvist, hvis det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at korrigere fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter straks efter modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen. Dette skal gælde i det tilfælde, hvor fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Suspension vil både omfatte fordringen, inddrivelsesrenter og inddrivelsesomkostninger, herunder gebyrer, retsafgift m.v.

Suspension af inddrivelse betyder, at skyldnerens fordringer stadig anses for at være under

inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver fordringerne, i det omfang de er omfattet af suspensionen. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet.

Hvis alle eller dele af skyldnerens fordringer under inddrivelse omfattes af suspensionen, kan suspensionen betyde, at iværksatte inddrivelsesskridt skal standses. Da det ikke er alle nedskrivninger, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse, foreslås det, at der alene indføres en mulighed for restanceinddrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer i relation hertil, hvorvidt det kun er den nedskrevne fordring, for hvilken inddrivelsen skal suspenderes, eller om det er nødvendigt helt eller delvist også at suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer med henblik på at undgå risiko for uberettiget inddrivelse og dækning af gæld. Det vil således ikke i alle tilfælde i det nye inddrivelsessystem, PSRM, være muligt alene at suspendere inddrivelsen af en enkelt fordring, uden at der herved sættes et midlertidigt stop for automatisk inddrivelse af yderligere fordringer i det pågældende inddrivelsessystem og eventuelt for inddrivelsesindsatser, der omfatter fordringer i flere systemer.

Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at en nedskrivning skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet inddrivelsessystem, kan det således være nødvendigt midlertidigt at suspendere inddrivelsen for den nedskrevne fordring og derudover også suspendere inddrivelsen helt eller delvist for en eller flere yderligere fordringer for den pågældende skyldner, indtil fordringens størrelse er korrigeret, for at undgå uberettiget inddrivelse og dækning.

Med den foreslåede bestemmelse vil restanceinddrivelsesmyndigheden få mulighed for at løse opgaver i den rækkefølge, der skønnes hensigtsmæssig, herunder under hensyn til øvrige opgaver i driften, fordringens størrelse og mulighederne for at opnå betaling samt risikoen for forældelse ved fortsat suspension. Restanceinddrivelsesmyndigheden får mulighed for at prioritere behandlingen af de nødvendige korrektioner i tilknytning til nedskrivningen i forhold til restanceinddrivelsesmyndighedens øvrige opgaver i forbindelse med administrationen af inddrivelsesområdet. Det forudsættes dog, at sagerne om nedskrivning behandles med fornøden hurtighed af restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder så en eventuel risiko for forældelse ved fortsat suspension imødegås. Er fordringens forældelsesdato nært forestående, vil det således være naturligt at prioritere denne.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden foreløbigt kan suspendere inddrivelsen af den berørte fordring og dermed undlade at inddrive og dække denne fordring, indtil der er taget stilling til inddrivelsesrenter og ophævelse af dækninger, dvs. indtil fordringens størrelse igen fremstår korrekt i inddrivelsessystemet.

Idet fordringer, der er omfattet af suspension, anses for at være under inddrivelse, er disse omfattet af samme forældelsesregler som andre fordringer.

Det foreslås i § 18 k, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at suspensionen efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 ophæves, når restanceinddrivelsesmyndigheden har korri-geret fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter. Det foreslås derudover i stk. 2, 2. pkt., at fordringerne genindtræder i dækningsrækkefølgen efter § 4, når suspensionen efter det foreslåede stk. 1 ophæves. Det foreslås endvidere i stk. 2, 3. pkt., at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringen var omfattet af suspensionen efter det foreslåede stk. 1, ikke ophæves, men i stedet fastholdes.

Fordringer under inddrivelse forrentes efter reglerne i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I forlængelse heraf foreslås det i § 18 k, stk. 3, at fordringer, som er omfattet af en suspension efter det foreslåede stk. 1, fortsat skal forrentes efter § 5. Forrentningen skal ske ud fra fordringens aktuelle størrelse, hvilket der ved en genberegning skal tages højde for. Tilskrivning af inddrivelsesrenter skal således ske, uanset at fordringen er omfattet af en suspension. Renten skal tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 1, jf. dog stk. 2 og 3 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.14. Restanceinddrivelsesmyndighedens behandling af betalinger på gæld, der ikke er inddrivelsesparat, og overskydende beløb fra inddrivelsessystemet DMI

2.14.1. Gældende ret

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan

dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker ifølge 3. pkt. uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker ifølge 4. pkt. i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ifølge 5. pkt. ikke af stk. 3.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker ifølge 2. pkt. med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

I § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden uanset stk. 1-3 efter anmodning fra skyldner kan tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan give tilladelse til, at skyldner anviser sin betaling til dækning af et bestemt krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler, eller andre tilfælde, hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner. Tilladelse kan f.eks. gives med henblik på at sikre, at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde. Eksempelvis vil der efter omstændighederne kunne gives tilladelse til, at et krav på spiritusafgift afvikles, hvis manglende betaling af kravet vil kunne medføre fratagelse af bevilling til salg af spiritus. Tilladelse bør derimod normalt ikke gives, hvis f.eks. forældelsesfrister vil betyde, at andre krav, der efter dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 ville have fortrinsret, fortabes.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan

skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i § 49 bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender både det gamle inddrivelsessystem DMI, systemet SAP38 og det nye inddrivelsessystem PSRM, gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38 jf. dog bekendtgørelsens § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

- 1) Et overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.
- 2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.
- 3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.
- 4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.
- 5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.
- 6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der givet skatteministeren en bemyndigelse til for perioden til og med den 31. december 2024 at kunne fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

Med § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har skatteministeren fået en bemyndigelse til for perioden til og med den 31. december 2024 at kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelserne i §§ 18 b og 18 c er indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, efter at restanceinddrivelsesmyndighedens tidligere inddrivelsessystem EFI den 8. september 2015 blev suspenderet som systemunderstøttelse af gældsinddrivelsen, fordi en række analyser af EFI og systemet DMI havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter, der udgjorde en risiko for, at der ulovligt blev foretaget inddrivelse, bl.a. forældede fordringer. De to bestemmelser har til formål dels at muliggøre en oprydning i de konstaterede fejl, dels en periode med systemmæssig paralleldrift med DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM.

Med hjemmel i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har skatteministeren i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat regler om »Restanceinddrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft og datafejl hos fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger«, jf. overskriften i kapitel 15.

I § 50, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I § 50, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer, som ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at fravige rækkefølgen efter 1. pkt., hvis særlige omstændigheder taler derfor. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I § 50, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der

er hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejlens karakter, undersøgelseernes kompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I § 50, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved modtagelsen af en betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejlens karakter eller undersøgelseernes kompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er det i § 50, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl. En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

I renteloven, der med undtagelse af §§ 8 og 8 a alene gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, er det i § 4, stk. 1, bestemt, at hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes

forud for forfaldsdagen. Bestemmelsen i § 4, stk. 1, 1. pkt., der også gælder for pengekrav uden for formuerettens område, jf. § 8, stk. 2, lovfæster, hvad der i formueretten antages at være gældende ret ved fordringshavermora, hvorved forstås, at fordringshaverens forhold er årsag til skyldnerens forsinkede opfyldelse af sin betalingsforpligtelse. Når fordringshavermora foreligger, antages fordringshaveren som følge af sin skyld i forsinkelsen at være afskåret fra at gøre de sædvanlige misligholdelsesbeføjelser ved en forsinket opfyldelse gældende. Det gælder navnlig krav på morarenter.

Højesteret afgjorde ved dom af 11. oktober 1984, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, side 1061, at et kommanditselskab, der med forbehold om ret til tilbagesøgning havde betalt en stempelafgift, som det siden hen viste sig, at skattemyndighederne havde opkrævet med urette, var berettiget til rentegodtgørelse, selv om selskabet ikke havde begyndt retsforfølgning til betaling af gælden, således som det efter rentelovens § 8, stk. 1, er foreskrevet som betingelse for rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af krav uden for formuerettens område såsom det i sagen foreliggende krav på tilbagebetaling af stempelafgift. Højesteret fandt det rimeligt og i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, at skattemyndighederne skulle bære risikoen for det rentetab, som selskabet havde lidt ved ikke at have kunnet råde over beløbet. På baggrund af dommen udstedte Skatteministeriet cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. Cirkulæret – senest udstedt som cirkulære nr. 24 af 26. februar 2004 – er siden hen blevet ophævet ved skrivelse nr. 9001 af 2. januar 2007 om ophævelse af TSS-cirkulærer og SD-cirkulærer, men dets renteregulering er i store træk videreført i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning, der findes på www.skat.dk. I afsnit A.A.12.3, der angives at vedrøre skatter, afgifter, gebyrer, morarenter med mere, der er betalt med urette og derfor skal tilbagebetales, sondres mellem betalinger, der sker henholdsvis efter påkrav og uden påkrav. Er betalingen sket efter påkrav, har den borger eller virksomhed, der foretog betalingen, krav på renter efter rentelovens § 5, stk. 1, fra og med indbetalingsdagen til og med udbetalingsdagen for tilbagebetalingskravet. Dette er i overensstemmelse fra højesteretsdommen fra 1984. Er betalingen derimod ikke sket efter påkrav, dvs. på grund af en vildfarelse hos borgeren eller virksomheden, forrentes beløbet fra og med 30 dage efter skattemyndighedernes modtagelse af borgerens eller virksomhedens anmodning om tilbagebetaling af det indbetalte beløb til og med udbetalingsdagen.

Afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning indeholder også et afsnit om mindsteudbetaling af beløb. For udbetalinger, der finder sted efter den 1. juli 2011, udbetales det opgjorte beløb på under 50 kr. ikke. Er der gentagne udbetalinger til samme borger, vil Skatteforvaltningen ud fra en rimelighedsvurdering og i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger vurdere, om ikke udbetalte akkumulerede rentebeløb skal udbetales. Til og med den 30. juni 2011 blev beløb opgjort til under 200 kr. ikke udbetalt. Udbetaling sker på foranledning af Skatteforvaltningen. Renteberegning og udbetaling sker på egen foranledning af Skatteforvaltningen. Beregning og udbetaling skal derfor ske uden særlig anmodning fra borgeren/virksomheden.

Beløbsgrænsen på 200 kr. stammer fra det oprindelige rentecirkulære fra 1987. Beløbsgrænsen blev nedsat til 50 kr. efter ombudsmandens udtalelse i FOU nr. 2011.1303, hvor ombudsmanden

henstillede til det daværende SKAT og Skatteministeriet at undersøge, om der var hjemmel til at opretholde en udbetalingsgrænse på 200 kr. Ombudsmanden udtalte, at hverken Skatteministeriet eller SKAT havde anført en egentlig hjemmel for fastsættelsen af mindstebeløbet, men at ombudsmanden formodede, at der var tale om en afvejning af administrative hensyn, herunder omkostningerne forbundet med at udbetale rentegodtgørelse i forhold til den økonomiske værdi, som udbetalingen vil have for modtageren af rentegodtgørelsen. Henset til at der var tale om en administrativ praksis, der havde bestået i mere end 20 år, og at selve grundlaget for kravet om rentegodtgørelsen byggede på en vurdering af rimelighed og overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, var det ombudsmandens foreløbige opfattelse, at en sådan afvejning af administrative hensyn (i det omfang disse var lige så tungtvejende som for mere end 20 år siden) over for borgerens økonomiske interesse ikke ville give ombudsmanden fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik.

2.14.2. Den foreslåede ordning

Aktuelt er der for en betydelig del af fordringsmassen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Mistanke om datafejl kan eksempelvis omfatte risiko for fejl i den for fordringen registrerede saldo, risiko for dubletter samt potentielt forkerte hæftelsesforhold. Fordringer ramt af en sådan tvivl eller mistanke vil ikke umiddelbart kunne inddrives eller dækkes uden forudgående afklaring, hvilket som udgangspunkt forudsætter en tidskrævende manuel vurdering. Ofte vil det ikke være muligt at afklare spørgsmålet uden fordringshaverens medvirken, hvilket i flere tilfælde vil forudsætte et meget langvarigt og kompliceret sagsforløb. Fordringer, der er ramt af en sådan tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl, betegnes som »ikke-inddrivelsesparate«.

Ultimo 2020 bestod fordringsmassen i DMI af ca. 27 mio. fordringer, hvoraf ca. 14 mio. fordringer som følge af tvivl om retskraft og/eller mistanke om datafejl ikke var inddrivelsesparate. Mere end 10 mio. fordringer var »flagmarkerede« som følge af mistanke om datafejl.

Som følge af udfordringerne med fordringer, der ikke er inddrivelsesparate, opstår der i DMI såkaldte »låste indbetalinger«, når den eller de fordringer, som en indbetaling skulle have dækket, er ramt af tvivl om fordringens retskraft eller mistanke om datafejl af en sådan karakter, at fordringen vurderes ikke lovligt at kunne dækkes. Låste indbetalinger er således et udtryk for indbetalinger, der ikke uden nærmere afklaring kan placeres, fordi de for skyldneren registrerede fordringer ikke er inddrivelsesparate.

De låste indbetalinger giver hos restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til en række udfordringer og usikkerhed om korrekt administration af både indbetalinger og fordringer. Der opstår blandt andet løbende spørgsmål om rentegodtgørelse i forbindelse med tilbagebetaling af indbetalte beløb, og derudover giver de låste indbetalinger anledning til spørgsmål om korrekt administration af fordringshavermora samt om mulighederne for at restanceinddrivelsesmyndigheden, eventuelt efter en vis frist, kan vælge at returnere de indbetalte beløb og i givet fald med hvilke konsekvenser.

Der er således ikke i dag klare rammer for, hvordan restanceinddrivelsesmyndigheden i alle

sammenhænge kan eller skal forholde sig i en situation med låste indbetalinger. Da antallet af låste indbetalinger i DMI er stigende som følge af det fortsat meget store antal fordringer, der ikke aktuelt er inddrivelsesparate, er der konstateret behov for løsninger, der kan etablere et sikkert grundlag for restanceinddrivelsesmyndighedens administration.

Særligt efter udsendelsen af de såkaldte saldobreve i efteråret 2019 og frem, hvor skyldnerne er blevet orienteret om deres hos restanceinddrivelsesmyndigheden registrerede gæld under inddrivelse, er spørgsmålene om rette administrationen af de låste indbetalinger blevet påtrængende. I disse breve er skyldnerne blevet rykket for de inddrivelsesparate fordringer, mens der alene er oplyst om de ikke-inddrivelsesparate fordringer og vejledt om mulighederne for betaling af disse for at undgå den fortsatte rentetilskrivning, der vil skulle ske, hvis det skulle vise sig, at fordringerne bestod. Det er derfor i flere sager blevet relevant for restanceinddrivelsesmyndighedens sagsbehandlere at forholde sig til låste indbetalinger, herunder bl.a. om skyldneren kan have krav på rentegodtgørelse, når beløb først håndteres eller tilbagebetales efter en længere periode.

Som konsekvens af udfordringerne med ikke-inddrivelsesparate fordringer var der i november 2019 registreret omkring 65.000 låste indbetalinger til en værdi af ca. 200 mio. kr. Udsendelsen af saldobreve, hvori skyldnere rykkes for inddrivelsesparat gæld og oplyses om øvrige gældsposter i DMI, har i den forbindelse medført en større stigning siden 2019. Ultimo marts 2020 nærmede antallet af låste indbetalinger sig 100.000, men antallet i februar 2021 rundede 175.000. Antallet af låste indbetalinger er desuden fortsat stigende, og udfordringerne øges derfor tilsvarende over tid.

I sommeren 2019 blev der i DMI udviklet funktionalitet, der skulle gøre det muligt at anvende de låste indbetalinger til løbende dækning af senere modtaget gæld for den pågældende skyldner, hvorved mængden af låste beløb løbende kan reduceres. Dette har dog samtidig medført nye spørgsmål vedrørende korrekt administration af beløb samt spørgsmål om rentegodtgørelse og fordringshavermora. Da det ikke i DMI er muligt at tage højde herfor, og da der er tvivl om rette administration af beløb i sådanne tilfælde, der ikke er forudsat i lovgivningen, anvendes den pågældende funktionalitet ikke aktuelt til automatisk dækning.

Med henblik på at sikre restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringsmassen og indbetalinger i en periode, hvor en meget betydelig del af fordringerne i DMI er berørt af tvivl om deres retskraft og/eller mistanke om datafejl, foreslås der med dette lovforslag præcise regler for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af låste indbetalinger, herunder vedrørende spørgsmål om rentegodtgørelse og fordringshavermora.

Det foreslås for det første, at bestemmelsen i § 49, 2. pkt., nr. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige – med den sproglige ændring, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 2, hvorefter »tilbagekaldelse« ændres til »annullation af overdragelsen« – indsættes som en ny bestemmelse, § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at det af bestemmelsen fremgår, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb,

herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, skal det overskydende beløb overføres til en korrektionspulje. Det foreslås, at det tillige bestemmes, at korrektionspuljen senest ved udløbet af hver kalendermåned skal udlignes ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt.

Det foreslås også, at hvis beløbet i korrektionspuljen er under 50 kr., skal der dog kun udlignes én gang om året. En sådan regel findes ikke i dag i bekendtgørelsens § 49, 2. pkt., nr. 1.

Det foreslås endvidere, at hvis der efter en sådan modregning fortsat er et overskydende beløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i flere systemer. Sidstnævnte svarer til den regulering, der i dag findes i § 47, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås for det andet, at der med § 18 j, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, der i 1. pkt. bestemmer, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om den eller de fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet, da beløbet blev modtaget i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinddrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil. Indbetalingen vil dermed indtil udløbet af denne frist være »låst« med henblik på dækning af den eller de fordringer, der var registreret i DMI ved modtagelsen af betalingen i systemet, eller til den eller de fordringer, hvortil beløbet måtte være øremærket.

Da opskrivning af en fordring i DMI sker ved en opjustering af fordragens størrelse, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås også sådanne opjusteringer at skulle være omfattet af bestemmelsen. Hvis det inden for fristen lykkes at afklare den tvivl, der hindrede mulighederne for dækning af fordringen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden således anvende det betalte beløb til dækning af fordringen inklusive eventuelle opskrivninger, der måtte være foretaget efter indbetalingen. Tilsvarende vil en eventuel standsning af forrentningen efter § 18 j, stk. 3, også omfatte fordringen inklusive eventuelle opskrivninger, herunder både opskrivninger foretaget før og efter den dato, hvorfra fordringen ikke længere forrentes.

Fristen på 6 måneder skal ses, i lyset af at fordringshaver ofte vil skulle inddrages, hvorfor der er brug for tid til at vurdere, om beløbet kan anvendes til dækning af de fordringer, der var registreret til inddrivelse på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen i inddrivelsessystemet DMI. Fristen er i den forbindelse fastsat ud fra en afvejning af hensynet til myndighedens muligheder for inden for en rimelig tid at søge spørgsmålene afklaret samt skyldnerens muligheder for i tvivlstilfælde at få dækket anden gæld eller tilbagebetalt beløbet.

Hvis forhold, der hindrede dækning, afklares inden for den i stk. 2 fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorved skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet blive overført til korrektionspuljen med henblik på mulighed for modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetaling, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

Samme regel som i det foreslåede 1. pkt. foreslås ifølge 2. pkt. at skulle gælde, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 12, der er den gældende bestemmelse i stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, om den foreslåede flytning til stk. 12, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl.

Det vil potentielt kunne medføre forundring og eventuelt henvendelser fra skyldnere, der får returneret beløb, der var indbetalt til dækning af gæld. Det foreslås i § 18 j, stk. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde skal kunne forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. den foreslåede regel i 1. pkt. En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Der kan potentielt opstå situationer, hvor en skyldner indbetaler nye beløb i den periode, hvor fristen for en tidligere indbetaling endnu løber, eller efter at et beløb er overført til korrektionspuljen. Da det ikke systemteknisk vil være muligt at afgøre, om et beløb er udtryk for et nyt forsøg på betaling af samme gæld, bør den foreslåede regulering af låste betalinger omfatte enhver indbetaling, uanset om der allerede er eller har været registreret en låst indbetaling. Der skal således beregnes en særskilt frist pr. indbetalt beløb, hvorved skyldneren også har mulighed for inden for fristen at afvikle eventuel ny gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for den pågældende. Der kan dog være behov for en undtagelse hertil, så en indbetaling kan behandles som en fejlindbetaling og straks returneres, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at reglerne misbruges for at opnå den rentegodtgørelse, der foreslås nedenfor.

Det foreslås derfor i § 18 j, stk. 2, 4. pkt., at skyldneren ikke inden for fristen skal kunne kræve beløbet tilbagebetalt, men at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den i 1. og 3. pkt. anførte frist, der er udløst af

en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Der foreslås også en regulering af, i hvilke situationer der kan opstå fordringshavermora, hvorved forstås, at forrentning af en eller flere gældsposter standses. Da det ikke i inddrivelsessystemet er muligt kun at beregne rente af dele af en fordring, er det afgørende, at fordringshavermora med heraf følgende standsning af forrentningen omfatter den samlede fordring, uanset om det indbetalte beløb alene ville have dækket en andel heraf. Der er i den forbindelse overvejet flere muligheder. Et scenarie, hvor fordringshavermora i ingen tilfælde kunne indtræde uanset størrelsen på indbetalingen, ville i den forbindelse ikke fremstå rimeligt over for skyldnerne. Omvendt er et scenarie, hvor indbetaling af ethvert mindre beløb kunne medføre fordringshavermora for potentielt flere og meget store fordringer, heller ikke fundet rimeligt, idet skyldneren i givet fald ved betaling af et lille beløb ville kunne opnå rentefritagelse for store krav. En sådan løsning kunne således give anledning til, at der spekulativt blev foretaget indbetalinger af små beløb med henblik på at opnå, at store fordringer herefter ikke blev forrentet. For eksempel kunne en indbetaling på 50 kr. således betyde, at en fordring på 100.000 kr. ikke længere vil skulle forrentes. Der foreslås derfor med lovforslaget etableret en beløbsgrænse for, hvornår overførsel af beløb til korrektionspuljen skal føre til fordringshavermora.

Det er i den forbindelse vurderet, at der med en grænse på 1.000 kr., hvorefter en overførsel til korrektionspuljen og eventuel returnering af en indbetaling under denne størrelse ikke skal kunne medføre fordringshavermora, opnås en rimelig balance mellem hensynet til skyldnere med en mindre gæld og hensynet til det offentlige i forhold til skyldnere med en meget betydelig gæld. Den foreslåede beløbsgrænse skal ses i sammenhæng med erfaringerne med de låste indbetalinger, idet næsten 80 pct. af de ca. 175.000 låste indbetalinger i februar 2021 udgjorde mindre end 1.000 kr. I februar 2021 var der således i DMI registreret ca. 140.000 låste indbetalinger på under 1.000 kr.

Som et alternativ er det også overvejet at stille krav om, at betalingen skal modsvare en vis procentdel af gælden, hvilket imidlertid vil være en mere kompliceret løsning, der må forventes at forudsætte øget manuel sagsbehandling. En sådan løsning foreslås derfor ikke. I modsætning til private fordringshavere kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke afvise at tage imod beløb til dækning af kun en del af en fordring, men som anført ovenfor er det ikke muligt at understøtte en løsning, hvor fordringshavermora kan indtræde for dele af en fordring.

Det foreslås derfor, at det i § 18 j, stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af stk. 2 overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer, der på tidspunktet for modtagelse af den pågældende indbetaling var registreret i DMI og ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen.

Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, senere tilbagekalder eller får tilbagesendt en fordring, der af restanceinddrivelsesmyndigheden oplyses at

være omfattet af fordringshavernormora efter stk. 3, må fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, således forholde sig hertil og sikre, at de forhold, der gav anledning hertil, løses, inden fordringen eventuelt igen overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Muligheden for fordringshavernormora kan i kombination med den foreslåede 6-måneders frist for placering af indbetalingen potentielt skabe et incitament for fordringshaverne til at bistå restanceinddrivelsesmyndigheden med afklaring, herunder også hvis en sådan afklaring senere kan medføre ophør af fordringshavernormora. De foreslåede regler vil supplere bestemmelserne i § 2, stk. 6-8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at suspendere inddrivelse af fordringer og senere tilbagesende disse efter udløb af en frist, herunder beslutte at tilskrevne renter skal ophæves.

Hvis der for en eller flere fordringer indtræder fordringshavernormora i medfør af det foreslåede stk. 3, må der tages stilling til den situation, hvor de pågældende fordringer senere konstateres at være inddrivelsesparate. Det foreslås herom i 2. pkt., at hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog atter inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist.

Som nævnt ovenfor er der også behov for en regulering af spørgsmålet om rentegodtgørelse, så der ikke opstår tvivl om, hvornår og for hvilken periode en sådan skal ydes for et indbetalt beløb, der senere udbetales eller via den foreslåede korrektionspulje anvendes til dækning af ny gæld i inddrivelsessystemet.

Det foreslås derfor, at det i § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Reglen vil eksempelvis omfatte overskydende skat, der genopstår som et overskydende beløb efter at være anvendt til modregning med en fordring, der senere nedskrives eller får sin overdragelse annulleret af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Hvis dette beløb ikke tidligere har været i korrektionspuljen, skal det kunne behandles som enhver anden overskydende skat efter de i dette lovforslag foreslåede harmoniserede regler om forrentning af udbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås endvidere, at det i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, samt indbetalinger, der efter stk. 2, overføres til korrektionspuljen, skal forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4.

Reglen vil ud over de låste indbetalinger eksempelvis også omfatte indbetalinger, der genopstår efter tidligere at være anvendt til dækning af fordringer, der senere nedskrives eller får sin overdragelse tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, forudsat at beløbene ikke tidligere har været i korrektionspuljen.

Det foreslås endvidere, at det i § 18 j, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, dog skal forrentes fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet.

Reglen vil skulle anvendes på ethvert beløb, der tidligere har været overført til korrektionspuljen i DMI og via dette system er blevet anvendt til modregning. Sådanne beløb vil således som udgangspunkt tidligere være blevet forrentet, hvorfor en ny rente først bør beregnes fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet for at undgå, at der flere gange ydes rente for samme periode, når samme beløb flere gange genopstår og overføres til korrektionspuljen. Bestemmelsen skal også omfatte beløb, der har været igennem korrektionspuljen, mens beløbet var reguleret af § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås endvidere, at det i § 18 j, stk. 4, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at forrentning efter 1.-3. pkt. skal ske til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren.

Den foreslåede regulering af, i hvilke situationer skyldner har krav på rentegodtgørelse, skal omfatte enhver indbetaling i inddrivelsessystemet, uanset hvilket konkret brev eller anden kommunikation der har dannet grundlag for indbetalingen. Hvor der vurderes at være tale om egentlige fejlindbetalinger, vil disse dog fortsat kunne returneres straks og uden rente, jf. ovenfor om den foreslåede regel i § 18 j, stk. 2, 4. pkt.

Fradragsretten for inddrivelsesrenten er ophævet med virkning fra den 1. januar 2020, jf. herved § 5 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der trådte i kraft denne dato.

Det foreslås derfor, at det i § 18 j, stk. 4, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at renten ikke medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Formålet er at sikre en udligning af inddrivelsesrenter, såfremt den oprindelige fordring var rentebærende. I nogle tilfælde vil skyldneren dog blive stillet bedre herved, idet ikke alle fordringer under inddrivelse forrentes. Det gælder f.eks. bødekraft og renter.

Det foreslås i § 18 j, stk. 5, at overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige ikke skal omfatte overskydende beløb som nævnt i det foreslåede stk. 1.

Bestemmelsen svarer til den bestemmelse, der foreslås i § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overskydende beløb, der placeres i korrektionspuljen for systemet PSRM. Den vil indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning i eller udbetaling af beløb fra korrektionspuljen ikke skal tage hensyn til, hvorvidt beløbet kan hidrøre fra en udbetalingsfor-
dring, der er omfattet af en transport eller er udlæg m.v.

Det foreslås, at det i § 18 j, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i det foreslåede stk. 1 i alle tilfælde skal kunne anvende skyldners Nemkonto.

Sker der hel eller delvis udbetaling af beløb i korrektionspuljen, skal udbetaling derfor kunne ske til borgerens eller virksomhedens Nemkonto, uanset om borgeren eller virksomheden i medfør af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 766 af 5. juli 2006 om Nemkontoordningen har anvist en specifik konto for en eller flere af de oprindelige typer af udbetaling, som indgår i det opgjorte beløb.

Det foreslås endelig, at det i § 18 j, stk. 7, bestemmes, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

Det er således tanken, at skatteministeren skal kunne bestemme, at en rentegodtgørelse alene ydes, hvis den overstiger en bagatelgrænse på f.eks. 50 kr., som er den bagatelgrænse, der beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning, jf. ovenfor.

Der eksisterer allerede en række låste indbetalinger i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, hvorfor der er brug for en regulering af, hvorledes der forholdes med disse indbetalinger.

Det foreslås, at de foreslåede regler i § 18 j, stk. 2-7, også skal finde anvendelse på beløb, der på ikrafttrædelsesdatoen for disse regler ikke har kunnet anvendes til dækning af fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, idet fristen på 6 måneder dog foreslås at skulle regnes fra ikrafttrædelsesdatoen.

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden for disse beløb skal kunne vælge en frist, der er kortere end 6 måneder, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt.

Det er tanken, at den kortere frist skal kunne anvendes for de beløb, der har været låst længe, og hvor en frist på 6 måneder ikke kan forventes at ændre på billedet. For at undgå yderligere 6 måneders rentegodtgørelse kan det i sådanne sager være relevant at overføre beløbet til korrektionspuljen hurtigt efter lovens ikrafttræden, mens der fortsat bør være mulighed for at låse beløbet i 6 måneder for de beløb, der f.eks. er modtaget kort tid før lovens ikrafttræden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er som offentlig myndighed underlagt generelle principper om god forvaltningsskik, der bl.a. omfatter en forpligtelse til at varetage kommunikationen til borgere

og virksomheder på en måde, der understøtter tilliden til den offentlige forvaltning, samt en forpligtelse til at yde vejledning i relevant omfang.

Det er derfor tanken, at Gældsstyrelsen på sin hjemmeside giver skyldnerne vejledning om de foreslåede regler. På hjemmesiden kan der både vejledes om allerede låste indbetalinger og fremtidige indbetalinger samt om mulighederne for modregning med anden gæld efter udløb af en frist. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i gældsoversigter, der sendes til skyldnere, kunne henvise til informationen på hjemmesiden.

Det kan også fremgå, at vejledning derudover fortsat ydes konkret og individuelt ved henvendelse fra skyldneren, herunder hvis skyldneren anmoder om at øremærke en betaling til en fordring, der ikke er dækningsparat. Det bør fremgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden derimod ikke yder individuel vejledning af egen drift, når en indbetaling låses eller senere returneres, medmindre særlige forhold tilsiger det, f.eks. fordi der er tale om et meget betydeligt beløb.

Skyldner vil fortsat ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden kunne få oplysning om sit samlede gældsbeløb og om låste beløb. De ikkeinddrivelsesparate fordringer vil desuden fremgå af gældsoversigter, der vedlægges bl.a. saldobreve om fordringer i DMI.

2.15. Bemyndigelse vedrørende afvisning eller tilbagesendelse af fordringer i tilfælde, hvor de for inddrivelsen nødvendige oplysninger ikke er medsendt

2.15.1. Gældende ret

Fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure er gennemført forgæves, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En korrekt administration af fordringer under inddrivelse forudsætter, at relevante oplysninger om gælden er registreret ved overdragelsen, og at oplysningerne er egnede til at danne grundlag for inddrivelsen. Fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkrævninger fordringen, skal derfor ved overdragelsen af fordringer give restanceinddrivelsesmyndigheden de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, jf. § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår nærmere af bekendtgørelsens § 3, stk. 2, at fordringshaveren m.v. i udgangspunktet skal benytte skyldners cpr-nummer eller cvr-nummer som journalnummer, men at det kan undlades, hvis det godtgøres, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger om skyldneren.

Hvilke oplysninger der er nødvendige for inddrivelsen, fastsættes af restanceinddrivelsesmyndigheden på baggrund af den til enhver tid værende lovgivning og de i inddrivelsessystemet forudsatte processer. En række oplysninger om skyldneren og den konkrete fordring vil i den forbindelse være nødvendige oplysninger for inddrivelsen med henblik på at identificere, hvem fordringen kan søges inddrevet over for og med hvilke midler. De konkrete oplysningsbehov for den enkelte fordrings-type vil i forlængelse heraf være fastsat nærmere i samarbejde med fordringshaveren i den aftale om

overdragelse af fordringer til inddrivelse, der danner grundlag for den løbende og praktiske håndtering af overdragelserne.

For inddrivelsessystemet PSRM er det fastsat i § 4, stk. 2, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke de nødvendige oplysninger efter bekendtgørelsens § 3 er medsendt. Der kan dog efter bekendtgørelsens § 4, stk. 2, 2. pkt., gives fordringshaver m.v. mulighed for først at rette eller bekræfte de oplysninger, der blev medsendt med overdragelsen af fordringen. Bestemmelsen om afvisning gælder ikke for inddrivelsessystemet DMI, jf. bekendtgørelsens § 49, hvorefter §§ 4-7 og § 8, stk. 3, og § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for systemerne DMI og SAP38 i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer således, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

Såfremt det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden med sikkerhed at identificere skyldneren ud fra de oplysninger, der af fordringshaver m.v. blev givet ved overdragelsen af en fordring, vil det ikke være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at iværksætte inddrivelseskridt. Der vil således ikke være nogen skyldner at rette inddrivelsen mod, eller der opstår risiko for uberettiget inddrivelse over for en forkert skyldner. Inddrivelse af fordringen vil derfor ikke være mulig uden tilstrækkelige oplysninger om skyldners identitet, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle undlade at inddrive på fordringen, indtil skyldneren med sikkerhed er identificeret.

Det følger af § 18 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at for fordringer, der i dag er under inddrivelse, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. Endvidere følger det af lovens § 18 a, stk. 7, at forældelse af fordringer tidligst indtræder 3 år fra modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis en fordring, der er under inddrivelse og derved er omfattet af lovens § 18 a, stk. 1 og 7, senere tilbagesendes, vil forældelsesudskydelsen og/eller den foreløbige afbrydelse i medfør af disse bestemmelser fortsat finde anvendelse. Bestemmelserne forudsætter, at fordringen har været under inddrivelse.

Fordringer under inddrivelse forrentes efter reglerne i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.15.2. Den foreslåede ordning

Som beskrevet ovenfor i afsnit 2.15.1 forudsætter en korrekt administration af fordringer under

inddrivelse, at de for inddrivelsen nødvendige oplysninger om gælden er registreret ved overdragelsen, og at de registrerede oplysninger er egnede til at danne grundlag for inddrivelsen.

En overdragelse af en fordring til inddrivelse forudsætter for både DMI og PSRM, at der for fordringen registreres en eller flere skyldnere, som hæfter for gælden, og som der kan inddrives over for. Oplysninger om skyldnerens identitet er således afgørende for, om inddrivelse kan iværksættes, hvorfor det af samme grund er påkrævet, at fordringshaver m.v. i udgangspunktet skal benytte skyldners cpr-nummer eller cvr-nummer som journalnummer, men at dette kan undlades, hvis det godtgøres, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger om skyldneren, jf. § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I tilfælde af manglende cpr-nummer vil skyldneren skulle identificeres ved en anden unik reference eller unik kombination af oplysninger. Dette kan eksempelvis være oplysninger om skyldnerens kørekortnummer, pasnummer, det fulde navn, nationalitet, adresse, herunder adresse i Danmark eller i udlandet, og andre oplysninger, der tilsammen gør det muligt entydigt at identificere skyldneren. I tilfælde af manglende cvr-nummer kan oplysninger om skyldnerens identitet eksempelvis være virksomhedens navn, adresse, herunder adresse i Danmark eller i udlandet, eller andre oplysninger, der samlet gør det muligt entydigt at identificere skyldneren, herunder et udenlandsk registreringsnummer for virksomheden i hjemlandet.

Det er ikke altid nødvendigt, at samtlige ovennævnte oplysninger medsendes, og det forekommer således også, at skyldnere under inddrivelse skifter adresse. Det er imidlertid i alle tilfælde en forudsætning, at de samlede oplysninger om skyldners identitet ved overdragelsen af en fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden er så tilpas klare og fyldestgørende, at oplysningerne gør det muligt entydigt at fastslå skyldneren identitet, så der ikke opstår risiko for forveksling af skyldnere med heraf følgende uberettiget inddrivelse over for en forkert borger eller virksomhed.

Selv om fordringshaver m.v. ikke er i besiddelse af samtlige oplysninger om den skyldner, som fordringen vedrører, kan det således være muligt at overdrage fordringen til inddrivelse. Det er desuden ikke alle fordringshavere, der i dag har hjemmel til at behandle skyldners cpr-nummer, hvorfor dette ikke altid kan oplyses i forbindelse med overdragelsen. I nogle tilfælde vil restanceinddrivelsesmyndigheden dog være i besiddelse af yderligere oplysninger, herunder skyldnerens cpr-nummer, og vil kunne anvende disse oplysninger til at oprette fordringen på en eksisterende skyldner, hvis fordringen angår en skyldner i et af inddrivelsessystemerne. Det forudsætter dog, at fordringshaveren er i stand til at meddele restanceinddrivelsesmyndigheden tilstrækkelige oplysninger om skyldneren til med sikkerhed at identificere denne.

I visse tilfælde vil fordringshaver m.v. imidlertid ikke være i besiddelse af sådanne tilstrækkelige oplysninger om den pågældende skyldner, der muliggør en sikker identifikation af skyldneren. Dette ses f.eks. i praksis ved kontrolafgifter, der udstedes til personer i offentlig transport, og i sager, hvor skyldnere har bopæl i udlandet, og der ikke er tilstrækkelige oplysninger om pågældendes identitet, og ved bøder m.v. udstedt til hjemløse eller personer uden legitimation.

I PSRM kan fordringer med utilstrækkelige oplysninger i et vist omfang afvises på baggrund af en kontrol i forbindelse med overdragelsen af fordringer fra fordringshaver m.v. til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Kriterierne for denne automatiske kontrol i forbindelse med overdragelsen er opstillet på baggrund af retsgrundlag og forudsætninger i inddrivelsessystemet, der nødvendiggør registrering af bestemte oplysninger, herunder bl.a. oplysning om skyldneren, fordringens art og størrelse, og relevante stamdata om gælden. De nærmere kriterier vil derudover for den enkelte fordringstype være specificeret i den aftale mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringshaver m.v., der forud for tilslutningen er indgået om, hvilke oplysninger der skal meddeles restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med overdragelsen af fordringer.

I DMI er det grundet systemmæssige begrænsninger ikke muligt at afvise fordringer allerede før oprettelsen i systemet. Der er således ikke som for PSRM en automatiseret, systemunderstøttet kontrol af fordringer i forbindelse med overdragelsen fra fordringshaver m.v. til restanceinddrivelsesmyndigheden.

På baggrund heraf er der i DMI en del fordringer registreret, hvor oplysningerne om de skyldnere, der er registreret for gæld, er forkerte eller utilstrækkelige til at foretage en sikker identifikation af skyldneren. Udfordringerne opstår særligt i de tilfælde, hvor skyldnerne ikke er registreret med cpr- eller cvr-nummer, og hvor der ikke i forbindelse med overdragelsen er meddelt tilstrækkelige og/eller retvisende oplysninger, der kan muliggøre en entydig identifikation af skyldneren for de pågældende fordringer. Disse problemer kan medføre, at det er meget vanskeligt eller helt umuligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at identificere og opnå kontakt til den pågældende skyldner og iværksætte inddrivelse, og de kan desuden skabe tvivl om, hvorvidt der er gennemført et korrekt opkrævningsforløb.

I september 2020 havde restanceinddrivelsesmyndigheden i DMI registreret mere end 600.000 fordringer, der var fordelt på over 50.000 skyldnere, der var registreret uden cpr- eller cvr-nummer, og som kunne være ramt af de ovennævnte problemer med mangelfulde oplysninger om skyldneren. For PSRM følger det af § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer kan afvises, hvis ikke de nødvendige oplysninger er medsendt. Selv om det i PSRM er søgt imødegået med en proceshåndtering, kan det dog ikke udelukkes, at der også i PSRM kan opstå udfordringer med manglende eller mangelfulde oplysninger om skyldnere, der først konstateres efter overdragelsen.

Det er fordringshavernes ansvar, at de for inddrivelsen nødvendige oplysninger meddeles, når fordringer overdrages til inddrivelse. For at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal anvende uforholdsmæssige ressourcer til afklaring af spørgsmål om skyldnerens identitet, som burde være afklaret af fordringshaver m.v. inden overdragelsen, er der behov for at sikre restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at afvise eller tilbagesende fordringer, hvis ikke der ved

overdragelsen er medsendt de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger med henblik på inddrivelse af fordringen.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en bestemmelse i § 2, stk. 13, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter skatteministeren skal kunne fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaver m.v., hvis ikke de for inddrivelsen nødvendige oplysninger er medsendt, herunder oplysninger om skyldnerens identitet.

Med den foreslåede bestemmelse skal der således kunne fastsættes regler om, hvornår restanceinddrivelsesmyndigheden kan afvise eller tilbagesende fordringer til fordringshaver m.v. Dette omfatter også regler om processen for afvisning eller tilbagesendelse, regler om, hvilke nærmere omstændigheder der skal kunne lægges til grund for en afvisning eller tilbagesendelse, og regler om eventuelle muligheder for fordringshaver m.v. til at kunne korrigere mangelfulde oplysninger eller fremsende manglende oplysninger til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at undgå tilbagesendelse. Der vil i den forbindelse for DMI og PSRM også kunne fastsættes forskellige regler, der afspejler de forskellige systemtekniske muligheder.

Hermed vil det undgås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal anvende uforholdsmæssigt megen tid og mange ressourcer i denne type sager, hvor oplysningerne om skyldneren må anses for så utilstrækkelige, at der ikke kan gennemføres inddrivelse af fordringen, eller hvor der kan være tvivl om, hvorvidt inddrivelsen på baggrund af de registrerede oplysninger vil blive rettet mod den rigtige skyldner. Herudover har bestemmelsen til formål at forebygge, at der til inddrivelse overdrages fordringer, der ikke på grundlag af de medsendte oplysninger kan forventes inddrevet.

Bemyndigelsen til skatteministeren skal ses som et supplement til de gældende regler om afvisning og tilbagesendelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og regler udstedt i medfør heraf.

I de tilfælde, hvor fordringen endnu ikke er modtaget til inddrivelse, vil det kunne komme på tale, at restanceinddrivelsesmyndigheden helt kan afvise at modtage fordringen. Selv om en fordring er oprettet i inddrivelsessystemet, må der ved vurderingen af, om en fordring retligt er modtaget til inddrivelse, blandt andet også lægges vægt på, om de medsendte oplysninger om skyldneren har været så mangelfulde, at fordringerne ikke kan anses for at have været modtaget til inddrivelse, idet det ikke har været muligt med sikkerhed at identificere skyldneren.

Hvis en fordring, der er under inddrivelse og derved er omfattet af § 18 a, stk. 1 og 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, senere tilbagesendes, vil forældelsesudskydelsen og/eller den foreløbige afbrydelse i medfør af disse bestemmelser fortsat finde anvendelse. Bestemmelserne forudsætter, at fordringen har været under inddrivelse. Det følger af lovens § 18 a, stk. 1, at for fordringer, der er overdraget til inddrivelse, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. Endvidere følger det af lovens § 18 a, stk. 7, at forældelse af fordringer tidligst indtræder 3 år fra modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved tilbagesendelse af fordringer medsendes fortsat som udgangspunkt de inddrivelsesrenter, der måtte være påløbet fordringen fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden og frem til tidspunktet for tilbagesendelsen, jf. § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Eventuelle inddrivelsesomkostninger, herunder retsafgift, gebyrer m.v., der er pålagt skyldneren under inddrivelsen, vil fortsat bestå, selv om fordringen tilbagesendes.

Afvisning af modtagelse af en fordring til inddrivelse vil indebære, at § 18 a, stk. 1 og 7, ikke finder anvendelse, hvorved der ikke sker forældelsesudskydelse og foreløbig afbrydelse.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skal understøtte oprydningen og overførsel af gældsposter til PSRM og skal derigennem bidrage til at forbedre den fremtidige inddrivelseseffektivitet, hvilket alt andet lige vil øge inddrivelsesindtægterne.

Der vil være mindre negative provenumæssige konsekvenser forbundet med bortfald af mindre inddrivelsesrenter og rentegodtgørelse ved anvendelse af en senere virkningsdato ved nedskrivning. Disse forventes ikke at overstige 2,5 mio. kr. årligt over en 10-årig periode. De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

I forhold til implementeringsmæssige konsekvenser vurderes lovforslaget at medføre administrative lettelser på 8,0 mio. kr. i 2021 og 16,0 mio. kr. fra 2022 og frem som følge af en højere automatiseringsgrad for modregningsopgaver i Gældsstyrelsen. Lovforslaget vurderes derudover at medføre administrative omkostninger for Udviklings- og Forenklingsstyrelsen på 1,6 mio. kr. i 2021, 2,9 mio. kr. i 2022, 2,8 mio. kr. i 2023, 2,7 mio. kr. i 2024, 1,8 mio. kr. i 2025 og 0,6 mio. kr. i 2026.

I tilknytning til ovenstående har lovforslaget til formål at forhindre og minimere risici for øgede administrative omkostninger for en række kommende opgaver på gældsområdet.

Lovforslaget er med til at sikre digitaliser- og administrerbare regler for den fremtidige inddrivelse. For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt. Flere af elementerne i lovforslaget bidrager endvidere til, at der muliggøres automatisk sagsbehandling gennem objektive kriterier, og at der undgås snyd og fejl.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om, at transporter til blandt andet erhvervsvirksomheder ikke kan omfatte beløb, der overføres til en korrektionspulje, jf. afsnit 2.1 og 2.14, kan for erhvervsvirksomheder indebære visse økonomiske konsekvenser, der dog ikke vurderes at være væsentlige.

Forslaget om modregning på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens beløbsmæssige

størrelse, jf. afsnit 2.3, kan i visse tilfælde indebære, at virksomheder kan opleve modregning, der senere må korrigeres. Det vurderes dog ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.

De øvrige forslag vurderes ikke at indebære økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for nærværende lovforslag.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om modregning på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens beløbsmæssige størrelse, jf. afsnit 2.3, kan i visse tilfælde indebære, at borgerne kan opleve modregning, der senere må korrigeres. Det vurderes dog ikke at indebære væsentlige administrative konsekvenser for borgerne.

De øvrige forslag vurderes ikke at indebære administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at have klima- og miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 12. marts 2021 til den 9. april 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomdanmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, HOFOR, HORESTA, ISOBRO, IT-Branchen, Justitia, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellempfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark og Ældre Sagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget skal understøtte oprydningen og overførsel af gældsposter til PSRM og skal derigennem bidrage til at forbedre den fremtidige inddrivelses effektivitet, hvilket alt andet lige vil øge inddrivelsesindtægterne.	Der vil være mindre negative provenumæssige konsekvenser forbundet med bortfald af mindre inddrivelsesrenter og rentegodtgørelse ved anvendelse en senere virkningsdato ved nedskrivning. Disse forventes ikke at overstige 2,5 mio. kr. årligt over en 10-årig periode. De øvrige elementer i lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vurderes at medføre administrative lettelser på 8,0 mio. kr. i 2021 og 16,0 mio. kr. fra 2022 og frem som følge af en højere automatiseringsgrad for modregningsopgaver i Gældsstyrelsen. I tilknytning til ovenstående har lovforslaget til formål at forhindre og minimere risici for øgede administrative omkostninger for en række kommende opgaver på gældsområdet.	Lovforslaget vurderes at medføre administrative omkostninger for Udviklings- og Forenklingsstyrelsen på i alt 12,4 mio. kr. i 2021-2026.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Forslaget om, at transporter til blandt andet erhvervsvirksomheder ikke kan omfatte beløb, der overføres til en korrektionspulje, jf. afsnit 2.1 og 2.14, kan for erhvervsvirksomheder indebære visse økonomiske konsekvenser, der dog ikke vurderes at være

		væsentlige.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Forslaget om modregning på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens beløbsmæssige størrelse, jf. afsnit 2.3, kan i visse tilfælde indebære, at virksomheder kan opleve modregning, der senere må korrigeres. Det vurderes dog ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Forslaget om modregning på baggrund af registrerede oplysninger om fordringens beløbsmæssige størrelse, jf. afsnit 2.3, kan i visse tilfælde indebære, at borgerne kan opleve modregning, der senere må korrigeres. Det vurderes dog ikke at indebære væsentlige administrative konsekvenser for borgerne.
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering /Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Fordringer overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure er gennemført forgæves, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En korrekt administration af fordringer under inddrivelse forudsætter, at relevante oplysninger om gælden er registreret ved overdragelsen, og at oplysningerne er egnede til at danne grundlag for inddrivelsen. Fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, skal derfor ved overdragelsen af fordringer give restanceinddrivelsesmyndigheden de oplysninger, der er nødvendige for inddrivelsen, jf. § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår nærmere af bekendtgørelsens § 3, stk. 2, at fordringshaver m.v. i udgangspunktet skal benytte skyldners cpr-nummer eller cvr-nummer som journalnummer, men at det kan undlades, hvis det godtgøres, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger om skyldneren.

Hvilke oplysninger der er nødvendige for inddrivelsen, fastsættes af restanceinddrivelsesmyndigheden på baggrund af den til enhver tid værende lovgivning og de i inddrivelsessystemet forudsatte processer. En række oplysninger om skyldneren og den konkrete fordring vil i den forbindelse være nødvendige oplysninger for inddrivelsen med henblik på at identificere, hvem fordringen kan søges inddrevet over for og med hvilke midler. De konkrete oplysningsbehov for den enkelte fordrings-type vil i forlængelse heraf være fastsat nærmere i samarbejde med fordringshaveren i den aftale om overdragelse af fordringer til inddrivelse, der danner grundlag for den løbende og praktiske håndtering af overdragelserne.

For inddrivelsessystemet PSRM er det fastsat i § 4, stk. 2, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke de nødvendige oplysninger efter bekendtgørelsens § 3 er medsendt. Der kan dog efter bekendtgørelsens § 4, stk. 2, 2. pkt., gives fordringshaver m.v. mulighed for først at rette eller bekræfte de oplysninger, der blev medsendt med overdragelsen af fordringen. Bestemmelsen om afvisning gælder ikke for inddrivelsessystemet DMI, jf. bekendtgørelsens § 49, hvorefter §§ 4-7 og § 8, stk. 3, og § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for systemerne DMI og SAP38 i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer således, at

myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

Såfremt det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden med sikkerhed at identificere skyldneren ud fra de oplysninger, der af fordringshaver m.v. blev givet ved overdragelsen af en fordring, vil det ikke være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at iværksætte inddrivelseskridt. Der vil således ikke være nogen skyldner at rette inddrivelsen mod, eller der opstår risiko for uberettiget inddrivelse over for en forkert skyldner. Inddrivelse af fordringen vil derfor ikke være mulig uden tilstrækkelige oplysninger om skyldners identitet, og restanceinddrivelsesmyndigheden vil skulle undlade at inddrive på fordringen, indtil skyldneren med sikkerhed er identificeret.

Det foreslås, at der i § 2, *stk. 13*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter 1. pkt. indsættes et *nyt punktum*, der bestemmer, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaver m.v., hvis ikke de for inddrivelsen nødvendige oplysninger er medsendt, herunder oplysninger om skyldnerens identitet. Med den foreslåede bestemmelse skal der således kunne fastsættes regler om, hvornår restanceinddrivelsesmyndigheden kan afvise eller tilbagesende fordringer til fordringshaver m.v. Dette omfatter også regler om processen for afvisning eller tilbagesendelse, regler om, hvilke nærmere omstændigheder der skal kunne lægges til grund for en afvisning eller tilbagesendelse, og regler om eventuelle muligheder for fordringshaver m.v. til at kunne korrigere mangelfulde oplysninger eller fremsende manglende oplysninger til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at undgå tilbagesendelse. Der vil i den forbindelse for DMI og PSRM også kunne fastsættes forskellige regler, der afspejler de forskellige systemtekniske muligheder.

Hermed vil det undgås, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal anvende uforholdsmæssigt megen tid og mange ressourcer i denne type sager, hvor oplysningerne om skyldneren må anses for så utilstrækkelige, at der ikke kan gennemføres inddrivelse af fordringen, eller hvor der kan være tvivl om, hvorvidt inddrivelsen på baggrund af de registrerede oplysninger vil blive rettet mod den rigtige skyldner. Herudover har bestemmelsen til formål at forebygge, at der overdrages fordringer til inddrivelse, der ikke på grundlag af de medsendte oplysninger kan forventes inddrevet.

Bemyndigelsen til skatteministeren skal ses som et supplement til de gældende regler om afvisning og tilbagesendelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og regler udstedt i medfør heraf.

I de tilfælde, hvor fordringen endnu ikke er modtaget til inddrivelse, vil det kunne komme på tale, at restanceinddrivelsesmyndigheden helt kan afvise at modtage fordringen. Selv om en fordring er oprettet i inddrivelsessystemet, må der ved vurderingen af, om en fordring retligt er modtaget til inddrivelse, blandt andet også lægges vægt på, om de medsendte oplysninger om skyldneren har været så mangelfulde, at fordringerne ikke kan anses for at have været modtaget til inddrivelse, idet det ikke har været muligt med sikkerhed at identificere skyldneren.

Hvis en fordring, der er under inddrivelse og derved er omfattet af § 18 a, stk. 1 og 7, i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige, senere tilbagesendes, vil forældelsesudskydelsen og/eller den foreløbige afbrydelse i medfør af disse bestemmelser fortsat finde anvendelse. Bestemmelserne forudsætter, at fordringen har været under inddrivelse. Det følger af lovens § 18 a, stk. 1, at forfordringer, der er overdraget til inddrivelse, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. Endvidere følger det af lovens § 18 a, stk. 7, at forældelse af fordringer tidligst indtræder 3 år fra modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ved tilbagesendelse af fordringer medsendes fortsat som udgangspunkt de eventuelle inddrivelsesrenter, der måtte være påløbet fordringen fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden og frem til tidspunktet for tilbagesendelsen, jf. § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Eventuelle inddrivelsesomkostninger, herunder retsafgift, gebyrer m.v., der er pålagt skyldneren under inddrivelsen, vil fortsat bestå, selv om fordringen tilbagesendes.

Afvisning af modtagelse af en fordring til inddrivelse vil indebære, at § 18 a, stk. 1 og 7, ikke finder anvendelse, hvorved der ikke sker forældelsesudskydelse og foreløbig afbrydelse.

Til nr. 2

Det er i § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren.

Det foreslås, at der i § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at ordet »tilbagekaldelse« ændres til »annullation af overdragelsen«, således at ordlyden kommer til at afspejle den ordlyd, der er valgt i den foreslåede bestemmelse i § 18 l, stk. 3. Der vil derfor ikke kunne opstå tvivl om, hvorvidt der er tale om en tilbagekaldelse som nævnt i bl.a. § 2, stk. 11 og 12, om tilbagekaldelse af en fordring med henblik på at kunne indgå en afdragsordning med skyldneren eller at gennemføre modregning. Med den foreslåede nye ordlyd vil det tydeligt fremgå, at det er selve overdragelsen, der annulleres.

Til nr. 3

Det er i § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren.

Som en konsekvens af den i nr. 4 foreslåede indsættelse af seks nye stykker, stk. 6-11, efter § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås det endvidere, at der i § 4, stk. 5, 1. pkt., efter »hos skyldneren« indsættes », jf. dog stk. 6-11«, således at anvendelsesområdet for stk. 5 afgrænses til ikke tillige at omfatte de tilfælde, der foreslås særskilt reguleret i stk. 6-11.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 4

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker ifølge 3. pkt. uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker ifølge 4. pkt. i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ifølge 5. pkt. ikke af stk. 3.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker ifølge 2. pkt. med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning

af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 5. *pkt.*, der bestemmer, at stk. 5 alene anvendes ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1.

Baggrunden er, at der med § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås en regel om overskydende beløb, der opstår i inddrivelsessystemet DMI. Med forslaget fremgår det således af § 4, stk. 5, at dette stykke alene finder anvendelse på fordringer i det ny inddrivelsessystem, PSRM.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.14.

Til nr. 5

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. Modregningen får virkning fra erklæringens fremkomst til skyldneren som følge af erklæringens påbudsvirkning.

En udbetaling fra det offentlige kan anvendes til modregning, hvis vedkommende har gæld til det offentlige. Lovgivningen for bestemte udbetalingstyper kan dog indeholde begrænsninger til modregningsadgangen. Eksempelvis følger det af § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, at udbetalinger vedrørende børne- og ungeydelse alene kan modregnes med restancer vedrørende manglende betaling for dag- og klubtilbud efter dagtilbudsloven og de tidligere §§ 29 og 35 i lov om social service samt skolefritidsordning, jf. § 50, stk. 2, i lov om folkeskolen.

Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvist skyldners gæld til det offentlige, reguleres dækningsrækkefølgen af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning.

Dækker en udbetaling kun delvist fordringer omfattet af § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af

gæld til det offentlige, dvs. fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, dækkes fordringerne ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., efter dækningsrækkefølgen i § 4.

Efter § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes først, og endelig andre fordringer under inddrivelse, jf. dog stk. 7. Er der ikke dækning for alle fordringer inden for samme kategori (bøder, underholdsbidrag og andre fordringer), dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der er modtaget først, dækkes først, jf. stk. 2, 1. pkt., idet krav på rente dog dækkes forud for hovedkravet, jf. 2. pkt.

Herudover indeholder § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bestemmelse, der regulerer dækningsrækkefølgen, når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse. Det følger heraf, at der først sker dækning af de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet, jf. stk. 3, 1. pkt. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III, jf. 2. pkt. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 3. pkt. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2, jf. 4. pkt. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke, jf. 5. pkt.

Efter § 10 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan der ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Et overskydende beløb fra særskilt lønindeholdelse vil derfor efter § 4, stk. 3, alene kunne anvendes til at dække fordringer, der vil kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse.

Tidspunktet for fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres af reglerne i stk. 4. Det følger heraf, at fastlæggelse af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. stk. 4, 1. pkt. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, jf. 2. pkt. Henvisningen i 2. pkt. til, at der er tale om renter, der er beregnet, mens hovedfordringen »aktuelt« er under inddrivelse, har til formål at understrege, at dækningens tilbagevirkende kraft til betalingstidspunktet ikke har rentemæssig betydning for renter, som

restanceinddrivelsesmyndigheden eller fordringshaver for perioden efter betalingstidspunktet har beregnet, mens hovedfordringen tidligere var under inddrivelse. Sådanne renter, der er påløbet i opkrævningsfasen, eller som er påløbet frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden kan beregne rente af fordringen, kan således dækkes med betalingen, selv om betalingstidspunktet ligger tidligere end dette tidspunkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætter således, at der i de nævnte tilfælde vil blive dækket i nutid – dvs. på anvendelsestidspunktet og med fordringens eller fordringernes aktuelle størrelse – men med tilbagevirkende kraft til »betalingstidspunktet« (dvs. en historisk virkningsdato svarende til tidspunktet, hvor skyldneren mistede rådighed over beløbet), idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

Bestemmelsen i § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige betyder, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen på det tidspunkt, hvor betalingen anvendes til dækning, alene dækker fordringer, for hvilke der på dette tidspunkt er en skyldig hovedstol eller renter under inddrivelse. Fordringerne indgår som anført ovenfor i dækningsrækkefølgen med deres aktuelle saldo på anvendelsestidspunktet. Dette gælder, selv om fordringerne på betalingstidspunktet for den betaling, der skal anvendes til dækning, havde en større saldo. Forskellen på en fordrings saldo på henholdsvis betalingstidspunktet og anvendelsestidspunktet kan f.eks. skyldes, at fordringen i mellemtiden kan være delvist dækket ved en eller flere andre frivillige indbetalinger eller inddrevne beløb. Sådanne mellemkommende dækninger fastholdes, selv om betalings- tidspunktet for disse dækninger ligger senere end betalingstidspunktet for den indbetaling, som aktuelt skal anvendes til dækning.

Fordringer, der på anvendelsestidspunktet, jf. § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, er fuldt indfrieede eller ophørt af andre grunde, indgår ikke i den dækningsrækkefølge, der fastlægges på anvendelsestidspunktet, selv om den enkelte fordring ikke på betalingstidspunktet var fuldt indfriet. At fordringen på anvendelsestidspunktet er fuldt indfriet eller ophørt, kan skyldes, at fordringen efter betalingstidspunktet, men før anvendelsestidspunktet, er dækket fuldt ud med en eller flere andre frivillige indbetalinger eller inddrevne beløb, eller at fordringen kan være korrigeret af fordringshaver som følge af en indbetaling eller modregning i fordringshavers regi. Endelig kan fordringen være ophørt af andre årsager, herunder ved afskrivning, eftergivelse eller på baggrund af forældelse.

Bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om såkaldt gendækning. Herved forstås anvendelsen af overskydende beløb, hvorved f.eks. forstås beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager fra en fordringshaver i tilfælde, hvor fordringshavers fordring helt eller delvist blev dækket uretmæssigt. Det vil bl.a. kunne være tilfælde, hvor en modregning helt eller delvist er blevet ophævet, fordi det efterfølgende viser sig, at modfordringen ikke bestod eller alene bestod med et mindre beløb end det, der indgik i modregningen. En

modregning får som nævnt ovenfor retsvirkning fra modregningserklæringens fremkomst til skyldner. Det overskydende beløb vil i et sådant tilfælde udgøre en del af udbetalingsfordringen, f.eks. overskydende skat. Af bestemmelsen fremgår i 1. pkt., at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Henvisningen i § 4, stk. 5, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til stk. 1-4 indebærer bl.a., at når et overskydende beløb anvendes til gendækning, skal dækningsrækkefølgen fastlægges på det tidspunkt, hvor det overskydende beløb anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens virkningstidspunktet for gendækningen derimod er betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse. Det fremgår af forarbejderne, at når der sker gendækning med virkning fra betalingstidspunktet, skal der i visse tilfælde ske en korrektion af inddrivelsesrenter, der er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden fra den 1. dag i måneden efter den måned, hvor hovedfordringen blev modtaget, jf. lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 61. Som nævnt ovenfor vil mellemkommende dækninger derimod skulle fastholdes, selv om betalingstidspunktet for disse dækninger ligger senere end betalingstidspunktet for den indbetalte, som aktuelt skal anvendes til dækning, jf. lovforslag nr. L 26, Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 59. Det forhold, at gendækningen får rentemæssig virkning fra betalingstidspunktet, kan dog indebære en korrektion/ompostering af de tidligere dækninger på fordringen.

I § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-7, herunder regler om anvendelsen af disse ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og regler om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner. Bemyndigelsen er udmøntet i bl.a. § 7, stk. 4 og 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår af § 7, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige alene anvendes på et overskydende beløb, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket. Er hele fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke dækket, anvendes det overskydende beløb til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter. Resterer der herefter et overskydende beløb, anvendes dette til dækning i overensstemmelse med § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Såfremt det overskydende beløb som nævnt i 2. pkt. hidrører fra modregning og vedrører

hovedfordringen eller en inddrivelsesrente, der ikke har været tilbagesendt til eller tilbagekaldt af fordringshaver i medfør af bekendtgørelsens § 8, stk. 3, dækkes krav på inddrivelsesrente forud for hovedfordringen, mens opkrævningsrente og inddrivelsesrente, der har været tilbagesendt til fordringshaver i medfør af § 8, stk. 3, dækkes efter hovedfordringen.

Det fremgår af § 7, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at opstår et overskydende beløb ved en nedskrivning af en opskrevet fordring, og findes der opskrivningsfordringer til den fordring, som nedskrives, anvendes det overskydende beløb først til dækning af en eventuel resterende del af den opskrevne fordring inklusive renter. Dernæst dækkes den opskrevne fordrings opskrivningsfordringer og disses renter. Dækningen efter 2. pkt. anvendes dog ikke, såfremt det overskydende beløb hidrører fra en indsats, bortset fra modregning, som den nedskrevne fordring er eller har været omfattet af, og som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af det overskydende beløb ikke omfatter den eller de opskrivningsfordringer, som kan dækkes helt eller delvist.

Det foreslås, at der i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter stk. 5 indsættes seks nye stykker, *stk. 6-11*, hvorefter stk. 6-8 bliver stk. 12-14.

Det foreslås, at det i *stk. 6, 1. pkt.*, bestemmes, at stk. 5 ikke skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse.

Det foreslås, at det i *stk. 6, 2. pkt.*, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden herudover skal kunne vælge, at stk. 5 ikke skal finde anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af stk. 5 helt eller delvist skulle anvendes til dækning af en i PSRM registreret fordring, som tidligere har været registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvist dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

Det foreslås, at det i *stk. 7* bestemmes, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke skal finde anvendelse, jf. det foreslåede stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, skal der gælde følgende regler i nr. 1-4, jf. dog det foreslåede stk. 10:

Det foreslås i *stk. 7, nr. 1*, at overskydende beløb skal placeres i en korrektionspulje, som skal udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller skal udbetales til skyldner. Opgørelse af korrektionspuljen skal ske månedligt eller oftere, idet puljer på under 50 kr. dog kun opgøres én gang om året.

Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne undgå for hver korrektion at skulle fremsende

modregningsafgørelser og vil i stedet kunne sende én samlet modregningsafgørelse til skyldneren, som udgangspunkt ved udgangen af måneden.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 2, 1. pkt.*, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, skal forrentes efter den foreslåede § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 2, 2. pkt.*, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, dog skal forrentes fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 2, 3. pkt.*, at overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, skal forrentes efter den foreslåede § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet skal lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 2, 4. pkt.*, at renten ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det er tanken, at beløb i korrektionspuljen straks efter opgørelsen skal udbetales eller anvendes til (fornyet) modregning. Ved genindsendelse til modregningssystemet skal beløbet behandles som en af beløbets oprindelige natur frigjort udbetaling, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., jf. dog nedenfor om krav på udbetalinger, der er overdraget til tredjemand, og om beløb, for hvilke der gælder særlige modregningsbegrænsninger. For det tilfælde, at modregning eller udbetaling undtagelsesvist ikke sker straks efter opgørelsen eller senest 5 bankdage efter modtagelsen, skal det genindsendte beløb dermed forrentes i henhold til de foreslåede § 8 b, stk. 1 og 2, dvs. som udgangspunkt fra den 1. i måneden efter modtagelsen i modregningssystemet. I det omfang et genindsendt beløb igen opstår som et overskydende beløb i korrektionspuljen, skal det atter forrentes efter § 8 b, stk. 1, dog således at det nye modtagelsestidspunkt i modregningssystemet lægges til grund for beregning af renter. Overskydende beløb, der stammer fra krav på udbetalinger, som er overdraget til tredjemand, eller for hvilke der gælder særlige modregningsbegrænsninger, forventes at kunne håndteres i modregningssystemet som deres oprindelige udbetalingstype med henblik på modregning og i den forbindelse at kunne forrentes i henhold til de eventuelle særregler, der gælder for denne udbetalingstype, jf. de foreslåede bestemmelser i § 8 b, stk. 1, 5. og 6. pkt.

Det foreslås, at skatteministeren i medfør af den gældende bemyndigelse i § 4, stk. 8, der bliver stk. 14, også skal kunne fastsætte regler om anvendelsen af de foreslåede nye bestemmelser i stk. 6-11. Det er således tanken, at der skal kunne fastsættes regler om, at der alene ydes rente af udbetalinger i korrektionspuljen i de tilfælde hvor den samlede pulje af udbetalinger overstiger et vist beløb, for derved at reducere antallet af renteberegninger. Såfremt udbetalinger i PSRM udlignes ved modregning i en korrektionspulje ved udgangen af hver kalendermåned, forventes renten af udbetalinger på

maksimalt f.eks. 5.000 kr. at udgøre mindre end 33 kr. (beregnet ud fra 31 rentedage), hvilket vurderes ikke at medføre et væsentligt økonomisk tab for skyldneren. Der er tillige tanken, at der skal kunne fastsættes regler om, at renter af en udbetaling, som er blevet anvendt til modregning sammen med udbetalingen, kan anses for anvendt forholdsmæssigt til dækning af de fordringer, der blev dækket ved denne modregning, hvis udbetalingen senere genopstår som et overskydende beløb, og der i den forbindelse skal beregnes rente af det overskydende beløb i medfør af den foreslåede § 4, stk. 7, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 3*, at beløb i korrektionspuljen skal kunne anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af denne lov, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse.

På nær de foreslåede undtagelser vil det overskydende beløb således ifølge forslaget skulle anses som en ny udbetalingstype, der er frigjort fra den type af udbetaling, som det overskydende beløb stammer fra. En modregning i det overskydende beløb vil derfor kunne gennemføres uden hensyn til eventuelle renteregler i det regelsæt, der var gældende for den oprindelige udbetaling (f.eks. kildeskattelovens § 62 om overskydende skat). Ligeledes vil modregningen kunne ske uden hensyn til eventuelle modregningsbegrænsninger, der måtte gælde for den oprindelige udbetaling, idet der som nævnt foreslås en undtagelse for bl.a. børne- og ungeydelse, jf. ovenfor om § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse.

Det foreslås i *stk. 7, nr. 4*, at overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige ikke skal omfatte overskydende beløb som nævnt i de foreslåede stk. 6 og 7.

Eventuelle registrerede transporter og udlæg i den oprindelige udbetalingsfordring vil med forslaget derfor ikke skulle iagttages, hverken ved modregning i det overskydende beløb eller ved udbetaling heraf, hvis der ikke er yderligere gæld at modregne med. Det foreslås dog, at den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, ikke skal finde anvendelse på overdragelser, hvorom der er givet underretning før bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 8, 1. pkt.*, at det foreslåede stk. 7 alene skal anvendes, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket.

Det foreslås i *stk. 8, 2. pkt.*, at hvis hele fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke er dækket, skal det overskydende beløb anvendes til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter.

Det foreslås i *stk. 9*, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne beslutte, at renter, der er beregnet i medfør af den foreslåede § 8 b, stk. 1, skal indgå i korrektionspuljen og anvendes i henhold til reglerne i det foreslåede stk. 7.

Herved vil bl.a. renter af udbetalinger, som er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, i stedet for at blive udbetalt eller anvendt til modregning sammen med den udbetaling, som renten er beregnet af, kunne overføres til korrektionspuljen og dermed behandles sammen med andre – ofte mindre – beløb.

Det foreslås i *stk. 10*, at hvis der i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM opstår et overskydende beløb, der hidrører fra en dækning, der blev foretaget på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne vælge at overføre det overskydende beløb til den i den foreslåede § 18 j, stk. 1, nævnte korrektionspulje med henblik på modregning efter reglerne herfor.

Med forslaget skal der tages højde for, at inddrivelsessystemet DMI på et tidspunkt kan være lukket, hvorfor muligheden for først at modregne i dette system foreslås at være fakultativ. Det vil desuden forudsætte systemudvikling at videreføre beløbet automatisk til modregning i modregningskomponenten »M«, hvorfor udbetaling efter modregning i DMI også foreslås at skulle være fakultativ.

Det foreslås i *stk. 11*, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i det foreslåede stk. 7, nr. 1, i alle tilfælde skal kunne anvende skyldners Nemkonto.

Sker der hel eller delvis udbetaling af beløb i korrektionspuljen, skal udbetaling derfor kunne ske til borgerens eller virksomhedens Nemkonto, uanset om borgeren eller virksomheden i medfør af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 766 af 5. juli 2006 om Nemkontoordningen har anvist en specifik konto for en eller flere af de oprindelige typer af udbetaling, som indgår i det opgjorte beløb.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 6

Skatteministeren har i § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige en bemyndigelse til at fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-7, herunder regler om anvendelsen af disse

ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og regler om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner.

Det foreslås, at der i § 4, *stk. 8*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver *stk. 14*, foretages den ændring, at »stk. 1-7« ændres til »stk. 1-13«, og at der efter »skyldner« indsættes »og regler om, at stk. 7 helt eller delvist skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i et eller flere andre af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer end PSRM«.

Bemyndigelsen i § 4 stk. 8, foreslås således udvidet, så skatteministeren også skal kunne fastsætte regler om de i nr. 5 foreslåede nye stykker, *stk. 6-11*, der foreslås indsat efter *stk. 5* i § 4 i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige. Derudover foreslås det at udvide bemyndigelsen, så den også skal give adgang til at fastsætte regler om, at det foreslåede stk. 7 helt eller delvist skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i et eller flere andre af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer end PSRM. Det vil især være relevant for systemet DMI.

Udvidelsen af bemyndigelsen vedrørende muligheden for at lade reglerne i det foreslåede stk. 7 finde helt eller delvist anvendelse for overskydende beløb, der opstår i et eller flere andre af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer end PSRM, skal give mulighed for på sigt at ensrette processen for håndteringen af overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens systemer, således at alle overskydende beløb på et tidspunkt kan håndteres i det nye inddrivelsessystem og efter samme regelsæt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 7

I § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at opskrivning af en fordrings beløb kan ske ved oversendelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb (opskrivningsfordring). Opskrivning af opkrævningsrenter sker dog ifølge 2. pkt. ikke ved oversendelse af en opskrivningsfordring, men ved oversendelse af en ny rentefordring med den samme renteperiode som den fordring, der ønskes opskrevet. En opskrivningsfordring anses ifølge 3. pkt. for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet. Dette gælder ifølge 4. pkt. dog ikke, hvis de oversendte oplysninger om den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives. Bestemmelsen i 3. pkt. gælder ifølge 5. pkt. heller ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives. En opskrivningsfordring får ifølge 6. pkt. plads i dækningsrækkefølgen umiddelbart efter den fordring, der opskrives. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får ifølge 7. pkt. opskrivningsfordringen den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen dækkes dog ifølge 8. pkt. umiddelbart før opskrivningsfordringen. Hvis der modtages flere opskrivningsfordringer vedrørende samme krav, dækkes disse ifølge 9. pkt. indbyrdes i henhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori

fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et *stk. 3*, hvis *1. pkt.* bestemmer, at skatteministeren skal kunne bestemme, hvornår en opskrivning af en fordring anses for at være modtaget med den virkning, at der tilskrives rente efter stk. 1, herunder hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en fejlagtig nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at der i medfør af 1. pkt. skal kunne fastsættes regler, der gælder for opskrivning af fordringer i hvert enkelt af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og for opskrivning af fordringer, der er blevet overført fra ét inddrivelsessystem til et andet.

Det er således tanken, at der skal kunne fastsættes forskellige regler, således at der for f.eks. PSRM gælder ét sæt regler, mens der for DMI gælder et andet sæt regler.

Skatteministeren foreslås i den forbindelse at kunne fastsætte de nærmere regler om modtagelsestidspunktet for opskrivningsfordringer i PSRM og i den forbindelse at kunne fastsætte særlige regler for det tilfælde, at fordringen er overført til PSRM fra et andet inddrivelsessystem.

Den foreslåede bemyndigelse skal for det første skabe et sikkert grundlag for den nærmere regulering af både modtagelsesdato og afledt begyndelsesdato for forrentning af opskrivningsbeløb, der registreres på forskellig vis i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer og dermed kan forudsætte forskellige løsninger herom, således som det for PSRM og DMI aktuelt er reguleret ved henholdsvis § 7 og § 49, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Med bemyndigelsen skal skatteministeren dermed sikres mulighed for både at regulere modtagelsestidspunktet og den afledte rentemæssige virkning heraf, og bemyndigelsen skal dermed også sikre den nødvendige fleksibilitet i perioden med inddrivelse af fordringer i flere systemer, herunder når fordringer flyttes fra ét system til et andet.

Det forventes i den forbindelse, at det ved bekendtgørelse reguleres, f.eks. som en ny bestemmelse i § 7, stk. 1, 6. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, for en fordring, der er registreret i inddrivelsessystemet PSRM, ønsker at annullere en nedskrivning, der blev foretaget, mens fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal opskrivningen ske ved overdragelse af en opskrivningsfordring, der anses for modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet. En sådan regel svarer til hovedreglen ved modtagelsen af opskrivningsfordringer i PSRM, jf. § 7, stk. 1, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, og vil være en fravigelse af den nuværende undtagelse i bekendtgørelsens regel i § 7, stk. 1, 5. pkt., om modtagelsestidspunktet for

opskrivningsfordringer, der skal annullere en fejlagtig nedskrivning.

Efter de gældende regler i § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige anses en opskrivningsfordring i PSRM for at være modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når opskrivningsfordringen er registreret i modtagelsessystemet.

Dette gælder dog ikke, hvis der er tale om en opskrivning, der skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse, i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1, 5. pkt. Hvis fordringen forrentes under inddrivelsen, vil der derfor med tilbagevirkende kraft fra dette modtagelsestidspunkt skulle beregnes inddrivelsesrenter af opskrivningsfordringen.

For fordringer, der er registreret i PSRM, sker en annulation af en fejlagtig nedskrivning som nævnt ovenfor i beskrivelsen af gældende ret således ved overdragelse af en opskrivningsfordring med en størrelse svarende til det fejlagtigt nedskrevne beløb. I den forbindelse foretages der inden registreringen i modtagelsessystemet i PSRM en kontrol, der har til formål at afklare, om opskrivningen er berettiget, således at inddrivelsesrenter med rette kan tilskrives fra den oplyste virkningsdato for opskrivningen. Kontrollen forudsætter, at der henvises til den fejlagtige nedskrivning, som ved opskrivningen ønskes annulleret.

Efter en overførsel af fordringer fra restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI til det ny inddrivelsessystem, PSRM, kan der imidlertid hos restanceinddrivelsesmyndigheden opstå udfordringer og manuelle opgaver i de tilfælde, hvor en fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ønsker at annullere en fejlagtig nedskrivning, der blev foretaget, mens den fejlagtigt nedskrevne fordring befandt sig i DMI, fordi fordringen fejlagtigt blev anset for at være blevet dækket, mens den var under inddrivelse i dette system.

Oplysninger om op- og nedskrivninger (transaktionshistorikken) medfølger således ikke ved en overførsel af fordringer til PSRM, og den ovennævnte kontrol af en opskrivningsfordrings berettigelse vil derfor ikke kunne ske maskinelt som forudsat, hvilket kan medføre udfordringer med at modtage sådanne opskrivninger, der i givet fald vil skulle håndteres og valideres manuelt. Det foreslås derfor, at skatteministeren gives mulighed for at fastsætte regler, der skal håndtere disse udfordringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.10.

Til nr. 8

Efter § 7, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaveren til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra

det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning.

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 7, stk. 4, 1. pkt., udvides, således at bemyndigelsen med sikkerhed også omfatter den situation, hvor modregning ikke kan gennemføres automatisk. Skatteministeren vil efter den foreslåede ordning kunne fastsætte regler om undladelse af modregning i alle tilfælde, hvor modregning ikke vil kunne gennemføres automatisk i et eller flere af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, herunder bemyndigelse til at fastsætte bagatelgrænser for udbetalinger, der anvendes til modregning. Der skal i den forbindelse tillige kunne fastsættes en bagatelgrænse for tilfælde, hvor modregning kan gennemføres automatisk, men hvor beløbet, der kan modregnes automatisk, er af så begrænset størrelse, at gennemførelse af modregning og afsendelse af modregningsbrev ikke vurderes hensigtsmæssigt og/eller proportionelt. Muligheden for at undlade modregning, hvor modregning ikke kan gennemføres automatisk, skal kunne anvendes til helt af afstå fra at modregne i en udbetaling, til at undlade at modregne med en eller flere fordringer, som ikke kan modregnes uden involvering af en sagsbehandler, og til at undlade at gøre brug af en særlig modregningsadgang.

Det foreslås dog, at det fortsat skal være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at gennemføre modregning, selv om modregningen ikke kan ske automatisk. Selv om tilfældet falder ind under et af de typetilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt undlader modregning, skal modregning bl.a. kunne ske, hvis der eksempelvis er tale om store beløb, mistanke om omgåelse, eller hvor der i forbindelse med anden sagsbehandling af skyldners sag konstateres en modregningsadgang.

Skatteministeren skal tillige løbende kunne ændre fastsatte bagatel-/beløbsgrænser, således at disse afspejler den til enhver tid værende ressource-situation, herunder eksempelvis kunne ændre i perioder, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager et stort antal udbetalinger, f.eks. i forbindelse med hovedkørslen af overskydende skatter i marts/april. Bemyndigelsen foreslås også udvidet således, at skatteministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om at kunne undlade modregning, hvis modregning ikke vil kunne gennemføres automatisk i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Der kan tillige være behov for at undlade modregning i de situationer, hvor der i dag består en lov-hjemlet adgang til at gennemføre modregning over for en anden hæfter, jf. bl.a. § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I disse situationer, hvor modregning ikke kan systemunderstøttes i restanceinddrivelsesmyndighedens it-systemer, vil det som udgangspunkt forudsætte betydelige manuelle ressourcer, hvis en sådan hæftelsesadgang vil skulle vurderes og anvendes manuelt.

Som nævnt i afsnit 2.6.1 er den gældende bemyndigelse i § 7, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ifølge forarbejderne begrænset til at kunne anvendes i bestemte situationer.

Der findes imidlertid en række situationer, hvor modregningsprocessen endnu ikke er automatiseret,

eller hvor modregning ikke kan systemunderstøttes. Modregning vil derfor i disse situationer forudsætte manuel håndtering, hvilket medfører et øget ressourceforbrug og øget manuel administration. Yderligere vil der også opstå situationer, hvor modregning ikke kan ske inden for rimelig sagsbehandlingstid, hvorfor der er behov for en regulering, der kan imødekomme disse udfordringer. Samtidig har restanceinddrivelsesmyndigheden en forpligtelse til at anvende alle inddrivelsesredskaber, der er til rådighed, herunder anvende de mest effektive midler for at søge gæld til det offentlige inddrevet bedst muligt.

Skatteforvaltningen har navnlig identificeret fire typetilfælde, hvor der er eller vil kunne opstå et behov for at undlade modregning, og hvor der ikke er en klar lovbestemmelse, der gør det muligt for skatteministeren at fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i disse situationer kan undlade hel eller delvis modregning. Det første typetilfælde omhandler den situation, hvor udbetalingen eller gælden er af begrænset størrelse, og hvor ressourceforbruget ved manuel sagsbehandling ikke står mål med provenuet, f.eks. hvor der vil skulle ske modregning i renter af udbetalingen eller andre mindre udbetalinger såsom overskydende beløb. Det andet typetilfælde omhandler den situation, hvor manuel sagsbehandling ikke vil kunne ske inden for rimelig tid. Det tredje typetilfælde omhandler de situationer, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden skønner, at det vil være mest hensigtsmæssigt ikke at gennemføre modregning af hensyn til driften, f.eks. når sagen indeholder stor kompleksitet. Udviklings- og Forenklingsstyrelsen har oplyst, at denne situation er opstået ca. 11.600 gange i 2020. Det fjerde typetilfælde omhandler den situation, hvor der består en lovhjemlet adgang til modregning over for en anden hæfter, hvilket ikke systemunderstøttes i Skatteforvaltningens it-systemer. Alle ovennævnte typetilfælde vedrører sager, hvor modregningen ikke kan gennemføres automatisk. Da den nye modregningsløsning endnu ikke understøtter modregning i alle udbetalingsstyper, og da endnu ikke alle fordringshavere og fordringstyper er tilsluttet i PSRM, er det dog ikke muligt præcist at fastslå alle tilfælde, hvor modregningen ikke vil kunne ske automatisk, og hvor gennemførelsen af modregning således vil kræve manuel sagsbehandling. Der er derfor behov for, at der kan fastsættes regler om undladelse af modregning i alle tilfælde, hvor modregningen ikke kan gennemføres automatisk, og ikke kun i de nævnte typetilfælde.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.6.

Til nr. 9-11

Det følger af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på, tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Efter § 8, b, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. Efter stk. 2 – der regulerer de tilfælde,

hvor udbetalingsbeløbet anvendes til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse – foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet efter stk. 1 og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

Rentesatsen og den præcise renteperiode for udbetalingsbeløbet reguleres ikke i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og må således findes i det regelsæt, der danner grundlag for den enkelte udbetaling. Endvidere regulerer bestemmelsen ikke renteperioden i de tilfælde, hvor modregning ikke gennemføres, og restanceinddrivelsesmyndigheden udbetaler beløbet. Der tages ikke i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eksplicit stilling til, om restanceinddrivelsesmyndigheden kan tilbageholde udbetalinger, der efter de enkelte regelsæt indeholder udbetalingsfrister.

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning kan både ske efter forudgående aftale mellem parterne og som tvungen modregning, hvor den ene part ensidigt erklærer og gennemfører modregningen. Tvungen modregning er en let adgang for en fordringshaver m.v.(modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen.

Ved tvungen modregning skelnes der mellem såkaldte konnekse krav, der udspringer af det samme retsforhold, og ikkekonnekse krav, som vedrører forskellige retsforhold, men dog fortsat består mellem de to samme parter. Efter de obligationsretlige regler forudsætter tvungen ikkekonnekts modregning, at fordringerne er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og at den fordring, der modregnes med, er retskraftig. Desuden er det en betingelse, at den fordringshaver m.v., der ønsker at modregne (modregneren), sender en modregningserklæring, frem til den person, der modregnes over for (hovedmanden).

Der gælder en udvidet modregningsadgang mellem krav, der er konnekse, idet de to modstående krav har samme oprindelse og ses som enkelte poster i en samlet opgørelse. Den udvidede modregningsret består dels i, at modregningserklæringen har tilbagevirkende kraft til det tidligste tidspunkt, hvor de to fordringer stod overfor hinanden som udjævnelige, dels i, at tvungen konnekts modregning kan gennemføres, selv om modfordringen er forældet eller prækluderet, dvs. ikke er retskraftig.

Det fremgår af § 4 a, stk. 1, i lov om offentlige betalinger m.v., at oplysninger i det register, der er nævnt i lovens § 4, stk. 1, om udbetalinger fra offentlige myndigheder, kan videregives til et af Skatteforvaltningen administreret inddrivelsessystem med henblik på modregning med gæld til det offentlige. Det er i praksis restanceinddrivelsesmyndigheden, der administrerer det nævnte inddrivelsessystem. Hvis et beløb skal udbetales af en offentlig myndighed til en betalingsmodtager, der har gæld til det offentlige, kan Skatteforvaltningen – dvs. i praksis restanceinddrivelses-

myndigheden – anmode om, at udbetalingsbeløbet overføres til Skatteforvaltningen med henblik på modregning.

Hvis Skatteforvaltningen anmoder om dette, udbetales beløbet ikke fra den udbetalende myndighed til betalingsmodtageren, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., men beløbet overføres til Skatteforvaltningen og bliver her registreret som ét samlet beløb i én udbetalingstype uden særskilt angivelse af hovedstol og de eventuelle renter, der måtte være tilskrevet hovedstolen. Ved overførslen af udbetalingsbeløbet til Skatteforvaltningen efter lovens § 4 a, stk. 2, anses betaling at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed, jf. lovens § 4 a, stk. 3.

Dækker et udbetalingsbeløb fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis en betalingsmodtagers (skyldners) gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, der er fastsat i § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter § 7, stk. 1, nr. 1, dækkes først eventuelle fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed selv er fordringshaver m.v., i det omfang denne myndighed træffer beslutning om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge § 7, stk. 1, nr. 2, eventuelle fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge § 7, stk. 1, nr. 3, eventuelle andre fordringer under opkrævning.

En skyldner vil imidlertid efter gældende ret kunne anmode om såkaldt konneks modregning med skattekrav, sådan som det er beskrevet i Den juridiske vejledning, afsnit A.D.13.3.3. Skyldneren kan således forlange, at et krav mod den pågældende på betaling af en restskat skal dækkes (modregnes) med en tidligere opgjort overskydende skat for det samme indkomstår. Dette gælder, uanset om den pågældendes overskydende skat allerede er blevet overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning og her er blevet anvendt til dækning af andre af skyldnerens gældsposter eller er blevet udbetalt i henhold til en transport eller et udlæg.

Situationen vil f.eks. blive aktuel, hvor en skyldner i første omgang får beregnet en overskydende skatteudbetaling i forbindelse med sin årsopgørelse. På et senere tidspunkt kommer der imidlertid en ændring af skyldnerens årsopgørelse i forbindelse med en genoptagelsessag i Skattestyrelsen, hvorved der opstår en restskat på skyldneren og et krav om tilbagebetaling af den tidligere overskydende skat, jf. kildeskattelovens § 62 A, stk. 1-2. Hvis skyldneren ikke betaler den pålagte restskat, vil Skattestyrelsen oversende denne fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. Skyldneren kan i den forbindelse anmode om modregning med den tidligere udbetaling af overskydende skat for samme indkomstår, sådan som det er beskrevet i Den juridiske vejledning, uanset at den overskydende skat allerede kan være anvendt til dækning af andre af skyldnerens restancer eller udbetalt til en transporthaver eller udlægshaver.

Det forhold, at en skyldner her kan forlange modregning med bestemte fordringer – også efter at udbetalingsbeløbet er anvendt til modregning med anden gæld eller er udbetalt – betyder i praksis, at der igangsættes et længere og kompliceret manuelt sagsforløb hos restanceinddrivelsesmyndigheden, de berørte fordringshavere m.v. og den udbetalende myndighed. Først skal de allerede

foretagne dækninger (modregningen) ophæves og tilbageføres via en mellemregningskonto med den berørte fordringshaver m.v., og eventuelle udbetalte beløb i henhold til transporter eller udlæg skal søges tilbage fra disse respektive beløbsmodtagere. Desuden skal der eventuelt stilles ny sikkerhed af skyldneren, hvis en fordringshaver m.v. har opgivet en sikkerhedsstillelse i forbindelse med den tidligere gennemførte dækning (modregning). Hvis det lykkes at få det tidligere anvendte udbetalingsbeløb retur fra den fordringshaver m.v., transporthaver eller udlægshaver, hvortil udbetalingsbeløbet er blevet overført, står restanceinddrivelsesmyndigheden dernæst for at sende udbetalingsbeløbet tilbage til den udbetalende myndighed, som derefter selv skal sørge for, at den inddrivelsesfordring, som der skal modregnes i, kaldes tilbage fra restanceinddrivelsesmyndigheden eller fra fordringsregistret. Herefter skal den udbetalende myndighed foretage selve den tekniske udligning, der i praksis gennemfører den konneks modregning, som skyldneren har ønsket. Og efterfølgende skal den udbetalende myndighed også orientere skyldner skriftligt om, at modregningen nu er gennemført.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil således ved skyldners anmodning om konneks modregning, som typisk sker i forhold til skattekrav, være nødsaget til at igangsætte en kompliceret manuel sagsbehandlingsproces, som indledningsvist endvidere indeholder en konkret individuel vurdering af fordringernes konneksitet, som det ikke er muligt at systemunderstøtte i den automatiske modregningsløsning hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Af samme årsag anvender restanceinddrivelsesmyndigheden heller ikke selv konneks modregning overfor borgere i forbindelse med inddrivelsesarbejdet. Det er i forarbejderne til lovforslag L 144 om ændring lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, side 4728 ff., også forudsat, at en eventuel konneks modregning i stedet skal varetages af opkrævningsmyndigheden - også i tilfælde, hvor kravet er oversendt til inddrivelse. Tilsvarende vil den systemløsning, der skal varetage den automatiske modregning med krav under inddrivelse, ikke kunne håndtere tilfælde, hvor modregning sker på grundlag af konneksitet.

Udgangspunktet er derfor, at konneks modregning skal varetages af opkrævningsmyndigheden også i tilfælde, hvor kravet er oversendt til inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden er dog ikke afskåret fra i konkrete sager at gennemføre konneks modregning, hvis dette ud fra en konkret vurdering skønnes muligt og hensigtsmæssigt henset til f.eks. sagens karakter. Dette kan blandt andet være relevant i bobehandlingssager eller i større eller særlige sagskomplekser.

I retspraksis er begrebet konneksitet i forholdet mellem to skattekrav nærmere belyst i Vestre Landsrets dom gengivet i Tidsskrift for Skatter og Afgifter 2000, side 748. Her havde Skatteministeriet påstået konneksitet, da modfordringen (krav på skat udsprunget af ligningsmæssig forhøjelse) og hovedfordringen (krav på overskydende skat) hidrørte fra samme indkomstår. Skatteministeriet gjorde ikke gældende, at de to krav derudover stod i nærmere forbindelse med hinanden. Vestre Landsret fandt, at det ligger uden for den naturlige forståelse af begrebet konneksitet at betegne samtlige skattekrav fra eller mod en skatteyder, der angår samme indkomstår, som vedrørende samme retsforhold. Den skete modregning var derfor uberettiget. Denne dom medfører en vis indsnævring af begrebet konneksitet. Hvis der er tale om det samme indkomstår, er det således

nødvendigt at se nærmere på de to modstående kravskarakterer. Disse må angå det samme underforhold, f.eks. skiftende ansættelse af et fradrag. Det betyder omvendt også, at f.eks. positiv moms og negativ moms, der vedrører samme afregningsperiode, er konnekskrav. Se Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1997, side 1638.

Ifølge Den juridiske vejledning, afsnit A.D.13.3.3, skal der ved anmodning om konneksmodregning undersøges en række forhold. For det første må en tidligere gennemført modregning med anden gæld kun ændres til konneksmodregning, hvis en skyldner udtrykkeligt anmoder herom. Dette skyldes, at denne form for betaling af f.eks. et skattekrav ikke altid vil være til skyldners fordel, f.eks. på grund af en højere rentesats på det krav, der hidtil har været dækket gennem anden modregning eller via inddrivelse. Se Østre Landsrets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1997, side 1467. Spørgsmålet om konneksitet skal dernæst nærmere undersøges, og restanceinddrivelsesmyndigheden skal derudover som beskrevet ovenfor igangsætte en tilbagebetalingsproces af den tidligere dækning, herunder vurdere behov for ny sikkerhedsstillelse, hvis en sådan tidligere har været gældende. Hvis beløbet ikke tilbagebetales på grund af manglende ny sikkerhed, skal restanceinddrivelsesmyndigheden meddele skyldneren, at den ønskede ændring til konneksmodregning af denne grund ikke kan gennemføres, og at afgørelsen herom kan påklages.

Samlet set er der ofte tale om en ganske ressourcekrævende og kompleks proces, som forudsætter manuel sagsbehandling. Komplexiteten skyldes blandt andet den organisatoriske opbygning i Skatteforvaltningen, hvor opkrævningsopgaven vedrørende skatter og afgifter er placeret hos Skattestyrelsen, mens inddrivelsesopgaven, herunder håndtering af modregning i udbetalinger fra det offentlige, er placeret hos restanceinddrivelsesmyndigheden, samt det forhold at de to styrelser anvender forskellige it-systemer. Inddrivelsessystemet understøtter således ikke en konneksmodregning.

Det foreslås, at § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nyaffattes, så udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes med en årlig rente svarende til krav på rente i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

Renten vil i medfør af forslaget skulle fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 procentpoint. Den fastsatte referencesats er den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. Forrentningen af udbetalinger fra det offentlige, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil således blive harmoniseret, og i vidt omfang ensrettes med de regler om forrentning der gælder for krav, der er oversendt til inddrivelse. Visse typer af udbetalinger fra det offentlige forrentes i dag med en lavere rentesats end den, der gælder efter renteloven. Det gør sig f.eks. gældende for overskydende skat, som ifølge kildeskattelovens § 62, stk. 3, forrentes med en rente svarende til krav på rente i opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned. For sådanne udbetalinger indebærer forslaget en højere forrentning, end tilfældet er i dag. For andre udbetalinger findes der regler, hvorefter udbetalingen ikke forrentes. Dette gør sig f.eks. gældende for

udbetalinger i medfør af kildeskattelovens § 55, der dog ikke tager stilling til administration hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når beløbet ikke udbetales direkte til skyldneren. Endelig er der for visse udbetalinger ikke fastsat nærmere regler om forrentning af udbetalingen, herunder når beløb er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden. For udbetalinger, hvor der ikke er regler om forrentning kan bl.a. henvises reglerne om udbetalinger af børne- og ungeydelse.

I dag afhænger forrentningen af udbetalinger, der oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, af, hvilken type af udbetaling der er tale om. Hvorvidt restanceinddrivelsesmyndigheden skal forrente en udbetaling og i givet fald med hvilken rentesats og for hvilken periode, afhænger således af det regelsæt, der danner grundlag for udbetalingen. Der er efter de gældende regler udbetalinger fra det offentlige, der ikke forrentes, udbetalinger, der forrentes i medfør af renteloven, og udbetalinger, der forrentes i medfør af regler i anden lovgivning, f.eks. kildeskatteloven. Krav på rente tilskrives som hovedregel fra forfaldstidspunktet, hvilket i visse tilfælde vil være, inden udbetalingen oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden, og i andre tilfælde efter den er oversendt.

Forslaget har til formål at harmonisere rentesatsen for udbetalinger fra det offentlige, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, da forskellige rentesatser for den enkelte udbetaling vanskeliggør en automatiseret renteberegning. Harmoniseringen af krav på rente fra det tidspunkt, hvor udbetalingen modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil ikke gribe ind i forrentningen af udbetalinger, der administreres hos den udbetalende myndighed. Udbetalingerne vil således forrentes efter de respektive renteregler i de regelsæt, der danner grundlag for de enkelte udbetalinger, indtil den 1. i måneden efter modtagelsen af udbetalingen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilsvarende vil de gældende indberetningsregler i lovgivningen fortsat finde anvendelse i relation til renter, der tilskrives hos udbetalende myndighed.

Det foreslås i § 8 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige at indsætte fire nye punkummer. Det foreslås med 3. pkt., at krav på rente skal tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens »modtagelse« af udbetalingsbeløbet vil i praksis ofte blive registreret til at være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager meddelelse fra fordringshaveren m.v. om, at udbetalingsbeløbet overføres.

Det foreslås med stk. 1, 4. pkt., at udbetalinger, der udbetales i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A, dog tidligst skal forrentes fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Dette for at undgå, at en stor del af disse udbetalinger vil skulle forrentes i forbindelse med den årlige udbetaling af overskydende skat i marts/april måned, hvor der ellers vil skulle behandles et meget stort antal udbetalinger

Det foreslås med § 8 b, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, skal forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5. Bestemmelsen tager hensyn til bestemmelsen i

ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der fastslår, at rente af kompensationsbeløb tilskrives fra den 1. januar i året efter modtagelsen af beløbet hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og da der ikke ønskes ændret ved denne retstilstand ved dette lovforslag.

Det foreslås med § 8 b, stk. 1, 6. pkt., at der ikke skal tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende beløbet til modregning. Dette har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden altid har en vis tid til sagsbehandling af udbetalinger, der oversendes med henblik på modregning, inden der skal beregnes renter.

De forskellige rentesatser og -perioder for udbetalinger fra det offentlige, og uklarhed om hjemmel til at beregne rente af alle udbetalinger, komplicerer endvidere renteberegningen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og gør det vanskeligt at automatisere renteberegningen. Forslaget skal sikre et enkelt regelsæt, der afspejler, at inddrivelsen varetages af én myndighed. Endvidere indeholder forslaget et særligt hensyn til udviklingen og automatiseringen af et effektivt inddrivelsessystem.

Det foreslås at ophæve § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og indsætte fire nye stykker, stk. 2-4. Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at beløb som nævnt i stk. 1 skal forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale eller anvende beløbet til modregning. Efter den foreslåede bestemmelse, vil forrentning ske frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at anvende udbetalingen til modregning eller at udbetale beløbet helt eller delvist. Anvendes udbetalingen til modregning, beregnes der således renter af udbetalingen frem til virkningstidspunktet for modregningen, jf. § 9 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Det foreslås i stk. 2, 2. pkt., at overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog skal forrentes frem til det tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Krav på rentens begyndelsestidspunkt for sådanne overskydende beløb vil reguleres af stk. 1 og 3 i den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås i stk. 2, 3. pkt., at krav på rente ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst. Den foreslåede bestemmelse er dermed en harmonisering af indberetningspligten, således at renten, der beregnes af udbetalinger, der er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden, ikke medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det foreslås i stk. 3, at uanset om en udbetaling, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, er undergivet en udbetalingsfrist i medfør af anden lovgivning, kan restanceinddrivelsesmyndigheden undlade at udbetale beløbet, indtil der er taget stilling til, om beløbet kan anvendes til modregning. Udbetalinger, der tilbageholdes af restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på stillingtagen til modregning, vil skulle forrentes i medfør af de foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 2.

Forslaget har til formål at sikre, at der etableres en hjemmel for restanceinddrivelsesmyndigheden

til at kunne se bort fra eventuelle udbetalingsfrister i de regelsæt, der danner grundlag for udbetalingen, og dermed sikre, at der altid er tid til den fornødne sagsbehandling af udbetalinger, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning.

Visse udbetalinger er undergivet en frist for, hvornår udbetaling skal ske. Dette gør sig f.eks. gældende for udbetalinger i medfør af kildeskattelovens § 55, hvorefter udbetaling skal ske, straks efter at borgeren har begæret tilbagebetaling af allerede indbetalt foreløbig skat, og Skatteforvaltningen har vurderet, hvor meget der skal tilbagebetales. Der er ikke i lovgivningen taget eksplicit stilling til, om sådanne frister skal overholdes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter oversendelse fra den udbetalende myndighed med henblik på modregning. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil imidlertid ikke altid kunne nå at foretage den fornødne sagsbehandling af udbetalingerne inden udløb af sådanne frister, herunder særligt når sagsbehandlingen ikke kan ske automatisk og dermed kræver manuel vurdering af en sagsbehandler.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at skabe klar hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil kunne tilbageholde udbetalinger, der er overført med henblik på modregning, uanset om udbetalingen i henhold til anden lovgivning er undergivet en bestemt udbetalingsfrist.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Det foreslåede *stk. 4* bestemmer, at for så vidt angår udbetalingsbeløb fra det offentlige, som er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med krav under opkrævning eller inddrivelse, jf. § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., skal skyldneren ikke kunne påberåbe sig ret til modregning.

Bestemmelsen foreslås at skulle gælde alle former for modregning, dvs. både modregning i almindelighed (med ikkekonnekse krav) og også den særlige konnekse modregning og eventuelle andre krav på modregning med bestemte fordringer, herunder både fordringer under opkrævning og under inddrivelse. Bestemmelsen afskærer både skyldneren fra selv at fremsætte erklæring om modregning efter det anførte tidspunkt og fra at kræve modregning gennemført af restanceinddrivelsesmyndigheden.

For så vidt angår den tidsmæssige begrænsning af retten til at forlange modregning, herunder med konnekse krav, vil det afgørende tidspunkt for, hvornår udbetalingsbeløbet (f.eks. en overskydende skat m.v.) anses for at være overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med krav under opkrævning eller inddrivelse i medfør af § 4 a, stk. 2 og 3, i lov om offentlige betalinger m.v., være det tidspunkt, hvor den udbetalende myndighed afgiver en meddelelse om overførslen af udbetalingsbeløbet, og restanceinddrivelsesmyndigheden modtager advisering herom. Bestemmelsen finder dermed også anvendelse i tilfælde, hvor modregning i en udbetaling fra Skatteforvaltningen gennemføres med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver m.v., jf. § 7, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og hvor beslutning om modregning (intern modregning) træffes af restanceinddrivelses-

myndigheden efter delegation på vegne af Skatteforvaltningen.

Med den foreslåede ændring vil man kunne imødegå de beskrevne aktuelle udfordringer med at understøtte den automatiserede modregningsløsning hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som har været forudsat siden 2007, jf. lovforslag L 144 om ændring lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love jf. Folketingstidende 2006-2007, tillæg A, side 4728 ff.

Derudover vil ændringen fremadrettet understøtte sikkerheden i restanceinddrivelsesmyndighedens administration af fordringer, idet man vil kunne undgå et betydeligt antal efterfølgende omgørelses-sager i inddrivelsesarbejdet, ligesom restanceinddrivelsesmyndigheden kan opnå en administrativ lettelse i omfanget af manuel sagsbehandling, fordi man ikke skal anvende manuelle ressourcer på de nævnte komplicerede modregningsopgaver. Endelig opnås en større økonomisk sikkerhed for fordringshavere m.v., transporthavere og udlægshavere, som fremover vil opleve færre ændringer af allerede gennemførte dækninger, og dermed dels vil kunne undgå det administrative besvær med tilbagerulning af beløb og opgivet sikkerhedsstillelse, dels vil opnå en større økonomisk sikkerhed for at et modtaget dækningsbeløb kan anses for en endelig betaling fra skyldneren.

For skyldneren vil ændringen betyde, at pågældende ikke kan fremsætte erklæring om modregning eller kræve dette af restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren kan således ikke kræve et andet krav dækket med udbetalingsbeløbet efter, at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt dette til modregning eller til udbetaling til en transporthaver eller en udlægshaver. Når et udbetalingsbeløb er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger, vil det være restanceinddrivelsesmyndigheden, der træffer beslutning om, hvorvidt der skal gennemføres modregning og med hvilke fordringer, idet modregning i givet fald gennemføres efter de gældende regler om dækningsrækkefølge.

Hvis en skattepligtig har opbygget gæld til det offentlige, må den pågældende således indrette sig efter, at der forud for udbetaling af en overskydende skat kan ske modregning med den pågældendes gæld til det offentlige. Hvis årsopgørelsen senere ændres og medfører nedsættelse af en overskydende skat og dermed en restskat, vil dette beløb blive opkrævet hos den pågældende på samme vis, som hvis den overskydende skat havde været udbetalt direkte til den pågældende.

Når beløbet er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden, med henblik på modregning, vil situationen med nærværende forslag være at sidestille med, at der er sket en udbetaling til den skattepligtige, der herefter ikke længere kan kræve modregning. Det kan i den forbindelse bemærkes, at en betaling i henhold til § 4 a, stk. 3, i lov om offentlige betalinger, anses for at være foretaget med frigørende virkning for den udbetalende myndighed ved overførsel af et udbetalingsbeløb til Skatteforvaltningen, hvis denne i henhold til § 4 a, stk. 2, har anmodet om overførsel af udbetalingsbeløbet med henblik på modregning heri.

Det bemærkes, at en skyldner fortsat vil kunne gøre eventuelle indsigelser mod en gennemført modregning gældende, herunder indsigelser om kravets eksistens og størrelse, eller indsigelser om at

betingelserne for modregning ikke måtte være opfyldt, herunder betingelser, der følger af konkursloven eller anden lovgivning.

Den automatiske modregning i overskydende skat m.v. er et vigtigt inddrivelseskridt, som hvert år siden suspenderingen af inddrivelsessystemet EFI i 2015 har indbragt et væsentligt inddrivelsesprovenu. I 2020 er der således gennem modregning opnået et inddrivelsesprovenu på ca. 3 mia. kr. svarende til knap en tredjedel af det samlede inddrivelsesprovenu. Denne meget betydelige volumen i modregningerne gør det nødvendigt at automatisere modregningen, og modregningsprocessen gennemføres derfor som udgangspunkt systemunderstøttet – enten i DMI, eller via den særlige modregningskomponent i PSRM, der også muliggør beslutning om modregning, der omfatter fordringer registreret i begge systemer.

I forbindelse med etableringen af PSRM og tilkoblingen af udbetaling af overskydende skat, er det dog konstateret, at der i visse tilfælde ikke kan etableres systemunderstøttet automatisk modregning. Det gælder f.eks. i forhold til at administrere anmodninger fra en skyldner om såkaldt ”konneks modregning” med skattekrav m.v., når den pågældende skyldner samtidig har fordringer under inddrivelse eller registreret til modregning hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

For restanceinddrivelsesmyndigheden betyder det i praksis, dels at der skal anvendes betydelige manuelle sagsbehandlingsressourcer på håndteringen af omgørelsessager, dels at den automatiserede modregningsløsning ikke kan etableres for dette sagsområde. Det er derfor nødvendigt at afskære skyldnerens ret til at fremsætte erklæring om modregning eller på anden vis kræve modregning med bestemte fordringer fra det tidspunkt, hvor den udbetalende myndighed har overført udbetalings-beløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning med skyldnerens gældsposter under opkrævning eller inddrivelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 12

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. En modregningserklæring er et påbud, der har virkning fra det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til skyldneren.

Beslutninger om at foretage modregning ligger ikke i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheders beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder. Det er dog konsekvent blevet lagt til grund, at

Skatteforvaltningens beslutninger om at foretage modregning skal betragtes som afgørelser i forvaltningslovens forstand, og at de forvaltningsretlige regler om partsrettigheder, herunder om parts høring, derfor finder anvendelse i disse sager. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt andre myndigheders beslutninger om at gennemføre modregning har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, 1. og 2. pkt., at hvis en part ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, der er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse, må myndigheden ikke træffe afgørelse i sagen, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Dette gælder dog ikke i en række tilfælde, herunder hvis det efter oplysningernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag, jf. stk. 2, nr. 1. På baggrund heraf er det konsekvent blevet lagt til grund, at restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt ikke har pligt til at foretage partshøring i sager om modregning. Dette skal bl.a. ses i sammenhæng med, at en skyldner ikke ved at bestride den modfordring, hvormed der påtænkes modregnet, kan kræve modregningen udsat, indtil der er taget stilling til skyldners indsigelse. Det følger modsætningsvist af § 2, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Det klare udgangspunkt er således, at en indsigelse mod en modfordring ikke vil have opsættende virkning på restanceinddrivelsesmyndighedens ret til at gennemføre modregningen.

Der kan i lovgivningen være fastsat særlige regler om partshøring, herunder i form af undtagelser fra pligten til partshøring på specifikke områder. Eksempelvis er det i færdselslovens § 121, stk. 2, 1. pkt., bestemt, at afgørelser om at pålægge standsnings- og parkeringsafgifter ikke er omfattet af forvaltningslovens § 19. Disse afgørelser træffes enten af politiet eller kommunerne. Undtagelsen blev indført ved lov nr. 341 af 16. maj 2001. Af det bagvedliggende lovforslag, L 174, Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 5131, fremgår, at den indførte undtagelsesbestemmelse havde til formål at muliggøre en fortsættelse af den hidtidige praksis, da en partshøring bl.a. ville medføre et øget ressourceforbrug og et stort administrativt besvær som følge af en nødvendig omlægning af kommunernes og politiets systemer vedrørende opkrævningen af standsnings- og parkeringsafgifter.

En pligt til partshøring kan i øvrigt – ud over de beskrevne regler i forvaltningsloven – også følge af uskrevne retsgrundsætninger om partshøring.

Herudover kan der opstå tvivl om, hvorvidt der skal foretages en vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, inden der gennemføres modregning. Det skyldes en grundsætning om, at der i almindelighed ikke uden lovhjemmel kan ske modregning i en fordring, hvis der heller ikke ville kunne foretages udlæg i fordringen, idet modregning, der ikke er aftalt, har samme karakter af tvangsfuldbyrdelse som udlæg. Det antages dog, at dette modregningsforbud ikke gælder i de tilfælde, hvor

der ikke kan foretages udlæg som følge af reglerne om det såkaldte transbeneficium i retsplejelovens § 509, stk. 1, hvorefter der ikke kan foretages udlæg i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levelfod for skyldneren og dennes husstand, jf. dog stk. 2 om en vis adgang til udlæg i bl.a. andele i andelsboligforeninger. Torsten Iversen: Obligationsret, 3. del (3. udgave, 2018), anfører således på side 276 f., at grundsætningen om, at en fordring (hovedfordringen), der er fritaget fra udlæg, ikke kan fyldestgøres ved modregning, er undergivet visse undtagelser, fordi det ikke er praktisk muligt at respektere bestemmelsen i retsplejelovens § 509 om transbeneficet, da modregning sker uden medvirken af nogen myndighed. Betragtningen er således den, at modregning ikke sker på samme måde som tvangsfuldbyrdelse gennem udlæg, hvor fogedretten skal sikre en overholdelse af retsplejelovens § 509, hvilket kan ske ved at stille spørgsmål til skyldneren under udlægsforretningen. En udlægsforretning er som udgangspunkt en inkluderende tvangsfuldbyrdelsesform, idet skyldner så vidt muligt skal underrettes om tid og sted for forretningen, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, hvorimod modregning traditionelt har været betragtet som en singulær tvangsfuldbyrdelsesform, fordi modregning til sin gennemførelse alene kræver en modregningserklæring fra modregneren.

Med henblik på at undgå tvivl om, hvorvidt restanceinddrivelsesmyndigheden skulle være forpligtet til at foretage partshøring af skyldneren og en vurdering af dennes økonomiske forhold, inden der gennemføres modregning, er der i § 9 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en bestemmelse, der fastsætter, at der ikke er pligt hertil, når modregningen gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af Skatteforvaltningen som fordringshaver. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse i de tilfælde, hvor modregning »gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver«, hvilket bl.a. omfatter de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2. Derimod finder bestemmelsen ikke anvendelse i andre tilfælde, hvor der gennemføres modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, selv om sådan modregning faciliteres af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at der i § 9 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages en ændring, så »Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan« ændres til »I de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, eller gennemføres af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan modregning«.

Det betyder, at anvendelsesområdet udvides for § 9 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der på nuværende tidspunkt alene finder anvendelse i de tilfælde, hvor modregning »gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver«, hvilket bl.a. omfatter de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. §

7, stk. 1, nr. 2. Med forslaget vil § 9 a, stk. 1, således også skulle finde anvendelse i andre tilfælde, hvor der gennemføres modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3.

Forslaget vil indebære, at fordringshavere udtrykkeligt undtages fra en eventuel pligt til i forbindelse med modregning, der gennemføres af fordringshaveren på baggrund af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skulle gennemføre partshøring af skyldneren efter forvaltningslovens § 19, regler i særlovgivningen eller efter de uskrevne regler om partshøring, ligesom sådan modregning vil kunne gennemføres uden forudgående vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, f.eks. efter de principper, som udtrykkes i retsplejelovens § 509, med henblik på at vurdere modregningens betydning for skyldneren.

Allerede i dag er der fastsat regler, der indebærer, at bestemte typer af udbetalinger som følge af deres forsørgelsesmæssige sigte m.v. ikke kan gøres til genstand for modregning, hvilket sikrer, at der som udgangspunkt ikke sker modregning i midler, der skal dække nødvendige leveomkostninger. Eksempelvis følger det af § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, at udbetalinger vedrørende børne- og ungeydelse alene kan modregnes med restancer vedrørende manglende betaling for dag- og klubtilbud efter dagtilbudsloven og de tidligere §§ 29 og 35 i lov om social service samt skolefritidsordning, jf. § 50, stk. 2, i lov om folkeskolen. Det antages, at størstedelen af de sager, hvor partshøring kunne være relevant med henblik på at få afklaret skyldnerens økonomiske forhold, inden modregning gennemføres, befinder sig i disse kategorier. I disse sager foretages imidlertid som nævnt slet ikke modregning. Forslaget har ikke til formål at ændre på dette.

Der er i forbindelse med den foreslåede bestemmelse bl.a. lagt vægt på, at skyldneren ved modregning som nævnt i § 7, stk. 1, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – foruden en modregningsmeddelelse fra fordringshaveren – vil modtage et orienteringsbrev fra restanceinddrivelsesmyndigheden om, at der er truffet beslutning om, at der af fordringshaveren vil skulle gennemføres modregning. Skyldneren vil således have mulighed for at henvende sig med eventuelle indsigelser mod modregningen, inden modregningen gennemføres af fordringshaveren. Endvidere er der lagt vægt på, at en skyldners eventuelle indsigelser mod modregningen, der ville kunne have været fremsat i forbindelse med en partshøring, vil kunne fremsættes i forbindelse med en klage over modregningen. Herudover er der lagt vægt på, at beslutninger om at foretage modregning ikke ligger i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheders beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 13

Ved modregning ophører to fordringer – modfordring og hovedfordring – i det omfang de beløbsmæssigt dækker hinanden. Modregning er en let adgang for en fordringshaver (modregneren) til at opnå fyldestgørelse for sit krav, der betegnes modfordringen, idet modregningen gennemføres ved

fordringshavers erklæring til modfordringens skyldner (hovedmanden) om den gennemførte modregning, der indebærer, at hovedmandens fordring, der betegnes hovedfordringen, ikke vil blive betalt, i det omfang modfordringen beløbsmæssigt dækker hovedfordringen. En modregningserklæring er et påbud, der har virkning fra det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til skyldneren.

Beslutninger om at foretage modregning ligger ikke i kernen af anvendelsesområdet for forvaltningslovens partsrettigheder, idet offentlige myndigheders beslutninger som led i udøvelse af kreditorbeføjelser som udgangspunkt ikke er afgørelser i forvaltningslovens forstand og dermed ikke er omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder. Det er dog konsekvent blevet lagt til grund, at Skatteforvaltningens beslutninger om at foretage modregning skal betragtes som afgørelser i forvaltningslovens forstand, og at de forvaltningsretlige regler om partsrettigheder – jf. nedenfor om officialmaksimen, begrundelsespligt, vejledning og klageadgang – derfor finder anvendelse i disse sager. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt andre myndigheders beslutninger om at gennemføre modregning har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Det forvaltningsretlige udgangspunkt er – svarende til de almindelige regler om modregning, jf. ovenfor – at en afgørelse skal meddeles skyldneren for at få virkning, og at afgørelsen har virkning fra det tidspunkt, hvor afgørelsen kommer frem til skyldneren. Skatteforvaltningens afgørelser om at gennemføre modregning kan påklages efter de sædvanlige regler, f.eks. til Skatteankestyrelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er dog fogedretten, der tager stilling til indsigelser mod modregning med kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirk-somhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler, jf. § 18. Klagefristen regnes i begge tilfælde fra tidspunktet for skyldnerens modtagelse af modregningsafgørelsen, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3.

Dækker en udbetaling fra det offentlige, når denne anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, der er foreskrevet i § 7, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Efter nr. 1 dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning.

Modregnes udbetalingsbeløbet med en fordring under opkrævning, for hvilken den udbetalende myndighed også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, gennemføres modregningen af fordringshaveren, uden at restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret. I de tilfælde, hvor et udbetalingsbeløb fra Skatteforvaltningen modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, træffes afgørelsen om modregning dog i praksis af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen. Hvis udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring, der er under

inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden. I andre tilfælde, hvor udbetalingsbeløbet modregnes med en fordring under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, faciliterer restanceinddrivelsesmyndigheden modregningen ved at fastlægge dækningsrækkefølgen og indledningsvist at anvende udbetalingsbeløbet med henblik på dækning af disse fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden orienterer i den forbindelse skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og oplyser, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningserklæring om. Det er fordringshaveren for de enkelte fordringer, der herefter selv gennemfører modregningen og sender modregningserklæringen til skyldneren.

Anvendes udbetalingsbeløbet til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning, jf. § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen finder alene anvendelse i de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden »beslutter«, at der vil blive gennemført modregning, dvs. i de tilfælde, hvor afgørelsen om modregning træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden efter delegation fra Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, og ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer modregningen.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden der træffes afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer således, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

Hvis skyldneren er tilsluttet Digital Post, jf. lov om Digital Post fra offentlige afsendere, vil restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt skulle sende meddelelser og afgørelser m.v. om modregning til skyldneren ved brug af Digital Post. Hvis skyldneren ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5, vil meddelelser og afgørelser m.v. i stedet skulle sendes med fysisk post til skyldneren. I den forbindelse vil skyldnerens adresse registreret i Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister blive lagt til grund, medmindre skyldneren har oplyst en anden adresse til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det følger af forvaltningslovens § 22, at en afgørelse, når den meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er

truffet, og, i det omfang afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, en angivelse af de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1.

Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2. For afgørelser om modregning er restanceinddrivelsesmyndigheden dog i begrundelsen for afgørelsen alene forpligtet til at henvise til, at fordringen, der modregnes med, er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger af forarbejderne til § 9 a, stk. 2, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 226 som fremsat, side 25, at bestemmelsen alene regulerer begrundelsespligten i forhold den tidsmæssige betingelse for iværksættelse af modregning, og at bestemmelsen, der indebærer en justering og præcisering af begrundelsespligten i henhold til forvaltningsloven i forhold til de pågældende faktuelle oplysninger, ikke ændrer på, at begrundelsen fortsat skal indeholde en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som modregningen omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere fordringen og dermed vil kunne forholde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldneren ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage. Bestemmelsen indebærer således, at oplysningen om sidste rettidige betalingsdag udgår af begrundelsen for restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse om modregning, hvilket skal ses i sammenhæng med, at oplysningen herom er uvæsentlig i forhold til muligheden for at træffe en afgørelse om modregning, fordi sidste rettidige betalingsdato skal være udløbet, før fordringen overhovedet kan komme under inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Begrundelsespligten efter forvaltningslovens § 24, stk. 2, indebærer bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning efter omstændighederne vil skulle oplyse om, hvilke faktiske omstændigheder der er tillagt væsentlig betydning for en eventuel fravigelse af rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, jf. § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Om vejledning følger det af forvaltningslovens § 7, stk. 1, at en forvaltningsmyndighed i fornødent omfang skal yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde. Herudover følger det af almindelige retsgrundsætninger og god forvaltningsskik, at en forvaltningsmyndighed i forbindelse med en afgørelse har pligt til at yde vejledning, når dette fremstår som naturligt og relevant, f.eks. om forhold af betydning for skyldneren i forbindelse med en afgørelse, selv om disse forhold ikke er en del af begrundelsen.

Reglerne om begrundelses- og vejledningspligt indebærer bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning efter omstændighederne kan være forpligtet til at oplyse skyldneren om muligheden for, at der kan ske ompostering mellem renter og hovedstol, hvis der efterfølgende sker dækning af fordringer med historisk virkningsdato, jf. § 4, stk. 4 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at der kan være udækkede renter, på trods af at hovedkravet er blevet dækket ved modregningen, f.eks. fordi renten ikke har kunnet dækkes som følge af tvivl om

retskraft eller kendskab til eller mistanke om datafejl.

Det foreslås, at der med § 9 a, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en række bestemmelser om virkningstidspunkt for og underretning om modregning.

Det foreslås i § 9 a, stk. 4, 1. pkt., at i de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, skal modregningen have virkning fra det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

Den foreslåede bestemmelse vil efter ordlyden skulle finde anvendelse »i de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden«. Bestemmelsen vil således skulle finde anvendelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning med fordringer under inddrivelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen vil endvidere skulle finde anvendelse ved modregning med andre fordringer under opkrævning, jf. § 7, stk. 1, nr. 3, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde faciliterer modregningen ved at anvende udbetalingsbeløbet til dækning af fordringer fra den relevante fordringshaver, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden orienterer skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, og oplyser, hvilke fordringer skyldneren efterfølgende fra fordringshaveren vil modtage en modregningsmeddelelse om. Bestemmelsen vil endelig skulle finde anvendelse, når udbetalingsbeløbet, for hvilket Skatteforvaltningen er udbetalende myndighed, modregnes med en fordring under opkrævning, for hvilken Skatteforvaltningen også er fordringshaver, jf. § 7, stk. 1, nr. 1, idet restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde af intern modregning træffer modregningsafgørelsen efter delegation fra Skatteforvaltningen. Derimod vil bestemmelsen ikke skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor intern modregning efter § 7, stk. 1, nr. 1, foretages af andre fordringshavere end Skatteforvaltningen.

For de modregninger, der vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse, vil virkningstidspunktet blive »det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.« Beslutningsdagen vil i praksis være den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelsen herom, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 2) eller opretter meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning (for ovennævnte modregningstilfælde, hvor fordringshaveren – så vidt muligt – efterfølgende sender modregningsmeddelelsen til skyldneren, jf. § 7, stk. 1, nr. 3). Det vil således være datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modregningsafgørelse eller oprettelse af meddelelse til skyldneren om, at der vil blive gennemført modregning, der vil være virkningstidspunktet for modregningen, uanset hvornår afgørelsen eller meddelelsen afsendes af restanceinddrivelsesmyndigheden og kommer frem til skyldneren, og uanset hvornår modregningsmeddelelsen fra fordringshaveren kommer frem til skyldneren.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan administrere ud fra et entydigt og kendt virkningstidspunkt for modregningen. Det vil således ifølge

forslaget skulle være tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om, at der vil blive gennemført modregning, der skal være afgørende i forhold til fastlæggelsen af rækkefølgen for dækning af fordringer og i forhold til vurderingen af fordringernes retskraft. Det vil også følge af den foreslåede bestemmelse, at forrentningen af udbetalingsbeløbet og de fordringer, der modregnes med, ophører på virkningstidspunktet for modregningen. Herved bliver den gældende bestemmelse i § 8 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overflødig, hvorfor denne bestemmelse foreslås ophævet med lovforslagets § 1, nr. 11. Udfordringerne med fastlæggelsen af klagefristen for afgørelser om modregning foreslås håndteret særskilt i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. nedenfor.

Det foreslås i § 9 a, stk. 4, 2. pkt., at ved gennemførelsen af modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. skal skyldneren så vidt muligt underrettes om modregningen, og at modregningen er gyldig, selv om underretning ikke sker.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås at skulle finde anvendelse i samme modregningstilfælde som den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. Med bestemmelsen i 2. pkt. foreslås sådanne modregninger at være gyldige, selv om skyldneren ikke underrettes om modregningen. En lignende mulighed for at inddrive en fordring, selv om skyldneren ikke kan underrettes om inddrivelsesskridtet, findes allerede i dag for lønindeholdelse og særskilt lønindeholdelse, der efter gældende regler kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldneren ikke er registreret med en adresse i Det Centrale Personregister og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige, jf. § 13, stk. 6, og § 14, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Samme mulighed eksisterer endvidere i forhold til udlægsforretninger, der kan gennemføres, selv om det ikke har været muligt at underrette skyldneren herom, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, 1. pkt.

Med de bestemmelser, der foreslås i § 9 a, stk. 4, 1. og 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil virkningstidspunktet for modregning, der gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, være beslutningstidspunktet, uanset om skyldneren underrettes om modregningen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende, f.eks. i forbindelse med manuel sagsbehandling af en henvendelse fra samme skyldner, konstaterer, at restanceinddrivelsesmyndigheden har gennemført modregning uden underretning af skyldneren, og at hindringen for at underrette skyldneren om modregningen ikke længere er til stede, vil restanceinddrivelsesmyndigheden på dette tidspunkt efter omstændighederne forsøge at underrette skyldneren om modregningen. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derimod ikke løbende skulle undersøge adreseforhold m.v. hos skyldnere, der ikke er blevet underrettet om en modregning, med henblik på at fastslå, hvornår det kan være muligt at underrette skyldneren om modregningen.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at en afgørelse om modregning er truffet, bliver opmærksom på, at faktiske eller retlige forhold af betydning for afgørelsen har ændret sig væsentligt, eller hvis skyldneren med henvisning til sådanne forhold selv anmoder om genoptagelse, vil

restanceinddrivelsesmyndigheden i almindelighed skulle genoptage sagen om modregning.

Det foreslås i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., at frister for klage over modregning som anført i den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. senest løber fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet for modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil klagefristen ikke skulle beregnes fra virkningstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i 1. pkt., idet skyldneren ellers ikke ville være bekendt med, at klagefristen er begyndt at løbe, når modregning gennemføres uden underretning af skyldneren, jf. den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. Med den foreslåede bestemmelse i 3. pkt. foreslås der således ikke ændret på, at det som udgangspunkt er reglerne for den pågældende klagefrist, der regulerer, hvornår fristen skal begynde at løbe, dvs. typisk fra tidspunktet for skyldnerens modtagelse af modregningsafgørelsen, jf. f.eks. § 17, stk. 1, 2. pkt., og § 18, stk. 3. Da der imidlertid af hensyn til restanceinddrivelsesmyndighedens administration er behov for at fastsætte et tidspunkt, som klagefristen senest skal beregnes fra, foreslås det med den foreslåede bestemmelse i 3. pkt., at klagefristen dog senest skal løbe fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet efter den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. I de tilfælde, hvor klagefristen følger af § 17, vil dette betyde, at der fra og med 1-årsdagen for virkningstidspunktet vil løbe en klagefrist på 3 måneder, dog med mulighed for at se bort fra en fristoverskridelse ved særlige omstændigheder, jf. nedenfor. Som nævnt ovenfor vil restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor modregning er gennemført uden underretning, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden efterfølgende konstaterer, at hindringen for at underrette skyldneren om modregningen ikke længere er til stede, skulle forsøge at underrette skyldneren om modregningen med henblik på bl.a. at gøre skyldneren opmærksom på klagefristen.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås at skulle finde anvendelse i samme modregningssituationer som de foreslåede bestemmelser i 1. og 2. pkt. og vil derfor kunne have betydning for beregningen af klagefrister efter §§ 17 og 18 (hvis der foretages modregning med fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden) og for beregningen af eventuelle klagefrister, der følger af anden lovgivning (hvis der foretages modregning med fordringer under opkrævning).

I de tilfælde, hvor 1-årsfristen i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige måtte føre til, at fristen for at klage over en gennemført modregning er udløbet på det tidspunkt, hvor skyldneren bliver bekendt med modregningen og måtte ønske at indgive en klage, vil der afhængigt af situationen (fordringstype m.v.) ofte i lovgivningen være mulighed for, at sådanne klager kan tillades indgivet på trods af fristoverskridelsen, hvis der foreligger særlige omstændigheder eller lignende, jf. f.eks. § 17, stk. 1, 3. pkt., og § 18 stk. 4, 2. pkt. Særlige omstændigheder, der kan tale for en fravigelse af fristerne i § 17, stk. 1, 3. pkt., og § 18 stk. 4, 2. pkt., kan eksempelvis være en hospitalsindlæggelse, som har hindret skyldneren i rettidigt at anmode om og modtage afgørelsen fra restanceinddrivelsesmyndigheden. I sådanne og andre tilfælde, hvor det vil være urimeligt at afvise en klage, vil der kunne bortses fra den manglende overholdelse af fristen for modtagelse af afgørelsen.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i § 9 a, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med en beslutning om, at der vil blive gennemført modregning, skal have mulighed for at træffe beslutningen på baggrund af den størrelse, der på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret for fordringen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Den foreslåede bestemmelse skal indebære en lempelse af restanceinddrivelsesmyndighedens forpligtelser efter officialmaksimen og dermed muliggøre en større grad af automatisering af modregning og samtidig føre til en kortere behandlingstid i modregningssagerne.

Det foreslås således, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal have mulighed for at træffe beslutning om gennemførelse af modregning udelukkende på baggrund af den størrelse, som de enkelte fordringer på beslutningstidspunktet er registreret med i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Det betyder, at oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden er i besiddelse af, men som endnu ikke er afspejlet i de i inddrivelsessystemet registrerede oplysninger om gælden, ikke i første omgang tillægges betydning ved restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning. Tilsvarende gælder ikkebehandlede oplysninger, der blandt andet omfatter ikkeanvendte beløb, ikkebehandlede henvendelser, afventende korrektioner fra fordringshaver og lignende.

Med den foreslåede bestemmelse vil der alene skulle ske en regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt og dermed ikke en ændring af skyldners materielle retsstilling i relation til modregningen. I det omfang at det efter gennemførelsen af modregningen viser sig, at beslutningen om modregningen blev truffet på et forkert grundlag, som følge af at der i forbindelse med beslutningen ikke blev taget højde for relevante ikkebehandlede oplysninger, der var til stede på beslutningstidspunktet, vil der skulle ske en berigtigelse af forholdet, ved at modregningen ophæves helt eller delvist, når dette er nødvendigt, f.eks. hvis modregningen har dækket en fordring, for hvilken fordringshaveren på modregningstidspunktet havde iværksat en annulation af overdragelsen. Berigtigelsen i forbindelse med sagsbehandlingen vil således ske på samme måde, som når der umiddelbart efter modregningen modtages en henvendelse, indbetaling eller anmodning, som klarlægger, at en fordring på tidspunktet for modregningen ikke bestod med den størrelse, der blev lagt til grund i forbindelse med modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse vil en eventuel henvendelse fra skyldneren, der endnu ikke er behandlet på tidspunktet for gennemførelsen af modregningen, først blive behandlet efter gennemførelsen af modregningen. Hvis henvendelsen er en klage, i hvilken skyldner gives medhold, og en fordring viser sig ikke at bestå i samme omfang som forudsat ved modregningen, vil dette blive berigtiget i forbindelse med sagsbehandlingen af klagen. Berigtigelsen vil ske på samme måde, som hvis klagen var modtaget efter modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse vil restanceinddrivelsesmyndigheden endvidere i forbindelse med modregning kunne se bort fra en anmodning om repræsentation, i det omfang den ikke er afspejlet i de registrerede oplysninger om fordringen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter modregningen bliver opmærksom på, at der foreligger et repræsentationsforhold, vil der skulle tages stilling til, om modregningsmeddelelsen som følge af repræsentationsforholdet skal sendes til repræsentanten.

Med den foreslåede bestemmelse vil et beløb, der relaterer sig til skyldnerens gæld, og som endnu ikke er anvendt på tidspunktet for gennemførelsen af modregningen, blive anvendt til dækning af eventuel restgæld efter gennemført modregning. Er skyldner blevet gældfri ved modregning, vil beløbet blive udbetalt til skyldner. Anvendelsen af de ikkeanvendte beløb efter gennemførelsen af modregning vil skulle håndteres på samme måde som beløb, der modtages efter modregningen med en virkningsdato, der ligger før modregningen.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på tidspunktet for modregningen havde modtaget en anmodning fra en fordringshaver om en korrektion af en eller flere af de fordringer, der er registreret for skyldneren, men endnu ikke havde behandlet denne, vil modregningen med den foreslåede bestemmelse blive gennemført uden at tage højde for den eventuelle korrektion. Viser det sig i forbindelse med behandlingen af anmodningen om korrektion, at fordringer omfattet af modregningen ikke bestod i samme omfang, som det blev lagt til grund ved beslutningen om modregning, vil modregningen i nødvendigt omfang blive berigtiget. Denne berigtigelse vil ske på samme måde, som når der efter gennemførelse af en modregning modtages en anmodning om en korrektion fra fordringshaveren med virkning før modregningen.

Med den foreslåede bestemmelse vil øvrige forhold, som giver anledning til manuel sagsbehandling, der endnu ikke er foretaget på tidspunktet for gennemførelse af modregningen, og som kan være relevante i forhold til modregningen, først blive behandlet efter modregningen og dermed ikke indgå i grundlaget for modregningen. Hvis det efter modregningen skulle vise sig i den efterfølgende manuelle sagsbehandling, at fordringer omfattet af modregningen ikke bestod i samme omfang, som det blev lagt til grund for modregningen, eller hvis beslutningen om modregningen i øvrigt er truffet på forkert grundlag, vil der ske en berigtigelse heraf ved eksempelvis hel eller delvis ophævelse af modregningen. Er der tale om en dækningsløs indbetaling, vil restanceinddrivelsesmyndigheden potentielt lide et provenutab, som følge af at modregningen ikke afventede den manuelle sagsbehandling heraf, hvis udbetalingsfordringen, hvori der blev modregnet, oversteg skyldners gæld, og at der derfor skete udbetaling af et restbeløb.

Forslaget vil omfatte alle modregninger der gennemføres på baggrund af restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning, dvs. restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning på vegne af Skatteforvaltningen som opkrævningsmyndighed i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning i medfør af stk. 1, nr. 2, og restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning i medfør af stk. 1, nr. 3.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i § 9 a, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at i de tilfælde, hvor en skyldner ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, anvendes skyldnerens adresse, der på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, ved restanceinddrivelsesmyndighedens fremsendelse af meddelelser og afgørelser m.v. til skyldneren om modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i stk. 4, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at understøtte den automatiske modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer og vil indebære, at en skyldner, der ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, jf. §§ 3 og 5 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, vil skulle registrere en eventuel midlertidig adresse i Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister, hvis fysisk post ønskes sendt hertil. Det vil herefter ikke være tilstrækkeligt blot at oplyse denne postadresse til restanceinddrivelsesmyndigheden på anden vis. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal således, i det omfang det ikke er muligt at anvende Digital Post, kunne sende meddelelser og afgørelser m.v. om modregning – herunder om udbetaling eller overførsel til rettig-hedshavere – til den adresse, som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning eller udbetaling er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister.

Restanceinddrivelsesmyndighedens gamle inddrivelsessystem, DMI, registrerer i forbindelse med behandlingen af en offentlig udbetaling skyldnerens adresse i inddrivelsessystemet på baggrund af data om skyldnernes adresseforhold i Skatteforvaltningens Centrale Skatteyderregister (CSR-P) og Skatteforvaltningens registreringssystem for virksomheder (Erhvervssystemet), mens restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, løbende opdateres med data fra CSR-P og Erhvervssystemet. CSR-P og Erhvervssystemet trækker løbende data fra Det Centrale Personregister og Det Centrale Virksomhedsregister. Uanset at data dermed løbende kan være under opdatering, og uanset at skyldners adresse kan være ændret i perioden mellem registreringen i inddrivelsessystemet og afsendelsen af brevet om modregning, vil restanceinddrivelsesmyndigheden efter den foreslåede bestemmelse altid kunne anvende den adresse, som på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, når der sendes fysiske breve til skyldnere om modregning som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Endelig foreslås det, at der indsættes en ny bestemmelse i § 9 a, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der giver skatteministeren mulighed for med henblik på at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser, herunder om lempelse af disse pligter.

Med den foreslåede bestemmelse vil skatteministeren kunne fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser – jf. forvaltningslovens §§ 7 eller 24, almindelige retsgrundsætninger og principper om god forvaltningsskik – når dette har til formål at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer. Det vil i forbindelse med fastsættelsen af reglerne skulle sikres, at fordelene for den automatiske modregning, der opnås ved at fastsætte reglerne, står i rimeligt forhold til lempelserne af de pågældende pligter, som de fastsatte regler måtte medføre.

Det forventes, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse bl.a. vil blive fastsat regler, der lempet restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at oplyse om faktiske omstændigheder, der er tillagt betydning ved fravigelser af rækkefølgen for dækning af fordringer. En sådan fravigelse af rækkefølgen kan f.eks. ske, når beløb først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, jf. § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endvidere vil en sådan fravigelse af rækkefølgen kunne ske, når modregning ikke kan gennemføres automatisk og derfor undlades i medfør af regler, der forventes fastsat med baggrund i den udvidelse af bemyndigelsen i § 7, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 8. Reglerne, der forventes fastsat om lempelse af restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at oplyse om faktiske omstændigheder, vil ikke ændre på, at skyldnere fortsat vil have mulighed for at kontakte restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at få oplyst, hvilke fordringer der er registreret til at være under inddrivelse, og for hvilke fordringer der måtte være tvivl om retskraften.

Det forventes herudover, at der vil blive fastsat regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i afgørelser om modregning ikke skal have pligt til at redegøre for mulighederne for, at der kan ske ompostering af renter og hovedstol, hvis der efterfølgende sker dækning af fordringer med historisk virkningsdato, jf. § 4, stk. 4 og 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at der kan være udækkede renter vedrørende hovedkravet, på trods af at hovedkravet er blevet dækket ved modregningen, f.eks. fordi renten ikke har kunnet dækkes som følge af tvivl om retskraft eller kendskab til eller mistanke om datafejl.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2-2.4.

Til nr. 14

Efter gældende ret kan restanceinddrivelsesmyndigheden med hjemmel i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretage endelig afskrivning eller undlade at afbryde forældelsen af fordringer til det offentlige, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at forsætte inddrivelsen. En endelig afskrivning indebærer, at fordringen straks ophører og kan afskrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter bestemmelsen kan restanceinddrivelsesmyndigheden for så vidt angår fordringer, der opfylder et af de to nævnte afskrivningskriterier, enten afskrive endeligt eller alternativt undlade at afbryde

forældelsen (afgangsføre som uerholdelig), således at inddrivelse af fordringen sættes i bero, hvorefter den endelige afskrivning først sker på forældelsestidspunktet. Hvis fordringen alene afgangsføres som uerholdelig, undlader restanceinddrivelsesmyndigheden at afbryde forældelsen, men skal så, indtil forældelse indtræder, løbende overvåge, om der opstår mulighed for at inddrive kravet, f.eks. ved modregning i skyldners eventuelle kommende overskydende skat, eller hvis der på anden måde opstår en inddrivelsesmulighed. Den afgangsførte fordring indgår således stadig i den almindelige dækningsrækkefølge, såfremt der hos skyldneren måtte blive foretaget inddrivelse. Når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om endelig afskrivning, sker der underretning af henholdsvis skyldner og fordringshaver.

Der er tale om en fakultativ adgang til afskrivning, og det er således restanceinddrivelsesmyndigheden, der har kompetencen til at vurdere, om der skal ske afskrivning. Skyldner har ikke krav på afskrivning, men kan i stedet søge om eftergivelse af gælden efter de særlige regler i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Kriterierne for, om afskrivning af en fordring kan ske, er, at det vil være åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen af den pågældende fordring.

Adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til at afskrive fordringer efter bestemmelsen gælder ikke for private krav, f.eks. privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav indebærer ikke samtidig en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren. Hvis der er tvivl om, hvilket hovedkrav en rente eller et gebyr, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vedrører, vil der kunne foretages en selvstændig vurdering af, om renten eller gebyret opfylder betingelserne for afskrivning.

Adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til at afskrive en fordring omfatter også fordringer, der er ramt af tvivl om retskraft eller tvivl om datafejl, uden at tvivlen forinden er blevet afklaret, forudsat at betingelserne for afskrivning i øvrigt er opfyldt.

I forbindelse med overførsel af fordringer fra det gamle inddrivelsessystem, DMI, til det nye inddrivelsessystem, PSRM, er der behov for at kunne undlade at gennemføre genberegning af inddrivelsesrenten i en situation, hvor beregningen kræver anvendelse af ressourcer, som er uforholdsmæssigt store i forhold til den værdi, som en opgørelse af renten af fordringen vil vise. Den gældende bestemmelse i § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver ikke en klar hjemmel for restanceinddrivelsesmyndigheden til at lade hele eller en del af en inddrivelsesrente bortfalde grundet uforholdsmæssige omkostninger forbundet med at gennemføre en genberegning af inddrivelsesrenten i forbindelse med modtagelse af oplysning om en nedskrivning, herunder i forbindelse med en

annullation af en tidligere opskrivning foretaget i DMI, hvorefter nedskrivningen vil kræve en genberegning af renten.

Det foreslås således indsat tre nye stykker, stk. 3-5, som supplement til den gældende bestemmelse i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden lader eller skal kunne lade mindre inddrivelsesrenter bortfalde, når restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, modtager meddelelse om, at fordringen ønskes nedskrevet med virkning tilbage i tid til et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført.

Det foreslås med § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., som er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, bortfalder, når fordringen nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført. Hvorvidt inddrivelsesrenterne er under 1.000 kr., afgøres ved at opgøre summen af overførte inddrivelsesrenter på tidspunktet for overførslen af fordringen fra det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført. Fordringer, der overføres til inddrivelsessystemet PSRM, kan blive overført dels fra inddrivelsessystemet DMI, dels fra opkrævningssystemet SAP38, der som nævnt ovenfor også indeholder fordringer, der er oversendt til inddrivelse, men fortsat opbevares og administreres i SAP38, idet det teknisk ikke har været muligt at overføre fordringerne til DMI.

Bestemmelsen skal ikke anvendes, hvis der er foretaget dækninger på fordringen i den periode, hvor fordringen var registreret i DMI eller SAP38, fordi sådanne dækninger vil kræve en manuel håndtering, der også vil omfatte en stillingtagen til de beløb, der vil være anvendt til dækning af inddrivelsesrenterne. Det skal således være en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, idet der dog ikke må være tale om ændringer, der skyldes restanceinddrivelsesmyndighedens dækninger på fordringen. De ændringer, der tænkes på, er således alene ændringer, der skyldes en opskrivning, nedskrivning, delvis afskrivning eller eftergivelse m.v.

Med inddrivelsesrenter, der er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, tænkes der på de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og inddrivelsesrenter omfattet af § 9, stk. 3, 1. og 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen omfatter dermed alene renter, der er beregnet af fordringer under inddrivelse for perioder fra og med den 1. august 2013, hvor inddrivelsesrenten blev indført i forbindelse med idriftsættelsen af DMI. Inden restanceinddrivelsesmyndighedens overtagelse af inddrivelsen og idriftsættelsen af DMI blev fordringer under inddrivelse blot forrentet med den gældende opkrævningsrente for den konkrete fordring, idet der på det tidspunkt ikke var en harmoniseret inddrivelsesrente. Renterne blev desuden beregnet af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkrævede fordringen, og kravet på renterne blev oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Sådanne renter er ikke omfattet af forslaget, som vedrører den harmoniserede inddrivelsesrente i § 5, stk. 1, og de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede renter med baggrund i bemyndigelsen i § 5, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

De inddrivelsesrenter, som foreslås at skulle bortfalde, er de inddrivelsesrenter, som er påløbet, efter at fordringen aktuelt (dvs. senest) kom under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Inddrivelsesrenter, der er påløbet tidligere, foreslås ikke omfattet af forslaget. Efter gældende praksis foretages genberegning af genindsendte inddrivelsesrenter og opkrævningsrenter af fordringshaveren, hvis hovedkravet nedskrives med virkning fra et tidspunkt, der ligger før det tidspunkt, hvor fordringen senest blev overdraget til inddrivelse. Det skyldes, at de genindsendte inddrivelsesrenter ikke vil kunne genberegnes (automatisk) af restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er bekendt med eventuelle ændringer, som måtte være sket vedrørende denne rente, mens fordringen var tilbagekaldt fra inddrivelse. Ved en tilbagesendelse af en fordring, der er registreret i PSRM, medfølger også inddrivelsesrenter, jf. ovenfor om § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hvis fordringen blev tilbagekaldt med henblik på at yde henstand under en klagesag, kan både fordring og rente være nedsat som følge af klagen, inden den nedskrevne fordring og tilhørende renter igen blev oversendt til inddrivelse. Tilsvarende kan der være dækket på renten, efter den var tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Det er derfor fordringshaveren m.v., der i tilfælde af en nedskrivning af hovedkravet med virkning tilbage til et tidspunkt, hvor fordringen var under opkrævning eller var blevet tilbagesendt fra inddrivelse, sørger for at korrigere de renter, der blev overdraget til inddrivelse henholdsvis genindsendt til inddrivelse sammen med hovedfordringen, herunder genindsendte inddrivelsesrenter. Herved afgrænses bestemmelsen til de inddrivelsesrenter, som restanceinddrivelsesmyndigheden forestår genberegningen af. Der vil dermed ikke være nogen ændring for så vidt angår genindsendte inddrivelsesrenter.

Reglen om bortfald af inddrivelsesrenter i den foreslåede § 16, stk. 3, skal som nævnt ikke gælde, hvis der er gennemført dækninger på fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, dvs. f.eks. DMI. Det skyldes, at der ville være behov for stillingtagen til beløb, der måtte være anvendt til dækning af yderligere inddrivelsesrenter i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført, og den manuelle håndtering af nedskrivningen ville derfor alligevel ikke kunne undgås. Reglen ville derfor ved sådanne dækninger ikke udgøre en lettelse af administrationen af overførte fordringer, og et bortfald af inddrivelsesrenterne er i disse situationer unødvendigt.

Efter forslaget skal bortfaldet ske uden foretagelse af et konkret skøn, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Det foreslås med § 16, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter et skøn helt eller delvist skal kunne lade de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter, der er påløbet forud for en overførsel, bortfalde, når en fordring nedskrives, eller en opskrivning annulleres, med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var

registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, og restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten. Det skal dog være en forudsætning, at inddrivelsesrenterne er påløbet fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført.

Det skal ifølge 2. pkt. ligeledes være en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer. De ændringer, der tænkes på, er transaktioner i form af opskrivning, nedskrivning, dækninger, delvis afskrivning eller eftergivelse osv. Dækninger foretaget, mens fordringen var registreret i det inddrivelsessystem, hvorfra den er overført, skal således ikke udelukke bortfald af en del af inddrivelsesrenten, i modsætning til hvad der er foreslået med det nye § 16, stk. 3. Det skal være en betingelse for restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at lade inddrivelsesrenter bortfalde, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter et konkret skøn vurderer, at det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en manuel genberegning af inddrivelsesrenterne. Herved vil det blive muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at undlade at foretage genberegning eller begrænse den manuelle genberegning helt eller delvist for de perioder, hvor en genberegning ikke skønnes at stå mål med værdien af inddrivelsesrenterne ved en nøjagtig genberegning af disse.

Med inddrivelsesrenter, der er påløbet, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, tænkes der som nævnt ovenfor på inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og inddrivelsesrenter omfattet af § 9, stk. 3, 1. og 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den foreslåede bestemmelse skal dermed alene omfatte de af restanceinddrivelsesmyndigheden beregnede inddrivelsesrenter, der er beregnet af fordringer under inddrivelse for perioder fra og med den 1. august 2013, hvor inddrivelsesrenten blev indført i forbindelse med idriftsættelsen af DMI.

Bestemmelsen skal ikke finde anvendelse, hvis de beløbsmæssige ændringer i det inddrivelsessystem, hvorfra fordringen er overført, dvs. f.eks. DMI, alene skyldes, at der er tilskrevet inddrivelsesrenter, mens fordringen var registreret i dette inddrivelsessystem.

Private fordringshavere er omfattet af beskyttelsen i grundlovens § 73 om ekspropriation med hensyn til deres fordringer. Tilsvarende antages regioner og kommuner med hensyn til fordringer, der er opstået på privatretligt grundlag på områder, hvor regionen eller kommunen handler på lige fod med private, også at være omfattet af grundlovens § 73.

Det foreslås med § 16, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at de foreslåede bestemmelser i § 16, stk. 3 og 4, som udgangspunkt ikke skal anvendes på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner. Konsekvensen af, at disse fordringer ikke skal omfattes af det foreslåede bortfald af inddrivelsesrenter på under 1.000 kr. (stk. 3) og adgangen for restanceinddrivelsesmyndigheden til efter et konkret skøn at lade inddrivelsesrenter bortfalde (stk. 4), er imidlertid, at disse fordringer ikke kan overføres til PSRM, hvor inddrivelsen er mere effektiv. Disse fordringshavere kan derfor have en interesse i at indgå en

aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden om, at de giver afkald på inddrivelsesrenter, i det omfang inddrivelsesrenterne vil bortfalde som følge af brug af den foreslåede adgang til at lade inddrivelsesrenter bortfalde. Det foreslås derfor, at de nævnte fordringshavere kan indgå en aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden om, at de foreslåede bestemmelser om bortfald af inddrivelsesrenter skal finde tilsvarende anvendelse på inddrivelsesrenterne af de nævnte fordringer tilhørende disse fordringshavere, med henblik på at også disse fordringer kan overføres til PSRM på lige fod med andre fordringshaveres fordringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.11.

Til nr. 15

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregning med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, træffes afgørelsen om modregning af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor klageadgangen reguleres af lovens § 17, jf. dog § 18 om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber.

Det følger af § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 2. pkt. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. 3. pkt. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden genoptage sagen, jf. 4. pkt. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen, jf. 5. pkt. Det følger af 6. pkt., at skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, ikke finder anvendelse. Der skal ikke betales gebyr ved klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2.

Hvis der derimod er tale om modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden – efter delegation fra Skatteforvaltningen – modregner udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, finder reglerne i § 17 ikke anvendelse. I sådanne tilfælde følger det i stedet af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, at klager over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, skal indgives til skatteankeforvaltningen, medmindre skatteministeren har bestemt andet efter § 14, stk. 2. En sådan klage skal være skriftlig og begrundet, og den afgørelse, der påklages, skal følge med

klagen, jf. § 35 a, stk. 3, 1. pkt. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klagen, jf. 2. pkt. Klagen skal være modtaget i skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 3. pkt. Der skal i forbindelse med klagen betales et gebyr på et grundbeløb på 1.100 kr. (2021-niveau), der reguleres efter personskattelovens § 20, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1.

Det foreslås, at der i § 17, *stk. 1, 1. pkt.*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »restanceinddrivelsesmyndighedens administration,« indsættes »og klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

Det betyder, at anvendelsesområdet for § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige udvides til også at omfatte klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Herved sikres – i samspil med ændringen i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 1 – at der vil gælde samme regler for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser, der træffes efter delegation fra Skatteforvaltningen, om at anvende et udbetalingsbeløb til modregning med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som gælder for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning med fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, jf. nr. 2. Forslagene i lovforslagets § 1, nr. 15, og § 2, nr. 1, vil dermed sikre, at skyldnere alene vil skulle forholde sig til én klagevejledning og én klageproces, uanset hvilken af de fordringer, der er dækket ved en modregning foretaget på baggrund af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, klagen vedrører. Forslagene vil samtidig medføre, at skyldneren som udgangspunkt opnår en bedre retsstilling ved klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, bl.a. fordi skyldneren vil kunne indgive klagen direkte til restanceinddrivelsesmyndigheden, som vil kunne give skyldneren helt eller delvist medhold efter reglerne i § 17, stk. 1, 4. og 5. pkt., og fordi skyldneren ikke vil skulle betale et gebyr ved klagen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til nr. 16

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder reglerne om dækningsrækkefølgen, når restanceinddrivelsesmyndigheden forestår modregning af fordringer under inddrivelse og faciliterer modregning med fordringer under opkrævning. Dækningsrækkefølgen følger i disse tilfælde af § 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet § 4 tillige anvendes, når der ikke ved modregning med fordringer under inddrivelse vil kunne opnås fuld dækning af alle disse.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden dækker fordringer under inddrivelse, gælder ifølge § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ud af alle de fordringer, der er under inddrivelse,

dækkes først eventuelle bøder, dernæst eventuelle underholdsbidrag, idet de private dækkes før de offentlige, og til sidst dækkes alle andre fordringer under inddrivelse.

Er der ikke fuld dækning til alle fordringer inden for en af de nævnte kategorier, gælder det i henhold til § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringerne inden for samme kategori dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelses-myndigheden, dvs. efter det såkaldte FIFO-princip (first-in-first-out). Renter dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt.

Hvis beløbet stammer fra en inddrivelsesindsats, dækkes ifølge lovens § 4, stk. 3, 1. pkt., først de fordringer, der er omfattet af den pågældende inddrivelsesindsats på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af lovens bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af § 4, stk. 3.

Hensynene bag dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 1 og 2, er ifølge forarbejderne til bestemmelsen dels et hensyn til skyldner, således at mere byrdefulde krav, f.eks. bøder, dækkes først, dels et hensyn til fordringshaverne, der skal kende deres prioritetsstilling i dækningsrækkefølgen, jf. lovforslag nr. L 209 om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6753.

Lovens § 7 i fastsætter dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor modregning gennemføres i en kommende udbetaling fra det offentlige til en skyldner. Efter § 7, stk. 1, nr. 1, kan den udbetalende myndigheds egne fordringer under opkrævning dækkes forud for andre fordringer, hvis den udbetalende myndighed har truffet afgørelse om modregning, såkaldt »intern modregning«. Dernæst dækkes efter § 7, stk. 1, nr. 2, fordringer, som er under inddrivelse hos restanceinddrivelses-myndigheden, og endelig dækkes efter § 7, stk. 1, nr. 3, andre fordringer, som er under opkrævning. Det er en forudsætning, at sidstnævnte fordringer er registreret til modregning i restanceinddrivelses-myndighedens fordringsregister i DMI.

Efter § 7, stk. 2, skal fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dvs. fordringer, som er under inddrivelse, i tilfælde, hvor en udbetaling fra det offentlige ikke kan dække alle skyldners fordringer under inddrivelse, dækkes efter dækningsrækkefølgen i § 4, som er beskrevet ovenfor. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer under opkrævning (i forhold til de fordringer, der omfattes af stk. 1, nr. 1, om intern modregning), dækkes fordringerne omfattet af § 7, stk. 1, nr. 3, i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelses-myndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først (FIFO-princippet).

Hensynene bag dækningsrækkefølgen i lovens § 7 er ifølge forarbejderne hertil blandt andet et

hensyn til etablering af automatisk modregning. Ifølge forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 144 om ændring af lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer og forskellige andre love, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 4728 f., var formålet med § 7 at sikre »objektive kriterier for rækkefølgen for dækning af krav ved modregning af hensyn til muligheden for at systemunderstøtte procedurerne for modregning.«

Efter lovens § 7, stk. 1, nr. 1, sikres det således, at den udbetalende myndighed først kan gennemføre modregning for egne krav under opkrævning (dvs. intern modregning), hvorefter et eventuelt yderligere beløb anvendes til dækning af anden gæld til det offentlige, som i restanceinddrivelsesmyndighedens systemer måtte være registreret for den pågældende skyldner med henblik på inddrivelse og/eller modregning under opkrævning. Bestemmelsen i § 7, stk. 1, nr. 1, må ses i sammenhæng med lovens § 2, stk. 12, hvorefter den udbetalende myndighed med henblik på intern modregning kan tilbagekalde sine fordringer fra inddrivelse. Denne bestemmelse kan også føres tilbage til lovforslag nr. L 144, jf. ovenfor.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden dækker fordringer under inddrivelse, herunder når dækning sker via en modregning i henhold til § 7, stk. 1, nr. 2, , dækkes fordringerne indbyrdes i den rækkefølge, der fremgår af § 4. Ifølge denne bestemmelses stk. 1 gælder som nævnt ovenfor, at ud af alle de fordringer, der er under inddrivelse, dækkes først eventuelle bøder, dernæst eventuelle underholdsbidrag, idet de private dog dækkes før de offentlige, og til sidst dækkes alle andre fordringer under inddrivelse.

I medfør af § 7, stk. 4, kan skatteministeren fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden i visse tilfælde kan undlade modregning, hvilket ifølge forarbejderne, jf. lovforslag nr. L 162, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 11 f., har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens administration i tilfælde, hvor automatisk modregning ikke kan systemunderstøttes. Bemyndigelsen er udnyttet i § 48 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I lovens § 18 b er skatteministeren bemyndiget til for perioden til og med den 31. december 2024 (paralleldriftsperioden) at fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

I § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren bemyndiget til for den samme periode at fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, er retskraftige og ikke ramt af datafejl. Bemyndigelserne i §§ 18 b og 18 c er udnyttet i kapitel 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020 med særlige regler for paralleldriftsperioden og i kapitel 15 med bestemmelser om

restanceinddrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft og datafejl vedrørende fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt om fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger.

I medfør af bekendtgørelsens § 50, stk. 4 og 5, kan restanceinddrivelsesmyndigheden således fravige dækningsrækkefølgen i §§ 4 og 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så henholdsvis indbetalinger og beløb, der anvendes til modregning, først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Disse regler er begrundet i den nuværende situation, hvor der for et betydeligt antal fordringer i DMI, er tvivl om retskraft og/eller mistanke om datafejl, hvilket medfører, at disse fordringer aktuelt ikke er inddrivelsesparate, medmindre der foretages en forudgående afklaring.

Bestemmelsen i § 50, stk. 5, gælder også ved modregning med fordringer under opkrævning i henhold til § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet restanceinddrivelsesmyndigheden også inden for disse kategorier først kan dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan desuden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Dette følger af § 2, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er en fordring suspenderet fra inddrivelsen, vil dækningsrækkefølgen dermed også fraviges. I modsætning til § 50 i bekendtgørelsen finder bestemmelsen dog alene anvendelse for fordringer under inddrivelse.

Ved modregning af fordringer under opkrævning kan der i opkrævningslovgivningen være fastsat dækningsregler, der angiver, at visse fordringer skal dækkes før andre. Kildeskatteloven indeholder i den forbindelse dækningsregler vedrørende personskatter, idet det blandt andet fremgår af § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 4, at »eventuelle restancer af personlig skat med påløbne morarenter modregnes inden tilbagebetaling af overskydende skat m.v.«

Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer på vegne af Skatteforvaltningen efter delegation beslutning om modregning i medfør af § 7, stk. 1, nr. 1 (intern modregning), i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og faciliterer i medfør af § 7, stk. 1, nr. 3, anden modregning under opkrævning.

Derudover er der i PSRM, udviklet en funktionalitet, der gør det muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at forestå modregning på vegne af Skatteforvaltningen for fordringer, der er oversendt til inddrivelse fra opkrævningssystemet for personskatter, herunder B-skat og restskat. De pågældende fordringer kaldes i disse tilfælde tilbage til opkrævning og kan herefter modregnes forud for anden gæld i forbindelse med ved udbetaling af en overskydende skat. Dette sker i henhold til § 2, stk. 12, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der giver fordringshavere mulighed for helt eller delvist at tilbagekalde fordringer fra inddrivelse med henblik på »intern modregning«.

Det sikres dermed, at der ved udbetaling af en overskydende skat sker intern modregning og dermed fortrinsvis dækning af skyldners eventuelt ubetalte personskattekrav i medfør af kildeskattelovens § 62, stk. 3, og § 62 A, stk. 4.

Det foreslås, at der i bemyndigelsesbestemmelsen i § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige efter »§ 7, stk. 1,« indsættes »eller regler i anden lovgivning«. Med den foreslåede tilføjelse vil det være muligt for skatteministeren at fastsætte regler om, at den modregning, der ifølge den gældende affattelse af § 18 b forudsættes at skulle ske i medfør af § 7, stk. 1, også skal inkludere en modregning, der forudsættes at skulle ske ifølge regler i anden lovgivning, således at det specifikt fremgår, at skatteministeren også skal kunne fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige dækningsregler i opkrævningslovgivningen, når der skal foretages modregning med fordringer under opkrævning. Det betyder at restanceinddrivelsesmyndigheden vil have mulighed for at fravige dækningsregler i anden lovgivning, når der sker modregning med fordringer under opkrævning i tilfælde af tvivl om disse fordringers retskraft eller ved mistanke om datafejl. Dermed sikres det, at der fremover, f.eks. i forbindelse med udbetaling af overskydende skat, ikke er tvivl om, at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at overspringe andre fordringer på f.eks. ubetalte personskatter vedrørende samme skyldner, hvis der er tvivl om disse fordringers retskraft eller er mistanke om datafejl. Dette vil især få betydning for dækningsreglerne i kildeskattelovens § 62, stk. 3 og § 62 A, stk. 4, vedrørende restskatter, når modregning gennemføres med fordringer under opkrævning, typisk i forbindelse med udbetaling af overskydende personskat.

Det er hensigten, at den udvidede bemyndigelse efterfølgende vil skulle udnyttes med en tilføjelse i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020, således at det også her specifikt vil skulle fremgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil have mulighed for at fravige dækningsregler i anden lovgivning, når der sker modregning med fordringer under opkrævning. Dermed sikres det, at der fremover, f.eks. i forbindelse med udbetaling af overskydende skat, ikke er tvivl om restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for at springe andre fordringer på ubetalte personskatter vedrørende samme skyldner over, hvis der er tvivl om disse fordringers retskraft eller mistanke om datafejl.

En sådan ændring vil også skulle fjerne tvivl om at restanceinddrivelsesmyndigheden har mulighed for at beslutte, at der ikke skal ske modregning, hverken helt og delvist, således at beløbet i stedet udbetales til skyldneren.

Forslaget vil også kunne få betydning for fordringer, som f.eks. Skatteforvaltningen tidligere har sendt til inddrivelse, men som senere er blevet tilbagekaldt og registreret til modregning i fordringsregistret i DMI i forbindelse med en klage- eller henstandssag. En henstand afskærer således ikke modregning, jf. § 9, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Eventuelle forhold, der var til hinder for dækning under inddrivelse, og som betød, at dækningsrækkefølgen efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kunne fraviges, vil som udgangspunkt fortsat være til stede, men

med den foreslåede ændring skal det også være muligt at fravige opkrævningslovgivningens dækningsregler i disse tilfælde.

Det bemærkes vedrørende den tidsmæssige udstrækning af den foreslåede ændring, at denne ligesom resten af § 18 b alene skal have virkning i den såkaldte paralleldriftsperiode, dvs. indtil udgangen af 2024.

Til nr. 17

Efter gældende regler er en kursgevinst, som skyldes bortfald af en fordring, skattepligtig for skyldneren. For at kunne medtage en kursgevinst, der skyldes bortfaldet af en inddrivelsesrente, på oplysningsskemaet er det for fysiske personer nødvendigt at opgøre gevinstens størrelse ud fra dels en beregning af størrelsen af den bortfaldne inddrivelsesrente, dels en vurdering af kursværdien af den bortfaldne inddrivelsesrente. I den forbindelse vil det også skulle opgøres, hvor stor en del af inddrivelsesrenten som bortfalder, fordi renten har vist sig at være uberettiget, og hvor stor en del af den bortfaldne rente som udgør en kursgevinst for skyldneren.

Det foreslås i § 18 g, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige at indsættes et 4. pkt., hvorefter der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke skal medregnes en eventuel kursgevinst, der opstår ved bortfald af inddrivelsesrenter efter de foreslåede bestemmelser i § 16, stk. 3 og 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det betyder, at en eventuel kursgevinst, der opstår i forbindelse med bortfald af en inddrivelsesrente efter de foreslåede bestemmelser, ikke skal udløse kursgevinstbeskatning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger til afsnit 2.11.

Til nr. 18

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når

restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet. Dernæst dækkes ifølge 2. pkt. øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne indrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker ifølge 3. pkt. uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker ifølge 4. pkt. i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ifølge 5. pkt. ikke af stk. 3.

I § 4, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker ifølge 2. pkt. med virkning fra betalings tidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner, jf. 2. pkt. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen, jf. 3. pkt. Skyldner har ifølge 4. pkt. ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

I § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden uanset stk. 1-3 efter anmodning fra skyldner kan tillade, at beløb, der indrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan give tilladelse til, at skyldner anviser sin betaling til dækning af et bestemt krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler, eller andre tilfælde, hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner. Tilladelse kan f.eks. gives med henblik på at sikre, at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde. Eksempelvis vil der efter omstændighederne kunne gives tilladelse til, at et krav på spiritusafgift afvikles, hvis manglende betaling af kravet vil kunne medføre fratagelse af bevilling til salg af spiritus. Tilladelse bør derimod normalt ikke gives, hvis f.eks. forældelsesfrister vil betyde, at andre krav, der efter dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 ville have fortrinsret, fortabes.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under

inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører

restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i § 49 bestemt, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender både det gamle inddrivelsessystem DMI, systemet SAP38 og det nye inddrivelsessystem PSRM, gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 og § 8, stk. 3, samt § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for systemerne DMI og SAP38 jf. dog bekendtgørelsens § 47, nr. 2. For fordringer i DMI gælder i stedet følgende særlige regler:

- 1) Et overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.
- 2) En fordring anses for modtaget, den dag fordringen registreres i modtagelsessystemet for DMI.
- 3) Ved den indbyrdes dækning af renter dækkes først renter påløbet under opkrævningen. Disse dækkes i den rækkefølge, hvori de er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den først modtagne rente dækkes først. Dernæst dækkes renter påløbet under inddrivelsen, således at den først påløbne rente dækkes først.
- 4) Ved samtidig oversendelse af flere fordringer vedrørende samme skyldner og inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, nr. 1-3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de registreres i DMI.
- 5) Hvis et pengeinstitut afviser at honorere en betaling, der er anvendt til helt eller delvist at dække en fordring, ophæves dækningen af fordringen, og senere dækninger fastholdes.
- 6) Opskrivning af en fordring sker ved opjustering af fordringens størrelse med virkning fra opjusteringens registrering i DMI. Hvis den fordring, der opskrives, er blevet dækket helt eller nedskrevet helt, får opskrivningsbeløbet den plads i dækningsrækkefølgen, som den opskrevne fordring ville have haft, hvis den ikke var dækket helt eller nedskrevet helt. Renten efter § 9, stk. 1, tilskrives opjusteringsbeløbet fra den 1. i måneden efter opjusteringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder dog ikke, hvis opjusteringen skyldes en nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I dette tilfælde tilskrives renten opjusteringsbeløbet fra nedskrivningens virkningstidspunkt. Renter af opjusteringsbeløbet dækkes inden den fordring, der opskrives.

I § 18 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er der givet skatteministeren en bemyndigelse til for perioden til og med den 31. december 2024 at kunne fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

Med § 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har skatteministeren fået en bemyndigelse til for perioden til og med den 31. december 2024 at kunne fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at sikre, at fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden eller er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, og tilhørende renter og lignende ydelser er retskraftige og ikke ramt af datafejl.

Bestemmelserne i §§ 18 b og 18 c er indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, efter at restanceinddrivelsesmyndighedens tidligere inddrivelsessystem EFI den 8. september 2015 blev suspenderet som systemunderstøttelse af gældsinddrivelsen, fordi en række analyser af EFI og systemet DMI havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter, der udgjorde en risiko for, at der ulovligt blev foretaget inddrivelse, bl.a. forældede fordringer. De to bestemmelser har til formål dels at muliggøre en oprydning i de konstaterede fejl, dels en periode med systemmæssig paralleldrift med DMI og det nye inddrivelsessystem, PSRM.

Med hjemmel i §§ 18 b og 18 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har skatteministeren i § 50 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat regler om »Restanceinddrivelsesmyndighedens vurderinger af retskraft og datafejl hos fordringer, der er under inddrivelse eller er under opkrævning og forudsættes dækket ved modregning, samt fravigelse af dækningsrækkefølgen som følge af disse vurderinger«, jf. overskriften i kapitel 15.

I § 50, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at afklare, om fordringer, der er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, og renter, gebyrer og andre omkostninger vedrørende disse fordringer er retskraftige og uden datafejl, finder § 4 og § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke anvendelse på rækkefølgen for vurderingerne.

I § 50, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer, som ikke er berørt af mistanke om datafejl, jf. stk. 3, retskraftvurderes først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig alle øvrige fordringer. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog vælge at fravige rækkefølgen efter 1. pkt., hvis særlige omstændigheder taler derfor. Retskraftvurderingerne foretages derudover således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt

muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf.

I § 50, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved mistanke om datafejl, der kan have betydning for inddrivelse, modregning eller dækning, vurderes fordringerne i den rækkefølge, som af restanceinddrivelsesmyndigheden skønnes hensigtsmæssig. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved vurderingen af, hvilken rækkefølge der er hensigtsmæssig, bl.a. tage hensyn til fordringernes beløb, fejls karakter, undersøgelseskompleksitet og mulighederne for at opnå betaling.

I § 50, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at ved modtagelsen af en betaling anvendes beløbet til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl, i overensstemmelse med § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren hos restanceinddrivelsesmyndigheden anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl under inddrivelse, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i stk. 2 og 3 så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge, hvis det efter restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering vil forsinke anvendelsen af det overskydende beløb til dækning af skyldnerens øvrige gæld under inddrivelse. I så fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere og dække de fordringer, der vurderes hurtigst at kunne anvendes til en dækning med det overskydende beløb.

I § 50, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at i forbindelse med en modregning og i forbindelse med anvendelse af et overskydende beløb, jf. § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bekendtgørelsens § 7, stk. 4 og 5, kan rækkefølgen for dækning af fordringer, jf. § 7, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og rækkefølgen for vurderinger, jf. bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, fraviges, så beløbet først anvendes til at dække fordringer, der er konstateret retskraftige og uden datafejl. Er der herefter et beløb i overskud, og har skyldneren anden gæld med tvivlsom retskraft eller mistanke om datafejl, som i § 7, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forudsættes dækket ved modregning, vurderer og dækker restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra rækkefølgen i bekendtgørelsens § 50, stk. 2 og 3, så stor en del af denne gæld, som beløbsmæssigt svarer til det overskydende beløb, idet renter og lignende ydelser dog vurderes sidst, jf. stk. 6, 1. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan fravige denne rækkefølge for vurderingerne eller beslutte, at der helt eller delvist ikke skal ske modregning i udbetalingen, hvis det under hensyntagen til tilrettelæggelsen af restanceinddrivelsesmyndighedens drift, udbetalingsfristen, fordringernes beløb, fejls karakter eller undersøgelseskompleksitet findes hensigtsmæssigt.

Endelig er det i § 50, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at renter og lignende ydelser, der omfattes af forældelseslovens § 23, stk. 2, alene vurderes, hvis den fordring, de vedrører, er retskraftig og uden datafejl. En vurdering af renter og lignende ydelser, jf. 1. pkt., finder ikke sted, hvis de afskrives efter § 16, stk. 1, i lov om

inddrivelse af gæld til det offentlige, fordi det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at foretage en vurdering af dem.

I renteloven, der med undtagelse af §§ 8 og 8 a alene gælder for rente af pengekrav på formuerettens område, er det i § 4, stk. 1, bestemt, at hvis fordringshaverens forhold hindrer betaling, skal der ikke betales rente, så længe hindringen varer. Dette gælder, uanset det er aftalt, at gælden forrentes forud for forfaldsdagen. Bestemmelsen i § 4, stk. 1, 1. pkt., der også gælder for pengekrav uden for formuerettens område, jf. § 8, stk. 2, lovfæster, hvad der i formueretten antages at være gældende ret ved fordringshavermora, hvorved forstås, at fordringshaverens forhold er årsag til skyldnerens forsinkede opfyldelse af sin betalingsforpligtelse. Når fordringshavermora foreligger, antages fordringshaveren som følge af sin skyld i forsinkelsen at være afskåret fra at gøre de sædvanlige misligholdelsesbeføjelser ved en forsinket opfyldelse gældende. Det gælder navnlig krav på morarenter.

Højesteret afgjorde ved dom af 11. oktober 1984, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, side 1061, at et kommanditselskab, der med forbehold om ret til tilbagesøgning havde betalt en stempelafgift, som det siden hen viste sig, at skattemyndighederne havde opkrævet med urette, var berettiget til rentegodtgørelse, selv om selskabet ikke havde begyndt retsforfølgning til betaling af gælden, således som det efter rentelovens § 8, stk. 1, er foreskrevet som betingelse for rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af krav uden for formuerettens område såsom det i sagen foreliggende krav på tilbagebetaling af stempelafgift. Højesteret fandt det rimeligt og i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, at skattemyndighederne skulle bære risikoen for det rentetab, som selskabet havde lidt ved ikke at have kunnet råde over beløbet. På baggrund af dommen udstedte Skatteministeriet cirkulære nr. 157 af 14. oktober 1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb. Cirkulæret – senest udstedt som cirkulære nr. 24 af 26. februar 2004 – er siden hen blevet ophævet ved skrivelse nr. 9001 af 2. januar 2007 om ophævelse af TSS-cirkulærer og SD-cirkulærer, men dets renteregulering er i store træk videreført i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning, der findes på www.skat.dk. I afsnit A.A.12.3, der angives at vedrøre skatter, afgifter, gebyrer, morarenter med mere, der er betalt med urette og derfor skal tilbagebetales, sondres mellem betalinger, der sker henholdsvis efter påkrav og uden påkrav. Er betalingen sket efter påkrav, har den borger eller virksomhed, der foretog betalingen, krav på renter efter rentelovens § 5, stk. 1, fra og med indbetalingsdagen til og med udbetalingsdagen for tilbagebetalingskravet. Dette er i overensstemmelse fra højesteretsdommen fra 1984. Er betalingen derimod ikke sket efter påkrav, dvs. på grund af en vildfarelse hos borgeren eller virksomheden, forrentes beløbet fra og med 30 dage efter skattemyndighedernes modtagelse af borgerens eller virksomhedens anmodning om tilbagebetaling af det indbetalte beløb til og med udbetalingsdagen.

Afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning indeholder også et afsnit om mindsteudbetaling af beløb. For udbetalinger, der finder sted efter den 1. juli 2011, udbetales det opgjorte beløb på under 50 kr. ikke. Er der gentagne udbetalinger til samme borger, vil Skatteforvaltningen ud fra en rimelighedsvurdering og i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger vurdere, om ikke udbetalte akkumulerede rentebeløb skal udbetales. Til og med den 30. juni 2011 blev beløb opgjort til under

200 kr. ikke udbetalt. Udbetaling sker på foranledning af Skatteforvaltningen. Renteberegning og udbetaling sker på egen foranledning af Skatteforvaltningen. Beregning og udbetaling skal derfor ske uden særlig anmodning fra borgeren/virksomheden.

Beløbsgrænsen på 200 kr. stammer fra det oprindelige rentecirkulære fra 1987. Beløbsgrænsen blev nedsat til 50 kr. efter ombudsmandens udtalelse i FOU nr. 2011.1303, hvor ombudsmanden henstillede til det daværende SKAT og Skatteministeriet at undersøge, om der var hjemmel til at opretholde en udbetalingsgrænse på 200 kr. Ombudsmanden udtalte, at hverken Skatteministeriet eller SKAT havde anført en egentlig hjemmel for fastsættelsen af mindstebeløbet, men at ombudsmanden formodede, at der var tale om en afvejning af administrative hensyn, herunder omkostningerne forbundet med at udbetale rentegodtgørelse i forhold til den økonomiske værdi, som udbetalingen vil have for modtageren af rentegodtgørelsen. Henset til at der var tale om en administrativ praksis, der havde bestået i mere end 20 år, og at selve grundlaget for kravet om rentegodtgørelsen byggede på en vurdering af rimelighed og overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, var det ombudsmandens foreløbige opfattelse, at en sådan afvejning af administrative hensyn (i det omfang disse var lige så tungtvejende som for mere end 20 år siden) over for borgerens økonomiske interesse ikke ville give ombudsmanden fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udtale kritik.

Det foreslås, at der efter § 18 i før overskriften før § 19 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, § 18 j, hvor det i *stk. 1, 1. pkt.*, bestemmes, at opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annulation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at beløbet i korrektionspuljen skal udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt.

De foreslåede bestemmelser i 1. og 2. pkt. svarer på nær den sproglige ændring, at »tilbagekaldelse« ændres til »annulation af overdragelsen«, jf. tillige lovforslagets § 1, nr. 2, til bestemmelsen i § 49, 2. pkt., nr. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, der alene gælder for fordringer, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at hvis beløbet i korrektionspuljen er under 50 kr., udlignes dog kun én gang om året.

Det foreslås i *stk. 1, 4. pkt.*, at hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

Det er således tanken, at et eventuelt beløb, der refter efter en modregning efter 2. pkt., skal kunne

udbetales til skyldneren eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, f.eks. restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Den foreslåede bestemmelse i 4. pkt. svarer til den regulering, der i dag findes i § 47, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at det i *stk. 2, 1. pkt.*, bestemmes, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, skal restanceinddrivelsesmyndigheden overføre beløbet til korrektionspuljen, jf. *stk. 1*, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil.

Forslaget omhandler såkaldte »låste indbetalinger«, der opstår, når den eller de fordringer, som en indbetaling skulle have dækket, er ramt af tvivl om fordringens retskraft eller mistanke om datafejl af en sådan karakter, at fordringen vurderes ikke lovligt at kunne dækkes. Låste indbetalinger er således et udtryk for indbetalinger, der ikke uden nærmere afklaring kan placeres, fordi de for skyldneren registrerede fordringer ikke er inddrivelsesparate.

Da opskrivning af en fordring i DMI sker ved en opjustering af fordringens størrelse, jf. § 49, nr. 6, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås også sådanne opjusteringer at skulle være omfattet af bestemmelsen. Hvis det inden for fristen lykkes at afklare den tvivl, der hindrede mulighederne for dækning af fordringen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden således anvende det betalte beløb til dækning af fordringen inklusive eventuelle opskrivninger, der måtte være foretaget efter indbetalingen.

Fristen på 6 måneder skal ses, i lyset af at fordringshaver ofte vil skulle inddrages, hvorfor der er brug for tid til at vurdere, om beløbet kan anvendes til dækning af de fordringer, der var registreret til inddrivelse på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen i inddrivelsessystemet DMI. Fristen er i den forbindelse fastsat ud fra en afvejning af hensynet til myndighedens muligheder for inden for en rimelig tid at søge spørgsmålene afklaret samt skyldnerens muligheder for i tvivlstilfælde at få dækket anden gæld eller tilbagebetalt beløb.

Hvis forhold, der hindrede dækning, afklares inden for den i *stk. 2* fastsatte frist, hvorved en eller flere fordringer, der var registreret til inddrivelse i DMI på tidspunktet for modtagelse af indbetalingen, kan dækkes, vil den »låste« indbetaling blive anvendt helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer med virkning fra indbetalingstidspunktet, jf. § 4, *stk. 4*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorved skyldneren stilles, som om indbetalingen var anvendt til dækning straks. Hvis det derimod ikke inden udløbet af fristen er konstateret muligt at anvende beløbet helt eller delvist til dækning af den eller disse fordringer, vil det fortsat låste beløb som beskrevet i stedet

blive overført til korrektionspuljen med henblik på mulighed for modregning med eventuel anden gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for skyldneren i DMI efter indbetaling, eller udbetaling, hvis modregning ikke er mulig.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at det samme – dvs. den ovenfor foreslåede regel i *stk. 2, 1. pkt.* – skal gælde, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, *stk. 12*, der er den gældende bestemmelse i *stk. 6*, jf. lovforslagets § 1, nr. 5, om den foreslåede flytning til *stk. 12*, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde skal kunne forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt.

Baggrunden er, at det potentielt vil kunne medføre forundring og eventuelt henvendelser fra skyldnere, der får returneret beløb, der var indbetalt til dækning af gæld. En forlængelse kan især være relevant, hvis der er tale om et større beløb, og hvis de forhold, der hindrer dækning af de pågældende fordringer, forventes afklaret inden for rimelig tid. Modsat kan det komme på tale at afkorte fristen, hvis de forhold, der hindrer dækning ikke forventes at kunne afklares, og hvis skyldneren eksempelvis har opbygget anden og nyere gæld, der i stedet kan bringes til modregning.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at skyldneren ikke inden for fristen skal kunne kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden skal i særlige tilfælde kunne vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. foreslås at skulle løbe fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Baggrunden er, at der potentielt kan opstå situationer, hvor en skyldner indbetaler nye beløb i den periode, hvor fristen for en tidligere indbetaling endnu løber, eller efter at et beløb er overført til korrektionspuljen. Da det ikke systemteknisk vil være muligt at afgøre, om et beløb er udtryk for et nyt forsøg på betaling af samme gæld, bør den foreslåede regulering af låste betalinger omfatte enhver indbetaling, uanset om der allerede er eller har været registreret en låst indbetaling. Det foreslås således, at der skal beregnes en særskilt frist pr. indbetalt beløb, hvorved skyldneren også har mulighed for inden for fristen at afvikle eventuel ny gæld, der måtte være modtaget til inddrivelse for den pågældende. Der kan dog være behov for en undtagelse hertil, så en indbetaling kan behandles som en fejlindbetaling og straks returneres, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, at reglerne misbruges for at opnå den rentegodtgørelse, der omtales straks nedenfor.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af *stk. 2* overføres til korrektionspuljen, skal der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke tilskrives inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer i DMI, der på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system ikke

kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen.

Bestemmelsen skal regulere, i hvilke situationer der kan opstå fordringshavermora, hvorved forstås, at forrentning af en eller flere gældsposter standses. Da det ikke i inddrivelsessystemet er muligt kun at beregne rente af dele af en fordring, er det afgørende, at fordringshavermora med heraf følgende standsning af forrentningen omfatter den samlede fordring, uanset om det indbetalte beløb alene ville have dækket en andel heraf. Der er i den forbindelse overvejet flere muligheder. Et scenarie, hvor fordringshavermora i ingen tilfælde kunne indtræde uanset størrelsen på indbetalingen, ville i den forbindelse ikke fremstå rimeligt over for skyldnerne. Omvendt er et scenarie, hvor indbetaling af ethvert mindre beløb kunne medføre fordringshavermora for potentielt flere og meget store fordringer, heller ikke fundet rimeligt, idet skyldneren i givet fald ved betaling af et lille beløb ville kunne opnå rentefritagelse for store krav. En sådan løsning kunne således give anledning til, at der spekulativt blev foretaget indbetalinger af små beløb med henblik på at opnå, at store fordringer herefter ikke blev forrentet. For eksempel kunne en indbetaling på 50 kr. således betyde, at en fordring på 100.000 kr. ikke længere vil skulle forrentes. Der foreslås derfor med lovforslaget etableret en beløbsgrænse for, hvornår overførsel af beløb til korrektionspuljen skal føre til fordringshavermora.

Det er i den forbindelse vurderet, at der med en grænse på 1.000 kr., hvorefter en overførsel til korrektionspuljen og eventuel returnering af en indbetaling under denne størrelse ikke skal kunne medføre fordringshavermora, opnås en rimelig balance mellem hensynet til skyldnere med en mindre gæld og hensynet til det offentlige i forhold til skyldnere med en meget betydelig gæld. Den foreslåede beløbsgrænse skal ses i sammenhæng med erfaringerne med de låste indbetalinger, idet næsten 80 pct. af de ca. 175.000 låste indbetalinger i februar 2021 udgjorde mindre end 1.000 kr. I februar 2021 var der således i DMI registreret ca. 140.000 låste indbetalinger på under 1.000 kr.

Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, senere tilbagekalder eller får tilbagesendt en fordring, der af restanceinddrivelsesmyndigheden oplyses at være omfattet af fordringshavermora efter stk. 3, må fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, således forholde sig hertil og sikre, at de forhold, der gav anledning hertil, løses, inden fordringen eventuelt igen overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Muligheden for fordringshavermora kan i kombination med den foreslåede 6-måneders frist for placering af indbetalingen potentielt skabe et incitament for fordringshaverne til at bistå restanceinddrivelsesmyndigheden med afklaring, herunder også hvis en sådan afklaring senere kan medføre ophør af fordringshavermora. De foreslåede regler vil supplere bestemmelserne i § 2, stk. 6-8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der giver restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for at suspendere inddrivelse af fordringer og senere tilbagesende disse efter udløb af en frist, herunder beslutte at tilskrevne renter skal ophæves.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, skal der dog igen tilskrives inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes efter § 8 b, stk. 1.

Reglen vil eksempelvis omfatte overskydende skat, der genopstår som et overskydende beløb efter at være anvendt til modregning med en fordring, der senere nedskrives eller får sin overdragelse annulleret af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Hvis dette beløb ikke tidligere har været i korrektionspuljen, skal det kunne behandles som enhver anden overskydende skat efter de i dette lovforslag foreslåede harmoniserede regler om forrentning af udbetalinger hos restanceinddrivelsesmyndigheden, der foreslås indført ved § 1, nr. 9.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, samt indbetalinger, der efter stk. 2, overføres til korrektionspuljen, skal forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4.

Reglen vil ud over de låste indbetalinger eksempelvis også omfatte indbetalinger, der genopstår efter tidligere at være anvendt til dækning af fordringer, der senere nedskrives eller får sin overdragelse annulleret af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, forudsat at beløbene ikke tidligere har været i korrektionspuljen.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, dog skal forrentes fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet.

Reglen vil skulle anvendes på ethvert beløb, der tidligere har været overført til korrektionspuljen i DMI og via dette system er blevet anvendt til modregning. Sådanne beløb vil således som udgangspunkt tidligere være blevet forrentet, hvorfor en ny rente først bør beregnes fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet for at undgå, at der flere gange ydes rente for samme periode, når samme beløb flere gange genopstår og overføres til korrektionspuljen. Bestemmelsen skal også omfatte beløb, der har været igennem korrektionspuljen, mens beløbet var reguleret af § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i *stk. 4, 4. pkt.*, at forrentning efter 1.-3. pkt. skal ske til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren.

Den foreslåede regulering af, i hvilke situationer skyldner har krav på en rentegodtgørelse, omfatter

enhver indbetaling i inddrivelsessystemet, uanset hvilket konkret brev eller anden kommunikation der har dannet grundlag for indbetalingen. Hvor der vurderes at være tale om egentlige fejlindbetalinger, vil disse dog fortsat kunne returneres straks og uden rente, jf. ovenfor om den foreslåede regel i § 18 j, stk. 2, 4. pkt.

Det foreslås i *stk. 4, 5. pkt.*, at renten ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Forslaget skyldes, at fradragsretten for inddrivelsesrenten er ophævet med virkning fra den 1. januar 2020, jf. herved § 5 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der trådte i kraft denne dato, og formålet er at sikre en udligning af inddrivelsesrenter, såfremt den oprindelige fordring var rentebærende. I nogle tilfælde vil skyldneren dog blive stillet bedre herved, idet ikke alle fordringer under inddrivelse forrentes. Det gælder f.eks. bødekraft og renter.

Det foreslås i *stk. 5*, at overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige ikke skal omfatte overskydende beløb som nævnt i stk. 1.

Bestemmelsen svarer til den bestemmelse, der foreslås i § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om overskydende beløb, der placeres i korrektionspuljen for systemet PSRM. Den vil indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning i eller udbetaling af beløb fra korrektionspuljen ikke skal tage hensyn til, hvorvidt beløbet kan hidrøre fra en udbetalingsfordring, der er omfattet af en transport eller er udlæg m.v.

Bestemmelsen skal ikke finde anvendelse på overdragelser, hvorom der er givet underretning før bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 3.

Det foreslås i *stk. 6*, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 1 i alle tilfælde skal kunne anvende skyldners Nemkonto.

Sker der hel eller delvis udbetaling af beløb i korrektionspuljen, skal udbetaling derfor kunne ske til borgerens eller virksomhedens Nemkonto, uanset om borgeren eller virksomheden i medfør af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 766 af 5. juli 2006 om Nemkontoordningen har anvist en specifik konto for en eller flere af de oprindelige typer af udbetaling, som indgår i det opgjorte beløb.

Det foreslås i *stk. 7*, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

Det er således tanken, at skatteministeren skal kunne bestemme, at en rentegodtgørelse alene ydes, hvis den overstiger en bagatelgrænse på f.eks. 50 kr., som er den bagatelgrænse, der beskrives i afsnit A.A.12.3 i Den juridiske vejledning, jf. ovenfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.14.

Skatteministeren kan efter § 4, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætte regler om anvendelsen af dækningsrækkefølgen, der er reguleret af lovens § 4, stk. 1-7, herunder forhold i relation til en meddelelse om nedskrivning af en fordring fra fordringshaver m.v.

For inddrivelsessystemet PSRM følger det af § 7, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i hvilke situationer fordringshavere m.v. kan nedskrive en fordring under inddrivelse. Derudover er det i stk. 3 reguleret, hvordan en sådan nedskrivning påvirker størrelsen af fordringer, der er registreret i PSRM og tidligere er blevet opskrevet. Af bekendtgørelsens § 49 fremgår, at i parallel-driftsperioden fra den 1. april 2017 gælder §§ 4-7 i bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke for DMI og SAP38.

Det følger af § 7, stk. 2, i bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringshaver kan nedskrive en fordring i PSRM, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, hvis en del af fordringen er sendt til inddrivelse ved en fejl, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 7, stk. 3, at nedskrivning i PSRM som udgangspunkt vil ske som en justering af størrelsen af den del af fordringen, der først blev oversendt til inddrivelse.

Når fordringers størrelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden ændres med historisk virkning, kan det have betydning for flere forhold, herunder for de allerede tilskrevne inddrivelsesrenter for den mellemliggende periode (perioden mellem datoen for restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af oplysningen om nedskrivningen og datoen for virkningen af nedskrivningen) samt for eventuelle dækninger i den mellemliggende periode, der helt eller delvist vil blive omposteret eller anvendt til gendækning som følge af nedskrivningen. Ændres fordringens størrelse med historisk virkning, vil inddrivelsesrenten efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige i en periode være blevet beregnet af en forkert fordringsstørrelse, og renten skal derfor korrigeres. Er der tale om en nedskrivning, vil der i en periode være blevet beregnet for meget i rente, og der opstår derfor behov for at fjerne en del af denne rente, hvilket systemteknisk sker ved en genberegning af renten.

Den tidligere transaktionshistorik med oplysning om løbende ændringer af fordringens størrelse (op- og nedskrivninger, dækninger og andre reguleringer) har i den forbindelse betydning for en korrekt genberegning af renten, idet der herved skal tages højde for mellemliggende ændringer i fordringens størrelse.

Både fordringshaverens op- og nedskrivninger og dækninger hos restanceinddrivelsesmyndigheden med historisk virkning kan have betydning for inddrivelsesrenten. En korrekt genberegning af renter for historiske perioder forudsætter, at der foreligger oplysning om fordringens transaktionshistorik, så der ved den automatiske genberegning kan tages højde for, om der i perioden har været ændringer i fordringens beløbsmæssige størrelse.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, dels at disse oplysninger er korrekte.

En sag skal undersøges, i netop det omfang som er nødvendigt for at træffe en forsvarlig og materielt rigtig afgørelse i den enkelte sag. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Hvis en fordrings beløbsmæssige størrelse ikke er korrekt opgjort grundet en nedskrivning af fordringen, vil inddrivelse ikke lovligt kunne ske, hvorfor den ukorrekte størrelse af fordringen vil skulle korrigeres, før inddrivelse kan ske. Situationen kan sammenlignes med, at en skyldner fremfører indsigelser, der skaber en begrundet formodning om, at fordringen ikke eksisterer. I sådanne tilfælde kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at suspendere inddrivelsen. Allerede efter gældende uskreven ret vil restanceinddrivelsesmyndigheden være forpligtet til at suspendere inddrivelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til, at en fordrings størrelse ikke er korrekt, og at dette vil hindre en lovlig inddrivelse af den pågældende fordring. En beslutning om en sådan suspension er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang. Inden inddrivelse kan ske, må restanceinddrivelsesmyndigheden således som følge af officialmaksimen sikre sig, at fordringens størrelse er blevet korrigeret.

Det foreslås, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, § 18 k, der i *stk. 1* bestemmer, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne suspendere inddrivelsen af den nedskrevne fordring og om nødvendigt suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer helt eller delvist, hvis det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at korrigere fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter straks efter modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen.

Suspensionen vil omfatte såvel fordringen som inddrivelsesrenter og inddrivelsesomkostninger, herunder gebyrer, retsafgift m.v.

Suspension af inddrivelse betyder, at skyldnerens fordringer stadig anses for at være under

inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver fordringerne, i det omfang de er omfattet af suspensionen. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet.

Hvis alle eller dele af skyldnerens fordringer under inddrivelse omfattes af suspensionen, kan suspensionen betyde, at iværksatte inddrivelsesskridt skal standses. Da det ikke er alle nedskrivninger, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse, foreslås det, at der alene indføres en mulighed for restanceinddrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer i relation hertil, hvorvidt det kun er den nedskrevne fordring, der skal suspenderes, eller om det er nødvendigt helt eller delvist også at suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer med henblik på at undgå risiko for uberettiget inddrivelse og dækning af gæld. Det vil således ikke i alle tilfælde i det nye inddrivelsessystem, PSRM, være muligt alene at suspendere inddrivelsen af en enkelt fordring, uden at der herved sættes et midlertidigt stop for automatisk inddrivelse af yderligere fordringer i det pågældende inddrivelsessystem og eventuelt for inddrivelsesindsatser, der omfatter fordringer i flere systemer.

Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, at en nedskrivning skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet inddrivelsessystem, kan det således være nødvendigt midlertidigt at suspendere inddrivelsen af den nedskrevne fordring og derudover også suspendere inddrivelsen helt eller delvist for en eller flere yderligere fordringer for den pågældende skyldner, indtil fordringens størrelse er korrigeret, for at undgå uberettiget inddrivelse og dækning.

Med den foreslåede bestemmelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden have mulighed for at løse opgaver i den rækkefølge, der skønnes hensigtsmæssig, herunder under hensyn til øvrige opgaver i driften, fordringens størrelse og mulighederne for at opnå betaling samt risikoen for forældelse ved fortsat suspension. Restanceinddrivelsesmyndigheden får mulighed for at prioritere behandlingen af de nødvendige korrektioner i tilknytning til nedskrivningen i forhold til restanceinddrivelsesmyndighedens øvrige opgaver i forbindelse med administrationen af inddrivelsesområdet. Det forudsættes dog, at sagerne om nedskrivning behandles med fornøden hurtighed af restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder så en eventuel risiko for forældelse ved fortsat suspension imødegås. Er fordringens forældelsesdato nært forestående, vil det således være naturligt at prioritere denne.

Den foreslåede bestemmelse vil komme til at indebære, at restanceinddrivelsesmyndigheden foreløbigt skal kunne suspendere inddrivelsen af den berørte fordring og dermed undlade at inddrive og dække denne fordring, indtil der er taget stilling til inddrivelsesrenter og ophævelse af dækninger, dvs. indtil fordringens størrelse igen fremstår korrekt i inddrivelsessystemet.

Idet fordringer, der er omfattet af suspension, anses for at være under inddrivelse, er disse omfattet af samme forældelsesregler som andre fordringer.

Det foreslås med § 18 k, stk. 2, 1. pkt., at suspensionen efter det foreslåede stk. 1 vil blive ophævet, når restanceinddrivelsesmyndigheden har korigeret fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter. Det foreslås derudover med 2. pkt., at fordringerne genindtræder i dækningsrækkefølgen efter § 4, når suspensionen efter stk. 1 ophæves. Det foreslås endvidere med 3. pkt., at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringen var omfattet af suspensionen efter det foreslåede stk. 1, ikke skal ophæves, men i stedet skal fastholdes.

Endvidere foreslås det med § 18 k, stk. 3, at fordringer, som er omfattet af en suspension efter det foreslåede stk. 1, fortsat vil blive forrentet efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forrentningen skal ske ud fra fordringens aktuelle størrelse, hvilket der ved en genberegning skal tages højde for. Tilskrivning af inddrivelsesrenter skal således ske, uanset at fordringen er omfattet af en suspension. Renten skal tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 1, jf. dog stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.13.

I bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er det i § 7, stk. 2, bestemt, at en fordring, der er oversendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrives af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, eller hvis en del af fordringen ved en fejl er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig. Opkrævningsgrundlaget kan f.eks. have ændret sig, fordi skyldneren har fået medhold i en klage over fordringens eksistens eller størrelse.

Hvis der efter den dag, fra hvilken nedskrivningen skal have virkning, er sket dækning på fordringen eller en del af denne under inddrivelse, vil det beløb, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er afregnet til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skulle tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden som et overskydende beløb. Om sådanne overskydende beløb er det i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at det overskydende beløb anvendes til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb.

I § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der modtages først, dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet, jf. 2. pkt. For en opkrævningsrente lægges ifølge 3. pkt. det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt., jf. reglen i 4. pkt.

I § 4, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager beløb i forbindelse med en inddrivelsesindsats, herunder afdragsordning, lønindeholdelse eller erindringsskrivelse, dækkes først de fordringer, der er omfattet af inddrivelsesindsatsen på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af beløbet, og for hvilke der på dette tidspunkt er en skyldig hovedstol eller renter under inddrivelse. Dernæst dækkes øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved en sådan inddrivelsesindsats, idet beløb, der er modtaget ved en afdragsordning, dog også kan dække fordringer, der omfattes af bilag 1, afsnit III. Dækning efter 2. pkt. sker uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Dækning sker i den dækningsrækkefølge, der anføres i stk. 1 og 2. Beløb, der modtages som følge af udlæg, omfattes ikke af dette stykke.

I § 4, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fastlæggelsen af dækningsrækkefølgen efter stk. 1-3 sker på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløb inddrevet fra skyldner eller modtaget fra skyldner ved frivillig betaling til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning af disse fordringer sker med virkning fra betalingstidspunktet, idet dækningen med hensyn til beregningen af renter dog tidligst har virkning for renter, som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden eller indsendt af en fordringshaver for perioden fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse.

I § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Efter § 5, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Bemyndigelsen er udnyttet med § 9 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af dækningsrækkefølgen, der er reguleret af § 4, stk. 1-7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. § 4, stk. 8, herunder om forhold i relation til en meddelelse fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver

fordringen, om nedskrivning af en fordring.

For restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM, følger det af § 7, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, i hvilke situationer fordringshaveren kan nedskrive en fordring under inddrivelse. Derudover er det i stk. 3 reguleret, hvordan en sådan nedskrivning påvirker størrelsen på fordringer, der er registreret i PSRM og tidligere er blevet opskrevet. Af bekendtgørelsens § 49 fremgår, at i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 gælder bekendtgørelsens §§ 4-7 ikke for systemerne DMI og SAP38.

Det følger af bekendtgørelsens § 7, stk. 2, at fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver har oversendt fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, kan nedskrive en fordring i PSRM, hvis der er sket indbetaling til fordringshaver, hvis en del af fordringen er sendt til inddrivelse ved en fejl, eller hvis opkrævningsgrundlaget har ændret sig.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 7, stk. 3, at nedskrivning i PSRM som udgangspunkt vil ske som en justering af størrelsen på den del af fordringen, der først blev oversendt til inddrivelse.

En nedskrivning indebærer, at fordringen fra det oplyste virkningstidspunkt for nedskrivningen skal reduceres med nedskrivningsbeløbet, hvorfor inddrivelsesrenter, der er påløbet fra og med dette tidspunkt, tilsvarende vil skulle slettes som uberettigede.

§ 7 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regulerer dækningsrækkefølgen for fordringer, der alle opfylder betingelserne for modregning, men hvor ikke alle fordringer kan dækkes med udbetalingsfordringen. Efter stk. 1, nr. 1, dækkes først fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang denne myndighed træffer afgørelse om modregning (intern modregning). Dernæst dækkes ifølge nr. 2 de fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Endelig dækkes ifølge nr. 3 andre fordringer under opkrævning. Hvor kun delvis dækning inden for samme kategori er mulig, anvendes ifølge § 7, stk. 2, 1. pkt., ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning dækningsrækkefølgen efter § 4. Er der med udbetalingsfordringen alene mulighed for en delvis dækning af fordringerne i § 7, stk. 1, nr. 3, dvs. andre fordringer (end den udbetalende myndigheds fordringer) under opkrævning, dækkes disse i den rækkefølge, hvori de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige gælder i paralleldriftsperioden fra den 1. april 2017 ikke for fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, jf. § 49 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020. I stedet gælder ifølge § 49, 2.pkt., nr. 1, at et overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvist dækket fordring, placeres i en korrektionspulje, som ved udløbet af hver kalendermåned udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner, hvis modregning ikke kan foretages.

Det foreslås i nr. 1, at der med § 18 l indsættes en ny bestemmelse i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvor det i *stk. 1, 1. pkt.*, bestemmes, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyser, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning.

Den foreslåede bestemmelse skal mindske kompleksiteten ved håndteringen af nedskrivninger, som fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, foretager på en fordring efter dens overførsel til PSRM, men med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i systemerne DMI eller SAP38, og eventuelt på sigt muliggøre en delvis automatiseret løsning.

En rentegodtgørelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1. pkt., vil kunne anvendes til modregning efter de gældende regler herom. I det omfang en modregning i rentegodtgørelsen ikke systemunderstøttes, vil restanceinddrivelsesmyndigheden dog kunne vælge at udbetale rentegodtgørelsen til skyldneren.

Skyldneren vil med den foreslåede løsning med en rentegodtgørelse blive kompenseret for de inddrivelsesrenter, der ikke genberegnes og dermed fastholdes af en for høj fordring frem til den dato, hvor nedskrivning faktisk sker.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at renten ikke skal medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at en rentegodtgørelse dog ikke skal ydes, hvis den fordring, der nedskrives, ikke forrentes under inddrivelsen.

Forslaget skyldes, at der ikke i et sådant tilfælde vil være behov for at kompensere skyldneren for renter, der er påløbet under inddrivelse af fordringen i den periode, hvor størrelsen har været for høj.

Skyldneren vil med den i stk. 1 foreslåede løsning med en rentegodtgørelse blive kompenseret for de inddrivelsesrenter, der ikke genberegnes og dermed fastholdes af en for høj fordring frem til den

dato, hvor nedskrivning faktisk sker.

Rentegodtgørelsen (kompensationen) kan eventuelt overstige det rentebeløb, som ville være slettet ved en genberegning af inddrivelsesrenten fra det oplyste virkningstidspunkt, hvorved skyldneren i nogle scenarier vil blive stillet bedre end normalt.

Fordringens størrelse korrigeres, således at der herefter vil blive beregnet rente på baggrund af en korrekt størrelse. Der kan formentlig være behov for vejledning af skyldneren, hvis denne retter henvendelse og anmoder om en opgørelse af gælden og baggrunden herfor.

Med den foreslåede løsning vil fordringshaveren ikke kunne opleve, at fordringen nedskrives med et større beløb end nedskrivningsbeløbet. I stedet fastholdes de tilskrevne inddrivelsesrenter, mod at skyldneren af restanceinddrivelsesmyndigheden ydes en rentegodtgørelse som beskrevet ovenfor.

Dette betyder, at fordringshaveren umiddelbart i alle tilfælde vil blive stillet positivt ved den foreslåede løsning, da samtlige renter fastholdes uanset nedskrivningen (også de renter, der egentlig var beregnet på baggrund af en for høj fordringsstørrelse), idet restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet yder skyldner en rentegodtgørelse, der ikke vil påvirke fordringshaverens regnskab.

Selv om nedskrivningssummen overstiger fordringens størrelse, ses fordringshaveren ikke at opleve et tab, uanset at der her og nu skal ske tilbagebetaling af et beløb (differencen mellem nedskrivningssum og fordringsstørrelse). Tværtimod bør fordringshaveren på sigt opleve at få dækning for et samlet set større beløb som følge af de højere inddrivelsesrenter, der fastholdes under inddrivelse. Den samlede fordring inklusive inddrivelsesrenter vil dermed i alle scenarier være større end ved en normal nedskrivning.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at hvis en nedskrivning efter *stk. 1, 1. pkt.*, skal foretages med et beløb, der overstiger fordringens aktuelle størrelse i PSRM, skal restanceinddrivelsesmyndigheden kunne vælge at fastholde dækninger på den nedskrevne fordring og pålægge fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til restanceinddrivelsesmyndigheden eller direkte til skyldneren at tilbagebetale et beløb svarende til differencen mellem nedskrivningsbeløbet og fordringens aktuelle størrelse.

Hvis en fordring ved sin registrering i DMI eksempelvis havde en størrelse på 18.000 kr., som er nedbragt til 10.000 kr. på det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at fordringen er overført til PSRM, modtager oplysning om, at den skal nedskrives med 15.000 kr. med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i DMI, vil der uberettiget være inddrevet 5.000 kr. på fordringen, nemlig differencen mellem den aktuelle størrelse og nedskrivningsbeløbet. Inddrivelsen kan være sket både før og efter overførslen til PSRM.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at tilbagebetalingen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra

restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at beløbet af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne anvendes til modregning via den i § 4, stk. 7, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales, jf. dog 4. pkt.

Det foreslås i *stk. 2, 4. pkt.*, at i det omfang det overskydende beløb i 1. pkt. skyldes en dækning, der er foretaget ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning i en udbetaling fra det offentlige, skal beløbet dog udbetales til en transporthaver, i det omfang denne ville have modtaget udbetalingen fra det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke havde gennemført modregningen, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, hvorefter der ved modregning og udbetaling som nævnt i nr. 1 ikke skal tages hensyn til overdragelser til tredjemand af kravet mod det offentlige på det overskydende beløb heri, dog alene med virkning for overdragelser, som der er givet underretning om fra og med lovens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at hvis fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, annullerer overdragelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, skal restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis annulationen skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, kunne beslutte, om de afregnede beløb skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, eller om fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, selv skal opføre og til skyldneren udbetale det beløb, der inden fordringens overførsel til PSRM er anvendt af restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning af fordringen og eventuelle renter tilskrevet fordringen under inddrivelse, jf. § 5, stk. 1.

Den foreslåede regel er en »kan-bestemmelse«, som restanceinddrivelsesmyndigheden ikke vil være forpligtet til at udnytte, og restanceinddrivelsesmyndigheden skal dermed fortsat kunne vælge selv at opføre tilbagebetalingsbeløbet og afregne dette med fordringshaveren via dennes mellemregningskonto eller på anden vis. Dette kan desuden være relevant, hvis det beløb, der er anvendt til dækning af fordringen, stammer fra en modregning i en udbetaling fra det offentlige, der er omfattet af en hos restanceinddrivelsesmyndigheden noteret transport, jf. dog den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 6 og 7. Eventuelle registrerede transporter og udlæg i den oprindelige udbetalingsfordring vil med § 4, stk. 7, nr. 4, derfor ikke skulle iagttages, hverken ved modregning i det overskydende beløb eller ved udbetaling heraf, hvis der ikke er yderligere gæld at modregne med.

Bestemmelsen vil formentlig blive anvendt i begrænsede og mere komplekse sager, hvor

overdragelsen af fordringer efter en overførsel til systemet PSRM annulleres med historisk virkning. Bestemmelsen vil blive anvendt efter dialog med fordringshaveren, så denne gøres bekendt med opgaven. Da der forud for enhver overførsel af fordringer gennemføres et oprydningsforløb og foretages en afstemning af fordringerne med fordringshaveren, vil risikoen for senere annullation som følge af fejl og andre forhold, der kunne være konstateret forud for en overførsel, i et vist omfang kunne imødegås.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, sammen med beløbet efter 1. pkt. skal udbetale en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet fra og med den dag, hvor beløbet blev anvendt til dækning af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og til og med dagen for udbetalingen af beløbet til skyldneren.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens administration, når der efter en fordrings overførsel til inddrivelsessystemet PSRM sker en annullation af overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor det som følge af den manglende historik ikke er muligt eller er forbundet med anvendelsen af uforholdsmæssige ressourcer at afgøre, om fordringen er dækket i et tidligere inddrivelsessystem eller med hvilke beløb. I sådanne tilfælde vil det være nærliggende at bede fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, om selv at opgøre det beløb, der er anvendt til dækning af den fordring, for hvilken overdragelsen helt eller delvist annulleres, og til skyldneren tilbagebetale det beløb, som uberettiget er modtaget. Endvidere har den foreslåede bestemmelse også til formål at muliggøre en overførsel til PSRM af fordringer, der er blevet dækket af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i DMI. Hvis fordringen ikke er dækket i DMI, vil det således ved en annullation, der skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke skulle være oversendt til inddrivelse, fortsat være muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at fjerne de uberettiget tilskrevne inddrivelsesrenter og sende fordringen retur.

Baggrunden for den foreslåede ordning er, at der hos restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med en overførsel af fordringer til inddrivelsessystemet PSRM kan opstå manuelle opgaver i de tilfælde, hvor der, mens fordringen var registreret i DMI, er sket hel eller delvis dækning af fordringen ved enten inddrivelse eller frivillig betaling fra skyldneren, og hvor overdragelsen af fordringen senere annulleres med årsagskoden »FEJL«, dvs. med historisk virkning fra fordringens modtagelsestidspunkt hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Ved overførslen af fordringer til PSRM medfølger således ikke transaktionshistorikken, og håndteringen af sådanne annullationer vil derfor forudsætte en manuel proces, hvor transaktionshistorikken skal hentes fra det gamle inddrivelsessystem DMI med henblik på stillingtagen til eventuelle dækninger.

På sigt kan det desuden vise sig vanskeligt i alle tilfælde at løfte dækninger, der er foretaget, mens fordringer var under inddrivelse i DMI, og søge disse tilbageført fra fordringshaverne. I de tilfælde, hvor annullation eller nedskrivning skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund helt eller delvist ikke skulle være oversendt til inddrivelse, og hvor udfordringerne dermed

skyldes forhold hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, synes det således rimeligt, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, bistår hermed. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, bør som udgangspunkt for den enkelte fordring kunne afgøre, hvilke beløb der er modtaget fra restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning heraf.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.12.

Det foreslås i *stk. 4*, at skatteministerens skal kunne fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen efter 1. pkt.

Det er tanken, at sådanne regler f.eks. skal kunne understøtte eventuelle muligheder for senere at kunne overføre rentegodtgørelsen til en korrektionspulje i DMI og/eller PSRM.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.

Til § 2

Det følger af skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1, at der ved klager omfattet af § 35 a, stk. 1, skal betales et gebyr på et grundbeløb på 1.100 kr. (2021-niveau), der reguleres efter personskattelovens § 20.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, at klager over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, og som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, skal indgives til skatteankeforvaltningen, medmindre skatteministeren har bestemt andet efter § 14, stk. 2. En sådan klage skal være skriftlig og begrundet, og den afgørelse, der påklages, skal følge med klagen, jf. § 35 a, stk. 3, 1. pkt. Er der udarbejdet en sagsfremstilling til brug for afgørelsen, skal også sagsfremstillingen følge med klagen, jf. 2. pkt. Klagen skal være modtaget i skatteankeforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 3. pkt.

Klagereglerne i skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, finder bl.a. anvendelse ved modregning, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden – efter delegation fra Skatteforvaltningen – træffer afgørelse om at modregne et udbetalingsbeløb med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I de tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om at modregne et udbetalingsbeløb med en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, reguleres klageadgangen derimod af § 17, jf. dog § 18 om indsigelser vedrørende kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelserne i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber.

Det følger af § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, jf. 2. pkt. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor, jf. 3. pkt. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden genoptage sagen, jf. 4. pkt. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen, jf. 5. pkt. Det følger af 6. pkt., at skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, ikke finder anvendelse. Der skal ikke betales gebyr ved klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2.

Det foreslås, at der i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2, efter »offentlige« indsættes »og om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden«.

Det betyder, at anvendelsesområdet for gebyrfritagelsesreglen i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, nr. 2, udvides til også at omfatte klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Herved sikres – i samspil med ændringen i § 17, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 15 – at der vil gælde samme regler for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser, der træffes efter delegation fra Skatteforvaltningen, om at anvende et udbetalingsbeløb til modregning med en fordring, der er under opkrævning hos Skatteforvaltningen, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som gælder for klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning med fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, jf. nr. 2. Forslagene i lovforslagets § 1, nr. 15, og § 2, nr. 1, vil dermed sikre, at skyldnere alene vil skulle forholde sig til én klagevejledning og én klageproces, uanset hvilken af de fordringer, der er dækket ved en modregning foretaget på baggrund af en beslutning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, klagen vedrører. Forslagene vil samtidig medføre, at skyldneren som udgangspunkt opnår en bedre retsstilling ved klager over Skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når restanceinddrivelsesmyndigheden gennemfører modregningen, bl.a. fordi skyldneren vil kunne indgive klagen direkte til restanceinddrivelsesmyndigheden, som vil kunne give skyldneren helt eller delvist medhold efter reglerne i § 17, stk. 1, 4. og 5. pkt., og fordi skyldneren ikke vil skulle betale et gebyr ved klagen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 3, 5 og 6. Der er tale om de bestemmelser, der omhandler håndteringen af overskydende beløb, jf. afsnit 2.1.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 4, stk. 7, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved den foreslåede lovs § 1, nr. 5, og § 18 j, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved den foreslåede lovs § 1, nr. 18, ikke skal finde anvendelse på overdragelser, hvorom der er givet underretning før bestemmelsernes ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 18 j, stk. 2-7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 18, finder også anvendelse på beløb, der den 1. juli 2021 ikke har kunnet anvendes til dækning af fordringer i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, idet fristen på 6 måneder dog regnes fra den 1. juli 2021. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan for disse beløb vælge en frist, der er kortere end 6 måneder, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt.

Der eksisterer allerede en række låste indbetalinger i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, hvorfor der er brug for en regulering af, hvorledes der forholdes med disse indbetalinger.

Det er tanken, at en kortere frist skal kunne anvendes for de beløb, der har været låst længe, og hvor en frist på 6 måneder ikke kan forventes at ændre på billedet. For at undgå yderligere 6 måneders rentegodtgørelse kan det i sådanne sager være relevant at overføre beløbet til korrektionspuljen hurtigt efter lovens ikrafttræden, mens der fortsat bør være mulighed for at låse beløbet i 6 måneder for de beløb, der f.eks. er modtaget kort tid før lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 5*, at regler fastsat i medfør af § 4, stk. 8, og § 16, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1574 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af henholdsvis § 4, stk. 14, og § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Overgangsreglen skyldes, at forslaget om at indsætte seks nye stykker, stk. 6-11, efter stk. 5 i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (jf. lovforslagets § 1, nr. 5) har den konsekvens, at den gældende bestemmelse i § 4, stk. 8, bliver § 4, stk. 14, mens forslaget om at indsætte tre nye stykker efter § 16, stk. 2, (jf. lovforslagets § 1, nr. 14) har den konsekvens, at den gældende bestemmelse i § 16, stk. 3, bliver § 16, stk. 6.

Loven gælder hverken for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret bl.a. ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 1 i lov nr. 551 af 29. maj 2018, § 1 i lov nr. 324 af 30. marts 2019, § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019 og § 1 i lov nr. 1575 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 814 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer, foretages følgende ændringer:

§ 2. ---

Stk. 2-12. ---

Stk. 13. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-13, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

1. I § 2, *stk. 13*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skatteministeren kan herudover fastsætte regler om afvisning og tilbagesendelse af fordringer til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, hvis ikke de for inddrivelsen nødvendige oplysninger er medsendt.«

§ 4. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller tilbagekaldelse af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan uanset stk. 1-3 efter anmodning fra skyldner tillade, at beløb, der inddrives fra skyldner, går til dækning af bestemte fordringer.

Stk. 7. Restanceinddrivelsesmyndighedens krav efter § 6 a, stk. 1, har forrang i forhold til dækningen efter stk. 1-6.

2. I § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, ændres »tilbagekaldelse« til: »annullation af overdragelsen«.

3. I § 4, *stk. 5, 1. pkt.*, indsættes efter »hos skyldneren«: », jf. dog stk. 6-11«.

4. I § 4, *stk. 5*, indsættes som 5. *pkt.*:

»Dette stykke anvendes alene ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1.«

5. I § 4 indsættes efter stk. 5 som nye stykker:

»*Stk. 6.* Stk. 5 finder ikke anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan herudover vælge, at stk. 5 ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af stk. 5 helt eller delvist skulle anvendes til dækning af en i PSRM registreret fordring, som tidligere har været registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvist dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

Stk. 7. For overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, fordi fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1

og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvist ikke at bestå, gælder følgende regler, jf. dog stk. 10:

1) Overskydende beløb placeres i en korrektionspulje, som udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldner. Opgørelse af korrektionspuljen sker månedligt eller oftere, idet puljer på under 50 kr. dog kun opgøres én gang om året.

2) Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen. Overskydende beløb, der er indrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4. Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

3) Beløb i korrektionspuljen kan anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af denne lov, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse.

4) Overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i stk. 6 og 7.

Stk. 8. Stk. 7 anvendes alene, når hele den fordring, som det overskydende beløb vedrører, inklusive renter er blevet dækket. Er hele

fordringen inklusive renter på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af et overskydende beløb ikke dækket, anvendes det overskydende beløb til dækning på den resterende del af fordringen inklusive renter.

Stk. 9. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at renter, der er beregnet i medfør af § 8 b, stk. 1, skal indgå i korrektionspuljen og anvendes i henhold til reglerne i stk. 7.

Stk. 10. Opstår der i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM et overskydende beløb, der hidrører fra en dækning, der blev foretaget på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at overføre det overskydende beløb til den i § 18 j, stk. 1, nævnte korrektionspulje med henblik på modregning efter reglerne herfor.

Stk. 11. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 7, nr. 1, i alle tilfælde anvende skyldners Nemkonto.«

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 12-14.

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1-7, herunder regler om anvendelsen af disse ved opskrivning af beløbet på en fordring, der gennemføres ved overdragelse af en særskilt fordring på det opskrevne beløb, regler om dækningen af renter og regler om samtidig overdragelse af flere fordringer mod samme skyldner.

§ 5. Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket

6. I § 4, *stk. 8*, der bliver *stk. 14*, ændres »stk. 1-7« til: »stk. 1-13«, og efter »skyldner« indsættes: »og regler om, at *stk. 7* helt eller delvist skal finde anvendelse for overskydende beløb, der opstår i et eller flere andre af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer end PSRM«.

7. I § 5 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Skatteministeren kan bestemme, hvornår en opskrivning af en fordring anses for at være modtaget med den virkning, at der tilskrives rente efter *stk. 1*, herunder hvis der

betaling m.v. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Stk. 2. Skatteministeren kan bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på nærmere angivne typer af fordringer. Skatteministeren kan endvidere bestemme, at stk. 1 ikke skal anvendes på fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være overdraget uden særskilt angivelse af hovedstol, renter og gebyrer, herunder fastsætte regler om anvendelsen af disse regler og mulighederne for, at fordringshaveren kan afkræfte eller berigtige forholdet med den virkning, at stk. 1 anvendes. Skatteministeren kan endelig bestemme, at told- og skatteforvaltningen undlader at beregne og opkræve opkrævningsrenter, der vil påløbe registreringsafgift, vægtafgift og andre fordringer, der vedrører told- og skatteforvaltningens køretøjsregister, fra modtagelsen af disse fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden og indtil den dag, hvor der tilskrives rente efter stk. 1.

§ 7. Dækker en udbetaling fra det offentlige, der anvendes til modregning, kun delvis skyldners gæld til det offentlige, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer under opkrævning, for hvilke den udbetalende myndighed er fordringshaver, i det omfang den udbetalende myndighed træffer afgørelse om modregning.
- 2) Fordringer modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse.
- 3) Andre fordringer under opkrævning.

Stk. 2. Dækker en udbetaling kun delvis fordringer omfattet af stk. 1, nr. 2, dækkes fordringerne efter dækningsrækkefølgen i § 4.

Dækker en udbetaling kun delvis fordringer

er tale om en opskrivning, der skyldes en fejlagtig nedskrivning, som er annulleret af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen. Der kan i medfør af 1. pkt. fastsættes regler, der gælder for opskrivning af fordringer i hvert enkelt af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og for opskrivning af fordringer, der er blevet overført fra ét inddrivelsessystem til et andet.«

omfattet af stk. 1, nr. 3, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, således at den fordring, der først registreres, dækkes først.

Stk. 3. ...

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1 og 2, herunder om indberetning fra fordringshaverne til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister, og regler om, hvilke udbetalinger fra det offentlige restanceinddrivelsesmyndigheden anvender til modregning, og om at kunne undlade modregning. Skatteministeren kan derudover fastsætte regler om fremgangsmåden for indberetning af et gebyr til restanceinddrivelsesmyndighedens fordringsregister og om de oplysninger, der skal gives ved indberetningen.

§ 8 b. Hvis der i medfør af anden lovgivning skal beregnes renter af et beløb, der af det offentlige skal udbetales til en fysisk eller juridisk person, og udbetalingsbeløbet inklusive eventuelle renter med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., beregner og udbetaler restanceinddrivelsesmyndigheden de eventuelle yderligere renter, som den fysiske eller juridiske person måtte have krav på, tidligst fra og med restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter.

8. I § 7, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »undlade modregning«: », herunder hvis modregning ikke kan gennemføres automatisk«.

9. § 8 b, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2.«

10. I § 8 b, stk. 1, indsættes som 3.-6. pkt.:

»Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A forrentes dog tidligst fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 5. Der tilskrives ikke rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5

bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale eller anvende beløbet til modregning.«

11. § 8 b, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

Stk. 2. Anvendes udbetalingsbeløbet til modregning med en eller flere fordringer, der er under opkrævning eller inddrivelse, foretages forrentningen af udbetalingsbeløbet, jf. stk. 1, og de beløb, der modregnes med, til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning.

»*Stk. 2.* Beløb som nævnt i stk. 1 forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale eller anvende beløbet til modregning. Overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, forrentes dog frem til det tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 3. Uanset om en udbetaling, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, er undergivet en udbetalingsfrist i medfør af anden lovgivning, kan restanceinddrivelsesmyndigheden undlade at udbetale beløbet, indtil der er taget stilling til, om beløbet kan anvendes til modregning.

Stk. 4. For udbetalingsbeløb, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v., kan skyldneren ikke påberåbe sig ret til modregning.«

§ 9 a. Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold.

Stk. 2-3. ...

12. I § 9 a, stk. 1, ændres »Modregning, der gennemføres af restanceinddrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan« til: »I de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, eller gennemføres af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan modregning«.

13. I § 9 a indsættes som *stk. 4-7*:

»*Stk. 4.* I de tilfælde, hvor modregning gennemføres på baggrund af en beslutning, der

træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden, har modregningen virkning fra det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter, at der vil blive gennemført modregning. Ved gennemførelsen af modregning som nævnt i 1. pkt. underrettes skyldneren så vidt muligt om modregningen, og modregningen er gyldig, selv om underretning ikke sker. Frister for klage over modregning som anført i 1. pkt. løber senest fra 1-årsdagen for virkningstidspunktet for modregningen.

Stk. 5. Restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning som nævnt i stk. 4, 1. pkt., kan træffes på baggrund af den størrelse, der på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om modregning er registreret for fordringen i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer.

Stk. 6. I de tilfælde, hvor en skyldner ikke er tilsluttet eller er fritaget fra Digital Post, anvendes skyldnerens adresse, der på baggrund af oplysninger fra Det Centrale Personregister eller Det Centrale Virksomhedsregister er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, ved restanceinddrivelsesmyndighedens fremsendelse af meddelelser og afgørelser m.v. til skyldneren om modregning som nævnt i stk. 4, 1. pkt.

Stk. 7. Skatteministeren kan med henblik på at understøtte automatisk modregning i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer fastsætte regler om restanceinddrivelsesmyndighedens pligt til at begrunde afgørelser om modregning og om pligt til at vejlede skyldneren i forbindelse med sådanne afgørelser, herunder om lempelse af disse pligter.«

§ 16. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan endeligt afskrive eller undlade at afbryde forældelsen af fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger,

14. I § 16 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet fra og med den 1. i måneden,

hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Stk. 2. Overskydende beløb hos restanceinddrivelsesmyndigheden på 200 kr. eller derunder bortfalder, når udbetaling over

Nemkontosystemet ikke har kunnet finde sted inden for en periode på 3 måneder.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1.

efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalder, hvis den fordring, som inddrivelsesrenterne er beregnet af, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, jf. dog 2. pkt. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer bortset fra restanceinddrivelsesmyndighedens dækninger på fordringen.

Stk. 4. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade inddrivelsesrenter, der er påløbet fra og med den 1. i måneden, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalde helt eller delvist, hvis fordringen nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, og det må anses for at være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten, jf. dog 2. pkt. Det er en forudsætning, at fordringen, mens den var registreret i det andet inddrivelsessystem, hvorfra den blev overført, har været genstand for beløbsmæssige ændringer.

Stk. 5. Stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden med disse fordringshavere eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, aftaler, at stk. 3 og 4 skal finde tilsvarende anvendelse.«
Stk. 3 bliver herefter stk. 6.

15. I § 17, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter

§ 17. Klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse, når spørgsmålet herom vedrører restanceinddrivelsesmyndighedens administration, kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen eller regler udstedt i medfør heraf. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal

være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Der kan dog ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan restanceinddrivelsesmyndigheden genoptage sagen. Kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke give fuldt medhold i klagen, og hvis klagen fastholdes, videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til skatteankeforvaltningen sammen med en udtalelse om sagen. Skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4 og 5, finder ikke anvendelse.

Stk. 2. ...

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om klageadgangen efter stk. 1 og 2.

§ 18 b. Skatteministeren kan for perioden til og med den 31. december 2024 fastsætte regler om fravigelse af dækningsrækkefølgen for fordringer under inddrivelse, jf. § 4, og for fordringer, der er under opkrævning og i medfør af § 7, stk. 1, forudsættes dækket ved modregning, om udbetaling af beløb frem for anvendelse til dækning af fordringer og om inddrivelse af udvalgte fordringer.

§ 18 g. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt senest den 19. november 2015, af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre

»restanceinddrivelsesmyndighedens administration,«: »og klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser om modregning med fordringer under opkrævning, når modregningen gennemføres på baggrund af en beslutning, der træffes af restanceinddrivelsesmyndigheden,«.

16. I § 18 b indsættes efter »§ 7, stk. 1,«: »eller regler i anden lovgivning«.

17. I § 18 g, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk.

omkostninger, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden inden denne dato, og af renter, gebyrer og andre omkostninger, der af restanceinddrivelsesmyndigheden er pålagt disse fordringer, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt senest den 15. april 2023, af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger under

opkrævning hos told- og skatteforvaltningen medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger afskrives efter § 18 h, stk. 1, eller i medfør af regler udstedt i henhold til § 18 h, stk. 10.

Stk. 2. Skattepligtige, der har selvangivet en gevinst, som efter stk. 1 ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, kan begære deres skatteansættelse genoptaget efter skatteforvaltningslovens § 26 og § 27, stk. 1, nr. 1, med henblik på at gevinsten ikke indgår i opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

3 eller 4.«

18. Efter § 18 i indsættes før overskriften før § 19:

»§ 18 j. Opstår der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annulation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun

én gang om året. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer.

Stk. 2. Forudsætter anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer hertil. Det samme gælder, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 12, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Skyldneren kan ikke inden for fristen kræve beløbet tilbagebetalt, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Stk. 3. Hvis et beløb på mindst 1.000 kr. i medfør af stk. 2 overføres til korrektionspuljen, tilskrives der med virkning fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, ikke inddrivelsesrenter på den eller de ikkeinddrivelsesparate fordringer i DMI, der på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system ikke kunne dækkes som følge af tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, jf. stk. 2, selv om den eller disse fordringer tilsammen udgør et beløb, der overstiger størrelsen på betalingen. Hvis skyldneren ikke har betalt inden for den betalingsfrist, som restanceinddrivelsesmyndigheden har fastsat i en rykkerskrivelse, der udsendes, hvis den eller de i 1. pkt. nævnte fordringer senere bliver inddrivelsesparate, tilskrives der dog igen inddrivelsesrenter fra udløbet af denne betalingsfrist.

Stk. 4. Overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldner på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, samt indbetalinger, der efter stk. 2, overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4. Overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, forrentes dog fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet. Forrentning efter 1.-3. pkt. sker til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Stk. 5. Overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige omfatter ikke overskydende beløb som nævnt i stk. 1.

Stk. 6. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved udbetaling af beløb fra korrektionspuljen i stk. 1 i alle tilfælde anvende skyldners Nem-konto.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om administrationen af rentegodtgørelser efter stk. 4, herunder om en bagatelgrænse.

§ 18 k. Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden suspendere inddrivelsen af den nedskrevne fordring og om nødvendigt suspendere inddrivelsen af skyldnerens øvrige fordringer helt eller delvist, hvis det ikke er muligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at korrigere fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter straks efter modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen.

Stk. 2. Suspension efter stk. 1 ophæves af restanceinddrivelsesmyndigheden, når korrektionen af fordringens størrelse inklusive inddrivelsesrenter er foretaget. Ved ophævelsen genindtræder fordringen inklusive inddrivelsesrenter i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldnerens anden gæld i den periode, hvor fordringen inklusive inddrivelsesrenter var omfattet af suspensionen efter stk. 1, ophæves ikke.

Stk. 3. Fordringer, som er omfattet af

suspension efter stk. 1, forrentes fortsat efter § 5.

§ 181. Oplyser fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst. En rentegodtgørelse ydes dog ikke, hvis den fordring, der nedskrives, ikke forrentes under inddrivelsen.

Stk. 2. Skal en nedskrivning efter stk. 1, 1. pkt., foretages med et beløb, der overstiger fordringens aktuelle størrelse i PSRM, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at fastholde dækninger på den nedskrevne fordring og pålægge fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til restanceinddrivelsesmyndigheden eller direkte til skyldneren at tilbagebetale et beløb svarende til differencen mellem nedskrivningsbeløbet og fordringens aktuelle

størrelse. Tilbagebetalingen til restanceinddrivelsesmyndigheden kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Beløbet kan af restanceinddrivelsesmyndigheden anvendes til modregning via den i § 4, stk. 7, nr. 1, nævnte korrektionspulje eller udbetales, jf. dog 4. pkt. I det omfang det overskydende beløb i 1. pkt. skyldes en dækning, der er foretaget ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning i en udbetaling fra det offentlige, udbetales beløbet dog til en transporthaver, i det omfang denne ville have modtaget udbetalingen fra det offentlige, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke havde gennemført modregningen, jf. dog § 4, stk. 7, nr. 4.

Stk. 3. Annullerer fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, overdragelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket helt eller delvist på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis annullationen skyldes, at fordringen helt eller delvist ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, beslutte, om de afregnede beløb skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, eller om fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal opgøre og til skyldneren udbetale det beløb, der inden fordringens overførsel til PSRM er anvendt af restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning af fordringen og eventuelle renter tilskrevet fordringen under inddrivelse, jf. § 5, stk. 1. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver

fordringen, udbetaler sammen med beløbet efter 1. pkt. en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet fra og med den dag, hvor beløbet blev anvendt til dækning af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og til og med dagen for udbetalingen af beløbet til skyldneren. *Stk. 4.* Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om rentegodtgørelsen efter stk. 1, 1. pkt.«

§ 2

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 635 af 13. maj 2020, som æn-
dret ved § 1 i lov nr. 1125 af 19. november
2019, § 5 i lov nr. 1061 af 30. juni 2020, § 14
i lov nr. 2187 af 29. december 2020 og § 5 i
lov nr. 2227 af 29. december 2020, foretages
følgende ændring:

§ 35 c. ---

Stk. 2. Der skal dog ikke betales for klage over
følgende afgørelser:

- 1) Afgørelser vedrørende aktindsigt efter lov
om offentlighed i forvaltningen eller forvalt-
ningsloven.
- 2) Afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld
til det offentlige.

Stk. 3-6. ---

1. I § 35 c, *stk. 2, nr. 2*, indsættes efter »of-
fentlige«: »og om modregning med fordringer
under opkrævning, når modregningen gen-
nemføres på baggrund af en beslutning, der
træffes af restanceinddrivelsesmyndighe-
den«.